

Cô gái văn chương

và
Nhà văn
hướng về
Chúa trời

★
Nomura Mizuki

7

Mục lục

Tập 7: Cô Gái Văn Chương Và Nhà Văn Hưởng Về Chúa Trời (1)

Chương Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Lời Tác Giả

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Tập 7: Cô Gái Văn Chương Và Nhà Văn Hướng Về Chúa Trời (1)

"Chị là Amano Tooko. Như em chứng kiến, chị là một 'Cô gái văn chương'..." Đã hai năm trôi qua từ cuộc gặp gỡ với người con gái kì lạ đó. Với sự dẫn dắt của "Cô gái văn chương" - một người yêu sách đến mức muốn ăn sạch chúng, Konoha lần lượt vượt qua từng thử thách. Nhưng ngày tốt nghiệp của Tooko đang tới gần, và...

Đột nhiên "Cô gái văn chương" nói ra lời phản bội. Trong khi Konoha còn chưa hết kinh ngạc, cậu tiếp tục bị Ryuuto đùa bỡn trong lòng bàn tay. "Amano Tooko sẽ biến mất", "Anh có thực sự biết gì về Amano Tooko?"... Bí mật của Tooko là gì? Kết thúc của câu chuyện giữa Konoha và Tooko sẽ ra sao?

Mời các bạn đón đọc chương cuối cùng của loạt truyện sắp đi đến hồi kết!

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Một ngày trước khi qua đời, Takumi đưa cho mình cái bình nhỏ màu hoa violet đó.

Cái bình có hình trái tim trông rất dễ thương, bên trong chứa một loại bột màu bạc mịn.

"... Đây là bột ngủ của Ole Lukojé", Takumi nhìn vào mắt mình và khẽ nói như vậy.

"Chỉ cần uống nó, chị sẽ có một giấc ngủ thoải mái trong vòng tay của Chúa, mọi phiền muộn sẽ tan biến như tuyết, không điều gì có thể khiến chị thù hận, nghi ngờ hay ghen ghét nữa."

Cuối cùng, Takumi nói mình có thể uống nó, cũng có thể để người khác uống thứ bột ngủ này.

Mình đặt chiếc bình nhỏ hình trái tim chứa bột ngủ của Ole Lukojé vào hòm châu báu rồi khóa lại, thỉnh thoảng lại lấy ra và ngắm nhìn nó phản chiếu ánh sáng trên tay.

Thứ bột màu bạc nhẹ nhàng chuyển động sau lớp thủy tinh trong suốt màu violet như hút lấy ánh mắt mình, mình áp chiếc bình vào gò má nóng bừng

như lửa cháy để làm dịu đi cảm xúc.

Chỉ cần có chiếc bình này, mình sẽ có thể thay đổi vận mệnh.

Có lẽ ngay cả việc xuyên qua khung cửa treo trên trời cao xa thẳm kia mình cũng có thể làm được.

Trái tim đang nằm trong lòng bàn tay mình bây giờ rốt cuộc là trái tim của ai nhỉ?

Của mình? Của người đó? Hay của Kana?

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Ngày hôm đó, điều mà chị ấy nguyện ước

"Chỉ cần muốn gặp Chúa thì bất luận người đó là ai, họ cũng sẽ trở nên cô độc."

Từng có ai đó nói với tôi như vậy bằng chất giọng dịu dàng của một người chị gái.

Khi tôi lên cấp ba, bên cạnh tôi xuất hiện một người rất thích chĩa mũi vào chuyện của người khác, hết như một bà chị phiền toái.

Đó là một cô gái văn chương với vẻ ngoài cổ điển hiền thực, hai bím tóc đen dài buông thõng tới tận bên hông. Nhưng trên thực tế bà chị này rất thích lái nhái làm phiền người khác, chỉ cần tan học là chị ấy lại đến tìm tôi ở dãy phòng học lớp 10...

Ban đầu, tôi rất không thích người đó.

Dù vậy, mặc cho tôi làm ngơ như không thấy bao nhiêu lần, mặc cho tôi nhú mày khó chịu, mặc cho tôi quay người bỏ đi, mặc cho tôi nói ra những lời đáng ghét khiến chị ấy mặt mày sưng sía lên như sắp khóc, thì đến ngày

hôm sau chị ấy vẫn xuất hiện ở lớp học của tôi với một nụ cười tươi như hoa.

"Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ơi!"

Cứ như vậy, vào buổi sáng một ngày hè, tôi tình cờ chứng kiến chị ấy đang trèo lên một cái cây trong trường.

Có vẻ như chị ấy cũng tin tưởng vào truyền thuyết vô căn cứ được lưu truyền trong đám con gái ở trường chúng tôi từ đời này qua đời khác rằng: "Chỉ cần buộc chiếc nơ vào nhánh cây mà không bị ai nhìn thấy thì nguyện ước của bản thân sẽ thành hiện thực". Chị ấy chăm chú nhìn thẳng về phía trước, tay vươn ra cởi chiếc nơ màu lam ngọc trước ngực áo đồng phục và định buộc nó vào nhánh cây nhưng rốt cuộc lại bị mất thăng bằng suýt té xuống đất. Đúng lúc này, chị ấy phát hiện ra tôi đang ngược lên nhìn, thế là chị ấy đỏ mặt vội vàng giải thích bằng một lý do rất trẻ con.

"Có con chim non rớt xuống đất nên chị mang nó bỏ lại vào tổ ấy mà."

Khi đó, chị ấy rốt cuộc đã nguyện ước điều gì với chiếc nơ màu lam ngọc ấy nhỉ?

Trong kí ức của tôi, chị ấy lúc nào cũng ngồi trong căn phòng câu lạc bộ chật hẹp tràn ngập ánh nắng vàng rực rỡ ấm áp của buổi chiều tà và hạnh phúc lật từng trang sách.

Chị ấy rốt cuộc là ai?

Trong khi ngồi bên cạnh tôi và nhìn về phía những trang giấy bản thảo với nụ cười và ánh mắt dịu dàng, chị ấy đang nghĩ gì?

Vào ngày hôm đó, điều mà "Cô gái văn chương" nguyện ước là gì...?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

- Thi tập của Kaneko Misuzu có hương vị của một chiếc bánh nếp anh đào. Nhân đậu đỏ ngọt ngào được ôm ấp dịu dàng trong lớp bột sần sùi màu hồng phấn anh đào.

Chị Tooko thì thắm với nét mặt hạnh phúc tột độ sau khi nuốt xuống mẫu giấy vừa bị xé ra.

Đôi lúc tôi tự hỏi đã tháng Hai rồi mà một thí sinh sắp dự thi đã được miễn lên lớp như chị ấy lại còn ngồi "gặm sách" nhàn nhã ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ như thế này liệu có vấn đề gì không, nhưng chị Tooko chỉ phát ngôn theo cái cách không biết nên nói là tự tin hay bất cần đời kiểu:

"Chị đã vượt qua kì thi thử rồi, sẽ chẳng có vấn đề gì hết! Giờ là lúc để xả hơi!"

Cuối cùng thì như các bạn đã chứng kiến, chị ấy lại thò mặt ra ở phòng câu lạc bộ.

Trong khi chờ tôi hoàn thành câu chuyện tam đề điểm tâm, chị Tooko vừa ngồi ôm chân trên chiếc ghế xếp đặt cạnh cửa sổ, vừa huyền thuyên đủ điều một cách vui vẻ, tay không quên lật sách gặm ăn nhóp nhép.

- Kaneko Misuzu là nhà thơ đồng dao quê ở tỉnh Yamaguchi, bà sinh vào ngày 11 tháng 4 năm Minh Trị thứ 36 - tức năm 1903. Quê của bà là một thị trấn cảng nổi tiếng với nghề câu cá voi, gia đình bà vốn mở một tiệm sách. Sau khi kết hôn và sinh con, bà vẫn tiếp tục sáng tác thơ.

Thơ của bà mang phong vị của sự tự do, nhàn nhã, vừa đáng yêu lại rất dịu dàng.

Bánh nếp anh đào có hai loại chính là choumeiji mang phong cách vùng Kanto với nhân đậu đỏ được bọc bên trong lớp vỏ láng mịn và doumyouji mang phong cách vùng Kansai với vỏ bánh sần sùi. Mà thơ của Misuzu lại mang trong nó vẻ sần sùi, cảm giác đó cứ như cắn nhẹ một miếng vào lớp vỏ mềm với những hạt da cóc trông thật đáng yêu, bên trên là chiếc lá anh đào ngâm muối, sau khi cắn vỡ chiếc lá thoang thoảng mùi hương anh đào, hàm răng trắng bóng từ từ chìm sâu vào lớp vỏ, cuối cùng sẽ chạm tới lớp nhân đậu đỏ ngọt ngào! Đây Konoha, em đã từng nghe bài thơ này chưa?

Chị Tooko nhắm mắt lại và khẽ ngâm nga bài thơ bằng giọng thanh thoát.

Dù tôi dang rộng hai tay,

Tôi vẫn không thể vươn tới bầu trời,

Tựa chim non kia,

Không thể tung tăng trên mặt đất.

Dù tôi lay động thân mình,

Tôi vẫn không thể phát ra âm thanh xinh đẹp,

Tựa như lục lạc kia,

Không thể ca hát suốt ngày.

Lục lạc, chim non, và cả tôi,

Mọi người đều khác nhau, ai cũng có ưu điểm.

Chị Tooko mở mắt ra nhìn tôi với vẻ mặt hạnh phúc và nở nụ cười.

- Em thấy sao, câu cuối cùng "Mọi người đều khác nhau, ai cũng có ưu điểm" thật tuyệt vời đúng không? Đoạn này là chỗ ngon nhất, ngọt ngào nhất đấy!

Sau đó chị ấy lim dim hai mắt tiếp tục bữa ăn của mình, miệng liên tục lẩm bẩm những câu đại loại như "Đậu đỏ quện quanh đầu lưỡi" hoặc "Ngọt mà không ngán, ăn bao nhiêu cũng được".

- Misuzu qua đời khi mới 26 tuổi, bà là người rất chân thành, dịu dàng và ấm áp. Mặc dù có một cuộc đời nhiều gian khổ, nhưng em trai bà, người hiểu rõ Misuzu hơn ai hết, vẫn trân trọng và cất kỹ quyển sổ chứa những bài thơ mà bà từng sáng tác.

Nói rồi chị Tooko ôm lấy quyển sách đã bị xé hơn phân nửa trước ngực, tôi còn tưởng chị ấy sẽ tiếp tục bày tỏ tình cảm bất diệt của mình nhưng kết quả là chị ấy lại nhìn về phía tôi và hồi thúc với vẻ mặt háo hức:

- Konoha ơi, sắp đến giờ rồi này. Điểm tâm của chị xong chưa?

- Đây đây, "Cú mèo", "Suối nước nóng" và "Cửa xếp" đúng không. Mời chị dùng bữa.

Tôi xé ra ba tờ giấy bản thảo của câu chuyện tam đề vừa viết xong đưa cho chị ấy, chị Tooko ngay lập tức duỗi hai bàn tay trắng nõn ra và nở một nụ cười tươi rói.

- Cảm ơn em. Chị ăn đây!

Sau đó, chị ấy vừa vui vẻ đọc từng con chữ, vừa dùng những đầu ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng xé ra một mẫu giấy rồi bỏ nó vào trong miệng nhai nhóp nhép.

- Ăn xong chị nhanh về nhà học bài đi nhé.

- Thiệt tình, uống công chị lo lắng nên mới đến thăm vậy mà em lại lôi chuyện đó ra nói. A, cái này ngon ghê~

Bản mặt sưng sía cái bản của chị ấy nhanh chóng trở nên hớn hờ.

- Cú mèo bị đau vai nên đến tắm trị liệu ở suối nước nóng. Bao quanh suối nước nóng là những cánh cửa xếp tạo thành hình vòng tròn. Dễ thương ghê, chẳng khác gì truyện cổ tích cả. Hệt như một chiếc bánh bao hấp tỏa hương thơm ngào ngạt. Nhân khoai tây bên trong cũng mềm mại nóng hổi. A, cửa xếp bắt đầu lay động tấu lên giai điệu rồi kìa.

Vừa kêu ngon không ngọt miệng, chị ấy vừa tiếp tục xé ra từng mẫu giấy.

- Konoha này, lúc đầu em toàn viết những bài điểm tâm kì cục chẳng có chấm phẩy, kết thúc thì cụt lùn kiểu làm cho người ta rơi tọt xuống lỗ cống hoặc là bị hồn ma tóm chân kéo lại mát xa, nhưng giờ thì Konoha đã lên tay rất nhiều rồi!

- Vậy sao...

Thực ra nguyên nhân cũng dễ hiểu thôi, khi đó tôi vốn chẳng thích gì chuyện viết lách nhưng chị Tooko lại bắt tôi viết nên tôi mới cố tình trêu chị ấy. Chị Tooko tiếp tục nhăm nháp từng mẫu giấy và nở nụ cười vui vẻ.

- Chị Tooko, khi nào thì chị thi ấy nhỉ?

- Khoảng giữa tháng Ba á. Vì là đợt thi cuối cùng nên còn lâu lắm.

- Cái gì mà còn lâu hả! Nháy mắt là tới rồi!

Chẳng lẽ chị ấy đã quên việc mình bị loại ngay vòng gửi xe ở kì thi đầu vào khoa Y đại học Tokyo sao? Mặc dù người trong cuộc đến giờ vẫn cứ khẳng khẳng rằng lần đó chỉ là thi cho có kỉ niệm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại kiểu gì thì việc đó cũng thật tào lao. Chẳng có thầy cô nào ngăn chị ấy lại sao? Cho dù dùng chân để suy luận thì cũng biết ngay được là thể nào chị ấy cũng rớt. Chẳng lẽ chị ấy tự tin vào kì thi chính thức đến như vậy sao? Không không, biết bà chị này lắm, tôi dám cá một ăn một trăm rằng chị ấy chỉ đơn thuần là chẳng thèm suy nghĩ gì cả mà cứ phó mặc cho dòng đời xô đẩy thôi.

- Rốt cuộc chị Tooko định thi đại học trường nào đây?

- Bí mật.

Vừa ăn câu chuyện của tôi, chị Tooko vừa lơ đãng trả lời như vậy.

- Khi nào đậu chị sẽ nói cho em biết. Đến lúc đó em phải chúc mừng chị thật hoành tráng đấy.

- Thế em phải chờ bao năm nữa mới có vinh hạnh làm việc đó?

- A, thật quá~ đáng. Em đang trù ẻo chị sẽ rớt phải không~~~. Sao em lại chẳng có chút niềm tin nào vào chị thế hả.

- Chị bảo em làm sao có thể đặt niềm tin vào loại người đi nhờ người học thua mình một lớp làm hộ bài tập hè như chị hả.

- Cái đó, đó chỉ là vì chị không đủ thời gian ghi bài thôi. Thiệt tình, đã thế chị càng nhất định phải đậu để cho Konoha thấy thực lực thật sự của chị.

Sau khi hăng hái nói như vậy, chị Tooko lại bỏ một mẫu giấy bản thảo vào trong miệng, nhưng ngay lập tức hai mắt chị ấy trợn ngược lên.

- Ặc. C-Cay quá!!!

Chị ấy lấy tay bụm miệng, hai mắt rơm rớm.

- C-Cái gì, thế này. Cú mèo đang ngâm mình trong suối nước nóng lẳng nghe âm nhạc du dương, đột nhiên cửa xếp mở ra, từ đằng sau xuất hiện một con cú mèo khác toàn thân máu chảy đầm đìa. Hả hả, báo thù? Cái gì thế này? Khôngggg, sao chính giữa bánh bao hấp lại có một cục mù tạt thế này~~~. Đáng ghét, em thật là quá đáng, đồ hư đốn. Ui cay quá đi~~~.

Vừa khóc chị Tooko vừa ngược cặp mắt đen láy của mình lên nhìn tôi trừng trừng với vẻ uất hận.

- Uiii... em lừa chị.

- Cho nào một chút kích thích thì suy nghĩ cũng thông thoáng hơn đấy.

Nghe tôi cười nói như vậy, chị Tooko làu bàu: "Chị không cần kiểu kích thích này".

Màn đối đáp chẳng khác gì mọi ngày này khiến lòng tôi bất chợt trở nên ấm áp.

Tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ kì cục rằng sẽ tốt biết mấy nếu chúng tôi có thể ngồi trong căn phòng nhỏ ngập tràn ánh chiều tà rực rỡ và nói với nhau những chuyện không đâu mãi như thế này.

Nhưng...

Ngược lên nhìn đồng hồ treo tường, tôi giật mình nói.

- Xin lỗi, em phải về rồi.

Thấy tôi vội vàng dọn dẹp xấp giấy bản thảo và bút chì, chị Tooko ngước lên trong khi vẫn ngồi bẹp trên ghế thút thít.

- Em có hẹn với Nanase hả?

- Ờ... c-cái này...

Tại sao những lúc thế này trực giác của chị ấy lại nhạy bén như vậy chứ!

Không đúng, tôi và Kotobuki cũng bắt đầu hẹn hò rồi, cho dù chị Tooko biết việc chúng tôi sẽ về nhà cùng nhau thì tôi cũng chẳng có gì phải bối rối cả. Tôi cứ trả lời "Đúng rồi" một cách bình thường là được.

Thế nhưng không hiểu sao tim tôi lại đập loạn cả lên, hai má nóng bừng, cổ họng tắc lại không nói nên lời. Thấy vậy, chị Tooko khẽ cười và nhìn tôi với ánh mắt hiền từ như một người mẹ.

- Vậy em đi đi. Đàn ông con trai gì mà lại để con gái chờ chứ.

- V-Vâng.

Tôi xách cặp lên, xỏ tay vào áo khoác một cách vụng về. Nhưng rồi ngón tay lại kẹt ở cổ tay áo, làm cách nào cũng không xỏ vào được.

Trong khi tôi đang bối rối thì chị Tooko vẫn ngước lên nhìn với ánh mắt ấm áp. Thấy thế tôi lại càng khẩn trương hơn, mồ hôi rịn ra trên trán.

- Chị Tooko cũng về nhà sớm đi nhé.

- Chị biết rồi~

Vẫn ngồi ôm chân trên ghế xếp, chị Tooko khẽ vẫy tay tiễn tôi dưới ánh nắng vàng trong suốt của buổi chiều tà.

Nét mặt đó thật rạng rỡ, không có lấy một chút gợn nào... nhưng chẳng hiểu sao ngực tôi lại khẽ nhói đau.

Tôi nghĩ cảm giác phiền muộn như bầu trời giăng kín sương mù này chắc hẳn là do chị Tooko đang giấu tôi chuyện gì đó quan trọng.

Tại sao chị Tooko lại biết được lời thoại mà tôi viết trong bản thảo dự thi dưới cái tên Inoue MIU.

Sau sự kiện ở cung thiên văn, tôi đã tìm đủ cách gặng hỏi nhưng lần nào chị Tooko cũng chỉ khẽ cười rồi nói một lúc nào đó chị ấy sẽ cho tôi biết đáp án.

Chính tôi còn không biết liệu nhà xuất bản còn giữ lại bản thảo đó không, vậy mà tại sao, từ khi nào, chị Tooko lại đọc được bản thảo viết tay của tôi chứ?

Có khi nào lý do chị ấy không chịu nói cho tôi biết việc mình định dự thi trường nào cũng có liên quan tới chuyện này không?

A, thật là nhức đầu.

Tôi nhú mày nhưng rồi lại nhanh chóng tỏ ra bình thường. Tôi không thể để Kotobuki trông thấy mình trong bộ dạng ủ rũ này được.

Trong ánh nắng đỏ rực, Kotobuki đang ngồi chờ tôi tại quầy tiếp tân của thư viện, trên người cậu ấy mặc một chiếc áo khoác màu lam sẫm, cổ quần khăn quàng màu hồng.

Tay nắm cặp sách, đầu cúi xuống hơi có vẻ rầu rĩ, nhưng khi thấy tôi, cậu ấy khẽ ngược lên nở một nụ cười ngượng ngùng. Nụ cười rạng rỡ chân thật đó khiến lòng tôi cũng trở nên khoan khoái dễ chịu, tôi bất giác cười theo.

- Xin lỗi vì để cậu phải đợi. Chúng ta về thôi nhĩ.

- Ừm.

Kotobuki khẽ gật đầu rồi vui vẻ đứng dậy.

- Inoue này, sắp tới lễ Tình nhân rồi nhĩ. H-Hôm đó tôi tặng... sôcôla cho cậu được không?

Sáng hôm sau, tại phòng học, Kotobuki đỏ mặt hỏi tôi như vậy, trông cậu ấy căng thẳng tới mức nếu có ai đó từ ngoài nhìn vào thì sẽ có cảm tưởng như cậu ấy đang trừng mắt với tôi.

Bây giờ còn sớm nên trong lớp gần như chẳng có ai cả. Dù vậy Kotobuki vẫn thấp giọng thì thào.

- Với lại... đây là sôcôla tôi tự làm, cậu không phiền chứ?

- Đương nhiên là không rồi. Cảm ơn cậu nha, tôi vui lắm.

Nghe tôi trả lời như vậy, Kotobuki hơi xấu hổ một chút, nhưng rồi cậu ấy lại vội vàng ngoảnh mặt sang một bên và nói nhanh:

- N-Năm nào tôi cũng làm tặng cho ba hết nên đây chỉ là tiện tay thôi. À nhưng mà tôi sẽ dùng nguyên liệu tốt hơn phần của ba, tạo hình cũng sẽ khác. Thế nên nói là tiện tay nhưng cũng không phải là tiện tay đâu. Vậy nên...

A, Kotobuki đúng là con gái. Chỉ cần quen với cách nói chuyện cụt lùn và thái độ không thân thiện đó rồi thì sẽ thấy những phản ứng bối rối của cậu ấy thật là đáng yêu muốn chết.

- Chà hồi hộp quá. Bánh quy cậu nướng dạo trước cũng ngon lắm, không biết lần này sẽ thế nào đây.

- Đ-Đó là tôi nướng cho mọi người thôi. Thỉnh thoảng mới có thôi à.

Cái cách cậu ấy phân bua với vẻ không vui thật sự rất đáng yêu, thế nên khóe miệng của tôi bất giác nhếch lên.

- T-Tôi nói gì kì cục à?

- Đâu có đâu.

- Nhưng mà, cậu vừa cười kìa.

- Có không ta.

Nhìn Kotobuki dẫu môi trềng mắt, tôi bỗng không nhận được ý nghĩ muốn nói cho cậu ấy biết cậu ấy thật dễ thương, nhưng đúng lúc này từ sau lưng chúng tôi vang lên một giọng nói vui vẻ.

- Chào buổi sáng! Nanase, bạn Inoue!

Mori, bạn thân của Kotobuki, cười tươi rói tới bắt chuyện với chúng tôi.

- Nè nè, mình nghe nói bạn Inoue và Nanase đang hẹn hò phải không? Hôm qua mình thấy rồi nhé, hai người cùng nhau đi về trông đẹp đôi lắm á. Thế là mình vội gọi điện cho Nanase để ép cung cậu ấy.

- Ồ.

- M-Mori..i!

Kotobuki ghen hòng kéo tay Mori. Nhưng Mori chẳng bận tâm tới cậu ấy mà tiếp tục nói với tôi bằng giọng vui vẻ.

- Đừng lo đừng lo. Tạm thời mình sẽ giữ bí mật chuyện của hai người. Dù sao nếu đám con trai biết được chuyện Nanase xinh đẹp đã có người yêu thì

sẽ rắc rối to cho mà xem.

Tôi thật sự quan ngại về cái khoảng thời gian được gọi là tạm thời đó. Mặc dù ngay từ đầu tôi cũng không có ý định giấu chuyện mình hẹn hò với Kotobuki, nhưng tôi cũng không muốn làm mọi chuyện rùm beng quá.

Mori gật gù liên tục.

- Ủm ừm, mình hiểu rồi. Một mối quan hệ thầm kín phải giữ bí mật với mọi người sẽ càng khiến nó trở nên khăng khít hơn. Thế nên trong khoảng thời gian này mình sẽ không nói cho ai biết hết.

Rốt cuộc thì khoảng thời gian này nó kéo dài được bao lâu nhỉ?

- Nanase mặc dù hơi dễ xấu hổ một chút, ăn nói thô lỗ một chút nhưng cậu ấy tốt lắm đấy, vậy nên bạn phải trân trọng Nanase nhé, Inoue. Nếu muốn biết điều gì về Nanase, như là cậu ấy thích màu gì, thích ăn gì, địa điểm hẹn hò ưa thích là ở đâu hoặc điều cậu ấy vẫn mơ ước là gì, thì cứ hỏi mình nhé!

Chắc hẳn Mori là người rất quan tâm tới bạn bè. Nhưng nghe cậu ấy nói thẳng mặt thế này cũng khiến tôi cảm thấy hơi xấu hổ.

- M-Mori! Ra đây một chút!

Kotobuki dùng hai tay nắm lấy tay của Mori rồi kéo cậu ấy tới một góc phòng học.

- Oa oa, có chuyện gì thế Nanase!?

- Đừng hỏi, đi theo mình!

Hai người cứ như vậy bỏ đi mất. Khi tôi nhìn sang thì thấy Kotobuki đang nhướn mày càu nhàu với Mori trông rất dữ, còn Mori chỉ cười trấn an. Xem ra giữa con gái với nhau cũng chẳng dễ dàng gì.

- Inoue, có chuyện gì mà mặt ông khó đăm đăm thế?

Tôi quay đầu lại thì thấy Akutagawa đang đứng ở đó.

- Chào ông. Cũng không có gì to tát, chỉ là tôi đang nghĩ đám con gái thích mấy chuyện bí mật ghê.

Sau khi phóng tầm mắt về hướng tôi đang nhìn và thấy Kotobuki đang tranh luận gay gắt(?) với Mori, Akutagawa gật đầu với vẻ đã hiểu.

- Chà, đúng là chẳng có gì to tát cả.

Sau đó cậu ấy nheo mắt nhìn tôi với vẻ chọc ghẹo.

- Có vẻ như ông và Kotobuki đang tiến triển tốt đẹp nhỉ.

- Ủ, cũng nhờ sự giúp đỡ của mọi người cả.

- Vậy sao. À mà Kotobuki được đám con trai hâm mộ lắm đấy, ông cứ chuẩn bị sẵn tâm lý lúc mọi chuyện bị lộ đi, chắc chắn Inoue sẽ thành tâm điểm oán hận của mọi người cho xem.

- Uầy, quả nhiên là như vậy sao...

- Chà, được phiên nào như kiểu của ông thì cũng sướng chết đi được.

Sau đó Akutagawa nói với tôi chuyện cậu ấy hôm qua đến thăm Miu ở bệnh viện. Có vẻ vì Miu cũng rất nỗ lực nên quá trình hồi phục của cậu ấy khá thuận lợi. Nghe nói khả năng là mùa xuân năm sau cậu ấy có thể ra viện rồi. Dĩ nhiên để hoàn toàn hồi phục thì vẫn phải quay lại tái khám, ngoài ra còn có cả vấn đề về việc Miu sẽ sống cùng ba hay mẹ nữa.

- Có vẻ Asakura muốn tự thuê nhà sống một mình. Ngoài ra tôi cũng nghe

cậu ấy nói về chuyện sẽ quay lại với việc học, phương thức thì vẫn chưa được quyết định là sẽ học ban đêm hay theo chương trình học từ xa. Hiện tại cậu ấy đang thương lượng với ba mẹ. Có vẻ không suôn sẻ lắm nhưng tôi cũng sẽ cố gắng giúp đỡ nếu có thể.

- Vậy sao... Miu cũng đang rất nỗ lực nhỉ.

Mỗi khi nghe chuyện của Miu, tôi lại cảm thấy đau nhói. Tựa như có ai đó lấy tay khẽ chạm vào vết thương hằn sâu trong tim. Dù vậy trên hết, tôi vẫn thấy vui vì Miu đang bước về phía tương lai. Cứ nghĩ tới điều đó là lòng tôi lại dâng lên cảm giác ấm áp.

- Nếu tôi giúp được gì thì ông cứ nói nhé.

Akutagawa cười bình thản và gật đầu.

- Ừ, tôi biết rồi.

Sau đó cậu ấy đột nhiên nhíu mày và nói với vẻ khó chịu.

- Thực ra tôi không tán thành việc Asakura thuê phòng ở riêng lắm. Con gái mà ở một mình như vậy quả thật không an toàn gì cả, nhất là những kẻ lăng nhăng như Sakurai giờ cũng đầy đường cả ra.

Giọng điệu của Akutagawa như có gai. Hiếm khi nào tôi thấy cậu ấy tỏ vẻ khó chịu với người khác như vậy.

- Chẳng lẽ Ryuuto lại tới thăm à?

Nghe tôi hỏi, nét mặt của Akutagawa càng nhăn lại với vẻ ghen ghét.

- Ừ. Cuối tuần trước cậu ta tới bệnh viện mang theo một bó hoa lớn nói là được tặng ở cửa hàng hoa. Mặc dù Asakura không vui ra mặt, nhưng Sakurai chẳng hề bận tâm và tiếp tục bắt chuyện với cậu ấy, về sau thậm chí cậu ta

còn bắt đầu huyền thuyên rằng vì Asakura rất hợp khẩu vị của mình nên đề nghị hai người hẹn hò.

- Hả?! Ryuuto đang cặp với Takeda cơ mà!

Vừa mới hôm trước tôi còn thấy nó chống khuỷu tay lên quầy tiếp tân nói chuyện vui vẻ với Takeda, thế nên tôi mới ngạc nhiên đến vậy khi nghe chuyện này.

Hình như Ryuuto đã cửa được cô thủ thư rồi, bây giờ nó có thể ra ra vào vào thư viện như chốn không người. Vì nó có mặc thêm áo khoác che lại đồng phục nên cũng chẳng ai phát hiện ra nó là học sinh trường khác, nhưng vóc dáng cao ráo, vẻ mặt điển trai cùng khí chất lịch lãm của nó vẫn rất chói mắt.

Thình thoảng tôi lại sốt hết cả vó lên khi nghe được đám con gái thì thầm với nhau kiểu: "Nè bồ thấy không, dạo này mình hay bắt gặp anh chàng kia lắm, không biết anh ta học lớp nào nhỉ. Trông bảnh dễ sợ~", "Hay là thử bắt chuyện với anh ta nhỉ", "Nhưng mà cô bé ở bàn tiếp tân trông cứ như bạn gái của anh ta ấy".

Nhưng Ryuuto chỉ cười cười và nói.

"Em đang cặp với Chii mà. Việc đến gặp cô gái mình thích mỗi ngày thì có gì sai?"

Vậy mà giờ nó lại còn đề nghị Miu hẹn hò với nó... Thằng này vẫn chứng nào tật nấy! Takeda phải làm sao bây giờ?!

- Tôi cũng chất vấn cậu ta như vậy. Nhưng Sakurai chỉ trả lời bình thản rằng cậu ta cũng đang hẹn hò với Takeda. Chưa hết! Tôi nghe nói hôm trước có một cô gái trường khác tới thư viện và lấy tay tát Sakurai một cái.

- Oa...

Thực ra cái hôm Ryuuto bị đánh tôi cũng có mặt ở hiện trường và được chứng kiến toàn bộ sự việc. Mặc dù người trong cuộc có vẻ như đã quen với việc này và chẳng tỏ thái độ gì cả. Nhưng chuyện đó lại xảy ra ở trường chúng tôi! Lại còn ở thư viện! Mặc dù tôi chẳng nghe Kotobuki đề cập gì tới chuyện này cả...

- Nghe nói ngay cả chị Himekura cũng từng đánh cậu ta.

- Chị Maki á?!

Tôi hỏi lại với vẻ kinh ngạc tột độ.

- Chuyện đó cũng xảy ra ở thư viện sao? Chị Maki đã tới thư viện sao?

Vẫn nhúu mày Akutagawa gật đầu xác nhận.

- Có vẻ như chị ấy đã tung một cú đấm rất đẹp vào ngay mặt Sakurai.

-Ồ ồ ồ ồ!

Tôi tròn tròn hai mắt. Kotobuki không hề kể cho tôi biết chuyện này!

Theo lời Akutagawa thì sau đó chị Maki chỉ cười cười rồi ngay lập tức đi ra khỏi thư viện, còn Ryuuto sau khi bị đấm thì ngã ngửa trên sàn với vẻ khó chịu.

Với vẻ khó chịu... Tôi bỗng chú ý tới chi tiết này. Không phải Ryuuto rất thích mấy vụ đánh ghen này sao, cho dù bị con gái đánh hay chửi mắng đi nữa nó cũng chỉ cười khểnh nói: "Đằng nào em cũng là masochist mà".

À, nhưng Ryuuto và chị Maki vốn dĩ cũng đã như chó với mèo rồi.

Không biết có phải vì vẻ ngoài cũng như tính cách có nhiều điểm giống nhau hay không, nhưng cả Ryuuto và chị Maki đều xem nhau như thiên địch. Mùa hè vừa rồi ở biệt thự của chị Maki cũng thế, hai người cũng gây lộn với nhau một hồi. Khi đó Ryuuto bị chị Maki tung một cước vào người ngã thẳng căng ra sàn, sau đó nó còn gào lên rằng "Đồ con gái bạo lực!".

- Chắc hẳn Ryuuto đã nói gì đó chọc giận chị Maki. Tự làm tự chịu thôi.

- Thiệt tình. Ngày hôm qua thiếu chút nữa tôi cũng đánh cậu ta một trận rồi. Dĩ nhiên là dù Sakurai nói gì thì Asakura cũng chẳng để ý tới cậu ta.

Xem ra Akutagawa thật sự rất tức giận.

Ryuuto rốt cuộc đang làm gì vậy. Còn nữa, Takeda nghĩ như thế nào về những hành vi của nó? Càng nghĩ về chuyện này, đầu óc tôi lại càng rối hết cả lên.

Giờ giải lao, khi tôi thử hỏi, Kotobuki bỗng sững lại, ánh mắt cậu ấy dời sang chỗ khác với vẻ bối rối, cuối cùng cậu ấy cúi đầu nói.

- Đúng là, có xảy ra, chuyện như vậy... n-nhưng mà, Takeda có vẻ như, chẳng bận tâm gì cả.

- Vậy sao.

- Cô bé chỉ cười nói "Vì Ryuuto có nhiều bạn gái lắm",

- Ừm...

Thấy tôi gật đầu trầm ngâm như vậy, Kotobuki khẽ ngước lên với vẻ lo lắng.

- Đây, cậu nghe Sakurai nói chuyện này à? Inoue đã gặp cậu ta hả?

- Hả? Không có. Akutagawa kể cho tôi nghe thôi.

- Vậy à...

Vẻ mặt của Kotobuki trông không được sáng sủa cho lắm. Thế nên tôi vội nói thêm:

- A, nhưng tôi không giống với Ryuuto đâu. Tôi chỉ có một bạn gái duy nhất thôi à.

Vừa nghe vậy hai má của Kotobuki đã đỏ rực lên.

- Đáng ghét... cậu nói hươu nói vượn cái gì vậy! Tôi đâu có hỏi chuyện đó đâu mà tự khai thế hả, đồ điên!

Nói rồi, cậu ấy cong môi quay mặt sang chỗ khác.

- C-Còn nữa, hôm nay tôi có hẹn đi ăn bánh xèo với đám Mori rồi, thế nên không về cùng cậu được...

Tôi gật đầu cười.

- Tôi biết rồi. Dù sao cũng phải quý trọng tình bạn mới được.

"Ừ...", Kotobuki ngáp ngừng ngược lên nhìn tôi. "Này, cậu không giận chuyện tôi lỡ nói cho Mori biết chứ?"

- Sao tôi lại giận chứ?

- Bởi vì, cái này... Tôi cứ nghĩ Inoue sẽ không thích như vậy.

- Không có chuyện đó đâu. Tôi cũng nói với Akutagawa là hai chúng ta đang hẹn hò mà.

Tôi vừa dứt lời thì nét mặt của Kotobuki đã sáng rực lên.

- Vậy sao?! Cậu đã nói với Akutagawa rằng tôi và cậu đang hẹn hò hả?!

- Chủ nhật này cậu rảnh không? Chúng ta đi chơi đâu đó nhé?

- Ừm, rảnh chứ.

- Để xem nên đi chỗ nào nhỉ. Kotobuki, cậu thích đi đâu?

- Tôi...

Khuôn mặt của Kotobuki lại đỏ lựng lên như quả gấc chín.

- Tôi muốn... đến nhà của Inoue.

- Nhà của tôi á?

- N-N-N-N-Nếu, nếu không được thì cũng không sao hết. Dù sao tôi cũng không phải muốn đến nhà cậu tới vậy. Cho dù đi xem phim hay là đi thủy cung tôi cũng chẳng có...

Không nhịn được, tôi bật cười.

- Được chứ sao không. Phòng của tôi cũng chẳng có gì hay ho cả, nhưng nếu cậu thích thì Chủ nhật này cứ tới chơi.

Nét mặt của Kotobuki ngay lập tức trở nên rạng rỡ, một nụ cười đầy nữ tính nở trên khuôn mặt cậu ấy.

- Ừm, cảm ơn cậu. Tôi nhất định sẽ tới.

Tan học, sau khi nhìn Kotobuki cùng hội Mori vui vẻ dặt tay nhau ra khỏi lớp, tôi đi tới câu lạc bộ Văn học.

Vừa mở cửa ra tôi đã ngây ngấn cả người, hôm nay trong phòng cũng có một cô gái văn chương mặc đồng phục với hai bím tóc đen dài đang ngồi ôm chân trên ghế xếp đọc sách. Chị Tooko nở nụ cười khi thấy tôi.

- Chị lại đến nữa hả?

- A, em nói vậy là có ý gì. Em có biết chị đã phải rút thời gian học bài quý báu ra để đến thăm em không hả!

- Hôm qua, hôm kia, hôm trước nữa không phải chị cũng đến sao. Lòng biết ơn của em sắp bị chị gọt giũa sạch trơn rồi.

- Ừ ừ ừ, Konoha chẳng dễ thương chút nào cả.

Chị Tooko phồng má lên.

- Nhưng cũng vừa đúng dịp. Có chuyện về Ryuuto em đang muốn...

- Konoha nè, cuối tuần này chị tới nhà em được không?

- Hả?

Tôi phát ra một âm thanh cực kì ngu ngốc. Có lẽ ngay cả vẻ mặt tôi bây giờ cũng dần thối chẳng kém.

Tại sao tự dưng chị ấy lại muốn tới nhà tôi? Lại còn cuối tuần này?

- Vì chị nghĩ mình ít nhất cũng phải tới thăm gia đình em một lần mới được. Em thấy thế nào?

- Em thấy thế nào là sao... cái này...

Chị Tooko cười hì hì nhìn tôi.

- Hôm đó em bận à?

- Không có.

- Vậy quyết định như vậy nhé. Hai giờ chiều thứ Bảy, chị sẽ tới thăm nhà của Konoha.

Trước khi tôi kịp hoàn hồn, chị Tooko đã quyết định xong chuyến viếng thăm.

Tôi đã không thể hỏi chị ấy chuyện của Ryuuto. Nói đúng hơn là tôi đã quên bém mất.

Tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy. Thứ Bảy là chị Tooko, Chủ nhật tới phiên Kotobuki đến nhà tôi.

Oa... biết nói với mẹ thế nào đây trời.

- Ồ, cô bé Amano đó sẽ tới chơi nhà chúng ta sao?!

Tối thứ Sáu, khi nghe tôi truyền đạt việc chị Tooko sẽ tới chơi, mẹ phản ứng một cách quá khích tới mức tôi muốn tìm cái lỗ nào đó mà nhảy xuống.

- Ôi ôi ôi, cô bé Amano vẫn luôn chăm sóc cho Konoha sẽ đến chơi nhà chúng ta thật sao?!

Mẹ nói liền thoảng, hai mắt tỏa sáng như một cô gái đôi mươi.

- Konoha có thể vui vẻ trở lại cũng là nhờ công của cô bé đó cả. Mẹ chỉ mới nói chuyện với cô bé qua điện thoại thôi, nhưng ngay từ đầu mẹ đã ấn tượng với sự lễ phép đúng mực như một tiểu thư con nhà gia giáo của cô bé rồi. Mẹ vẫn luôn hi vọng sẽ có một ngày được gặp mặt và cảm ơn cô bé. Dù sao đó cũng là ân nhân của Konoha mà.

- Không đến mức đó đâu mẹ.

Bởi vì mẹ làm quá lên như vậy nên ngay cả bố, người thường xuyên vì công việc mà thứ Bảy ít khi ở nhà, cũng tỏ ra hào hứng và nói: "Sao sao?! Ân nhân của Konoha tới thăm nhà chúng ta hả? Vậy ngày mai bố phải ở nhà mới được".

- Mẹ mẹ, ai tới nhà chúng ta thế?

- Hì hì, là một người cực kì quan trọng với anh của con đấy.

Nghe mẹ cười tươi rồi nói với đứa em gái vẫn đang học tiểu học như vậy, hai má tôi nóng rực lên như bị hơi lửa.

- Mẹ! Tuyệt đối không phải như vậy!

- Nhìn Konoha xấu hổ chưa kìa. Ôi mẹ mong tới ngày mai quá. Cô bé Amano đó không chỉ giọng nói rất êm tai mà ngay cả ngoại hình cũng là một tiểu thư xinh đẹp, mảnh khảnh.

- Tại sao mẹ lại biết bộ dạng của chị Tooko chứ?

- Bởi vì lúc dọn dẹp phòng Konoha mẹ đã nhìn thấy hình của cô bé mà. Tấm hình mặc đồ bơi với hai bím tóc đen dài ấy?

Nghe mẹ thản nhiên nói như vậy, tôi bỗng không rét mà run.

Chẳng lẽ mẹ đang nói về mấy tấm hình chị Tooko mặc đồ thể dục và đồ bơi mà mấy thành viên của câu lạc bộ Nhiếp ảnh đã bán cho tôi sao? Là mớ hình mà vì bộ ngực của chị ấy phẳng lì như sân bay nên tôi không đành lòng để nó trưng ra làm đau mắt thiên hạ do đó đã mua nguyên cả xấp sao?

- Cái đó con có được không phải vì lý do kì quái nào đâu nhé! Đó là một sự hi sinh cao cả! Hơn nữa cũng không thể để người khác nhìn thấy chúng

được! Thế nên con mới đành phải giữ hết lại!

Ngay cả bố cũng bắt đầu cười nham nhở khi thấy tôi liều mạng thanh minh. Chỉ đến khi bị Maika hỏi với vẻ ngây thơ rằng "Lý do kì quái là gì thế anh Konoha?", tôi mới nghẹn họng và câm miệng lại.

Mẹ vẫn đang rất cao hứng, "Không biết nên làm món điểm tâm gì nhỉ. Hôm nay phải đi chợ chuẩn bị đồ mới được. Đúng rồi, con mời Amano cùng ở lại ăn tối với nhà chúng ta nhé? Mẹ cũng phải cho cô bé thấy tài nấu ăn của mẹ mới được".

- Bữa tối... chắc là không được rồi. Điểm tâm cũng thế, mẹ không cần chuẩn bị nhiều làm gì đâu.

- Ồ? Sao thế?

- V-Vì chị ấy ăn ít lắm. Bữa trưa cũng chỉ ăn một lượng cỡ tờ giấy là cùng à, có vẻ như da dày của chị ấy nhỏ hơn người bình thường.

Thực ra chị Tooko sống được là dựa vào ăn giấy nên nói thế này cũng chẳng phải hoàn toàn là nói dối.

- Vậy à... thế nên cô bé mới gầy như vậy nhỉ.

Mẹ lẩm bẩm với vẻ đáng tiếc.

- Chủ nhật cũng có khách tới đây ạ, đến lúc đó mẹ chiêu đãi người ta cũng không muộn.

- Ồ? Bạn của con à?

- À ừm... bạn cùng lớp ạ.

Tôi không tài nào nói cho mẹ biết đó là bạn gái của tôi được. Hơn nữa, chị

Tooko vừa đến thăm hôm trước mà hôm sau lại có một cô gái khác tới nữa...

- Ai thế? Akutagawa hả?

- Không phải, là người khác...

- Ồ! Konoha lại có thêm bạn rồi sao! Thật tốt quá, cũng là nhờ công của Amano cả. Đúng rồi, nếu là con trai thì chắc sẽ ăn nhiều lắm nhỉ. Mẹ sẽ làm món gì ăn no no một chút.

Rốt cuộc tôi vẫn không tài nào mở miệng nói cho mẹ - đang háo hức chuẩn bị thực đơn - rằng người sắp tới là một cô gái.

Ngày hôm sau, thứ Bảy, là một ngày trời đông nắng ráo.

- Chào cả nhà, cháu là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ Văn học ạ.

Chị Tooko đứng trước cửa và cúi chào một cách tao nhã, trên người chị ấy là bộ đồng phục và áo khoác màu xanh sẫm muôn đời không thay đổi.

Giọng nói dịu dàng lễ phép, ánh mắt ôn hòa, bím tóc dài tết lại gọn gàng, mép váy cũng chẳng có lấy một nếp nhăn. Nhìn thấy chị Tooko trong bộ dạng của một tiểu thư xinh đẹp đài các như vậy, bố mẹ tôi đều cùng phát ra một tiếng thở dài thán phục.

- Ôi chào cháu chào cháu! Cô là mẹ của Konoha. Cảm ơn cháu vì vẫn luôn chăm sóc cho Konoha nhà cô.

- Chú là bố của Konoha. Nhờ cháu sau này cũng giúp đỡ con trai chú nhé.

Tôi bỗng nảy ra ý nghĩ quay người bỏ chạy khi thấy bố mẹ mình cúi đầu thật sâu đáp lễ như vậy.

- Em chào chị. Em là Maika ạ.

Maika cũng nhanh nhẩu cúi đầu chào.

-Ồ đây là bé Maika sao, chị chào em.

Thấy chị Tooko ngồi xõm xuống cho vừa tầm với ánh mắt của Maika rồi chào con bé, bố mẹ tôi càng nhìn chị ấy với ánh mắt thiện cảm hơn.

Chị Tooko đưa cái túi giấy đang cầm trong tay cho mẹ tôi.

- Đây là bánh su kem cháu tự nướng, mời mọi người nếm thử ạ. Cháu nghe nói tay nghề nấu ăn của cô nhà rất giỏi nên chắc là không so được. Nhưng cháu cũng rất thích làm bánh ngọt ạ.

Nói xong, hai má chị ấy hơi đỏ lên với vẻ thẹn thùng.

Tôi choáng váng mặt mày. Chị ấy đang nói cái quái quỷ gì thế, có bao giờ tôi thấy chị ấy làm bánh ngọt đâu trời! Thích hư vinh thì cũng có mức độ thôi chứ!

Mẹ cầm lấy túi bánh su kem với vẻ cảm kích.

- Ôi đúng là một tiểu thư lễ phép con nhà gia giáo. Nhìn ngoài đời còn đẹp hơn cả trong hình nữa.

- Hình ạ?

Chị Tooko nghiêng đầu khó hiểu.

Thừa dịp việc tôi đang sở hữu mấy tấm hình mặc đồ bơi của chị ấy còn chưa bị lộ, tôi vội nắm lấy tay chị Tooko.

- Mẹ, chào hỏi như vậy cũng đủ rồi ha! Chị Tooko, lên phòng em ngồi chơi đi!

Tôi lôi theo chị Tooko vẫn còn đang kinh ngạc lên cầu thang, sau khi đóng cửa phòng lại, mồ hôi bắt đầu túa ra như tắm khắp người tôi.

- Konoha thật là, chẳng lẽ phép gì cả.

- Khoan nói chuyện đó, chị giả vờ giả vệt gì mà ghê thế hả! Đây có thể gọi là lừa đảo rồi đấy. Mà bánh su kem lúc này là chị mua ở đâu ra?!

- Ô hay, sao em lại nói thế. Đó là do chính chị vừa xem sách nấu ăn vừa làm mà.

- Hả? Chứ không phải chị ra tiệm mua rồi thay hộp khác à?

Chị Tooko cốc một phát vào đầu tôi.

- Chị đời nào lại làm chuyện đó hả.

- Ai mà biết, tại em có thấy chị Tooko làm bánh ngọt khi nào đâu.

- Hì hì. Nói cho em biết, chẳng có gì mà cô gái văn chương chị đây không làm được hết. Chẳng phải trong lớp nữ công gia chánh chị đã làm bánh vỏ sò và cơm nắm thập cẩm cho Konoha sao.

- Những cái đó là cả nhóm làm chứ chị ở đó mà khoe khoang gì hả. Em nhớ rõ ràng chị Tooko chỉ cân bơ rồi rửa cà rốt thôi.

- Làm gì có, chị còn trộn bơ và gọt vỏ cà rốt nhé. Thiệt tình, em cứ thử ăn bánh su kem chị làm đi là biết, đến lúc đó Konoha sẽ khóc òa lên vì hạnh phúc cho mà xem.

Đúng lúc chúng tôi sắp tái diễn màn đấu khẩu thường ngày ở câu lạc bộ thì cửa phòng nhẹ mở ra.

Thế là chị Tooko vội vàng giả vờ giả vệt trở lại.

- Hì hì, đúng rồi đấy, Konoha.

Cái gì mà đúng rồi đấy hử? Tôi quay đầu về phía cửa thì thấy Maika đang giương cặp mắt to tròn lên nhìn chúng tôi.

Nhận ra người đến chỉ là một cô bé mới học tiểu học, chị Tooko thả lỏng toàn thân rồi nở một nụ cười tươi rói và tiến về phía Maika.

Maika cũng ngược lên nhìn chăm chú vào chị Tooko, có lẽ con bé cảm thấy tò mò khi phái nữ trong nhà lại có thêm một người nữa ngoài mẹ.

Chị Tooko ngồi xổm xuống giống như lúc nãy và nhoẻn miệng cười.

- Sao thế, Maika?

- ...Chị là, chị Tooko, phải không ạ?

- Đúng rồi! Chị là chị Tooko, một cô gái văn chương xinh đẹp đáng tin lại giỏi nấu ăn nữa.

- Chị khoác lác vừa thôi.

- Cô-gái-văn-chương?

- Ừ. Đó là từ để chỉ cô gái yêu thích những cuốn sách đến mức muốn ăn sạch chúng đấy.

- ?

Maika nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu. Sau đó con bé đột nhiên "A" một tiếng, rồi quay người chạy lạch bạch ra khỏi phòng.

- Với học sinh tiểu học thì chị cứ nói thẳng ra là yêu quái chẳng phải sẽ dễ hiểu hơn sao.

- Em quá đáng vừa thôi, chị là yêu quái bao giờ chứ.

Đúng lúc chị Tooko vừa giơ tay lên thì Maika đã quay trở lại, con bé ôm trước ngực một quyển sách tranh, hai má đỏ bừng.

Chị Tooko vội vàng giấu nắm đấm ra sau lưng.

- Cái này...

Maika chìa cuốn sách tranh ra.

- Chị Tooko, giống Anne.

Đó là quyển Anne tóc đỏ phiên bản giản lược dành cho thiếu nhi. Bìa của nó in hình một cô gái tết bím tóc mặc váy đang cười.

Chị Tooko nheo mắt lại với vẻ hoài niệm. Khóe miệng chị ấy khẽ nở một nụ cười ngọt ngào tựa đóa hoa violet.

- A, cuốn sách này ngon lắm đấy.

Rồi chị ấy dịu dàng nói nhỏ như đang nhớ lại một điều gì đó thân thương.

- Ngon?

- Ừ, Anne tóc đỏ giống như một bữa tiệc buffet với rất nhiều hương vị bánh ngọt khác nhau. Có chiếc bánh tạc phủ đầy kem trứng sữa bên trên với những quả dâu tây chín mọng. Có bánh charlotte được vòng quanh bởi những chiếc bánh quy hình ngón tay phủ lớp sữa đông lạnh bavarois mềm mại, Có bánh torte với lớp caramen đắng đắng cùng sôcôla ngọt lịm... Đoạn sau khi Anne tuyệt giao với Gilbert để rồi không có cách nào bày tỏ lòng mình và trở nên cáu gắt thì lại tựa như một chiếc bánh chanh nướng.

- Bánh chanh nướng...?

Maika ôm chặt lấy quyển sách, lắng nghe say sưa.

- Đúng rồi, vị chanh là vị của tuổi xuân... cũng là vị của tình đầu.

Nói rồi chị Tooko nhoẻn miệng cười, Maika mở to hai mắt ngược lên nhìn chăm chú vào chị ấy.

Đúng lúc này mẹ bước vào, trên tay cầm một cái khay có hồng trà và bánh ngọt.

- Ôi, Maika! Sao con lại quấy rầy anh thế? Xin lỗi cháu nhé, Amano.

- Không sao đâu ạ. Maika, lần sau chị em mình lại nói chuyện về sách nữa nhé.

- Dạ. Lần tới chị lại kể chuyện bánh ngọt nhé.

Nói rồi Maika quay người lạch bạch chạy ra khỏi phòng.

Mẹ đặt xuống sàn hai tách hồng trà, một đĩa bánh tạc trái cây nhỏ nhỏ xinh xinh và bánh su kem.

- Bánh su của cháu phòng lên đẹp thật đấy.

- Dạ, tại cháu thích làm bánh ngọt lắm ạ.

Chị Tooko quyết tâm giả vờ giả vệt tới cùng.

- Vậy thôi cô không làm phiền hai đứa nữa nhé.

- Cảm ơn cô ạ.

Sau khi cửa khẽ đóng lại, chị Tooko vẫn nhìn về hướng mẹ tôi rồi đi với ánh mắt dịu dàng.

Tôi đang tự hỏi chị ấy bị làm sao thì đột nhiên chị Tooko nói khẽ bằng giọng nhẹ nhàng.

- Gia đình của Konoha thật ấm áp.

Tôi bối rối khi nghe chị ấy đột ngột nói như vậy, chị Tooko tiếp tục thì thầm.

- Cả ba và mẹ đều dịu dàng. Em gái lanh lợi sáng sủa, tình cảm của mọi người cũng rất tốt...

Ánh mắt của chị Tooko từ từ đảo qua khắp phòng. Cửa sổ rọi ánh sáng trời chiều, tấm rèm cửa màu rêu mẹ tự tay làm, giá sách với những quyển truyện tranh và tiểu thuyết xếp lẫn với nhau, chiếc bàn tôi dùng từ khi còn học tiểu học, chị ấy nhìn một cách chậm rãi và trù mến những món đồ in dấu kí ức.

- Konoha đã lớn lên trong ngôi nhà này... được bao quanh bởi những con người dịu dàng như vậy nhỉ...

Ngực tôi khẽ siết lại.

Tại sao chị ấy lại có vẻ mặt đó?

Tại sao chị ấy lại nói ra những lời như vậy?

Và, tại sao, hôm nay, chị ấy lại tới nhà tôi?

- ...Gia đình của chị Tooko thì sao ạ?

Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa từng hỏi chị ấy. Lý do tại sao chị ấy lại sống nhờ tại nhà của Ryuuto, bây giờ ba mẹ chị ấy đang làm gì ở đâu, chẳng hiểu tại sao tôi có cảm giác mình không nên hỏi những điều này.

Cảm giác bất an đẳng chất quặn lên trong lồng ngực tôi, khiến nó xao động không thôi.

Chị Tooko dịu dàng nhìn tôi rồi nhoẻn miệng cười.

- Từ khi còn bé chị vẫn thường thi ăn sách với ba chị. Chị sẽ ngồi trên đùi ba, hai người cầm một quyển sách và cùng nhau xé ra từng mẫu từ hai góc, vừa ăn vừa nói chuyện quyển sách này có vị của cơm trứng cuộn xốp xốp, hay là vị của bánh vòng vừa nướng xong... Mặc dù cùng ăn một quyển sách nhưng thỉnh thoảng chị và ba lại nếm ra hương vị khác nhau... Khi chị còn nhỏ, ba thường đút cho chị ăn sách... vừa đút ba sẽ vừa nói đây là vị hamburger này, còn đây là vị súp đặc này...

Cả giọng nói và nét mặt của chị ấy đều trông thật hạnh phúc. Tôi có thể cảm nhận được tình yêu của chị Tooko dành cho gia đình chị ấy lớn đến nhường nào.

- ...Vậy là ba của chị Tooko cũng ăn sách ạ?

- Ủ. Nhưng mẹ chị thì lại ăn cơm bình thường. Mẹ lúc nào cũng viết ra những bữa cơm thật ngon cho chị và ba. Cũng giống như chị, mẹ là một cô gái văn chương, từ khi còn đi học mẹ vẫn luôn muốn trở thành tác giả.

Chị Tooko nở một nụ cười tươi như hoa.

Hơi hồng trà tỏa lên uốn lượn từ chiếc tách màu trắng.

- Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói "Xin em trở thành tác giả của riêng anh".

Trong đôi mắt đen láy của chị ấy hiện lên vẻ ước ao ngọt ngào.

... Bởi vì anh Konoha là tác giả của chị Tooko mà.

Những lời của Ryuuto đột nhiên vang lên trong đầu tôi, tim tôi bỗng đập loạn cả lên, tôi dường như nghe thấy tiếng tim mình đập ngay bên tai.

Tôi đã không biết đó lại chính là lời cầu hôn mà ba chị Tooko dành cho mẹ chị ấy.

Làm sao bây giờ, tôi không tài nào bắt tim mình trở lại bình thường được!

Ngay cả mặt tôi cũng bắt đầu đỏ bừng lên.

Để che giấu sự xấu hổ của mình, tôi vươn tay cầm lấy một cái bánh su kem được bày trên chiếc khăn giấy với những viền ren lộng lẫy.

Đúng như mẹ đã tán dương, bánh su kem của chị Tooko có lớp vỏ nướng màu nâu nhạt phồng lên rất đẹp, cầm cũng khá nặng nữa.

- Xem ra tay nghề của chị cũng không đến nỗi nào nhỉ.

Tôi thuận miệng nói như vậy rồi cắn một miếng.

Từ bên trong lớp vỏ bị cắn vỡ, lớp kem trứng sữa sền sệt chảy ra ngập khắp miệng của tôi.

Giây tiếp theo, cảm giác kích thích như một tia sét truyền thẳng từ đầu lưỡi tôi lên tới đỉnh đầu.

- ~~~~~!

Quái quỷ, cái gì đây?!

Mặn quá... không, là vừa mặn vừa ngọt ! Nhưng nó không phải vị mặn ngọt của bánh nếp xiên nướng chấm xì dầu mà là một thứ đậm hơn gấp nhiều lần, là muối tinh, không, hương vị kì quái này tựa như ăn một chiếc bánh pudding được rắc muối hạt lên bên trên... mà không đúng, cái này đâu phải

đồ ăn!

- Em sao thế, Konoha?

Nhìn tôi cầm bánh su ngời ngậy ra như phồng, chị Tooko cất tiếng hỏi với vẻ lo lắng.

Tôi miễn cưỡng nuốt xuống miếng bánh trong miệng, sau đó uống một ngụm hết sạch tách hồng trà nóng bất chấp khả năng bị phồng, sau khi làm xong hết thấy cuối cùng tôi cũng có thể nói thành lời.

- Chị Tooko, chị nhầm đường thành muối khi làm kem rồi!

- Hả?!!

Chị Tooko tròn tròn hai mắt.

- Không thể nào... chị đã rất chú ý mà... Konoha, em không gạt chị đấy chứ?

- Em gạt chị làm gì. Không tin chị ăn một miếng là biết ngay mà.

Tôi vội vàng ngậm miệng sau khi buột mồm nói ra những lời đó. Nét mặt của chị Tooko trông như chị ấy vừa bị tổn thương.

- Em xin lỗi...

- Không có gì...

Sau khi vụng về lắc đầu, chị ấy đột ngột la lên.

- A! Không xong rồi! Chị lỡ nói với ba mẹ của Konoha là mời mọi người ăn thử rồi!

Chúng tôi vội vàng lao như bay ra khỏi phòng và chạy xuống cầu thang.

Khi mở cửa phòng khách, cảnh tượng mà tôi chứng kiến là ba mẹ với vẻ mặt phức tạp không nói thành lời với chiếc bánh su kem cắn dở trên tay và Maika đang khóc thét "Mặn quá đi".

- ...

- Chị không cần thất vọng như vậy đâu.

- ...Chị xin lỗi.

Chị Tooko vẫn ôm gối ủ rũ từ khi chúng tôi quay về phòng. Cảm xúc nặng nề dường như hiện thực hóa thành một bức rèm lay lắt sau lưng chị ấy.

- Bố mẹ em không để ý đâu.

Cả hai người đều cười bảo "Không sao đâu", "Nhầm đường với muối cũng là chuyện bình thường mà". Mặc dù Maika thì vẫn thút thít suốt từ đó tới giờ...

- Chị Tooko!

Cho dù tôi cất tiếng gọi thì chị ấy vẫn cúi đầu ủ rũ. Xem ra việc này khiến chị ấy rất thất vọng. Chẳng lẽ chị ấy đang cho rằng hình tượng tiểu thư giỏi giang đáng tin cậy của mình đã bị phá hủy tan tành sao?

Đúng lúc này chị Tooko cất tiếng nói bằng giọng uể oải.

- ...Chị cứ nghĩ là mình sẽ làm được bánh su kem thật ngon cho mọi người ăn.

Ngực tôi khẽ đau nhói.

Chị Tooko không biết được hương vị của những thứ mà chúng tôi vẫn ăn hàng ngày.

Có lẽ bình thường chị ấy chẳng có mấy cơ hội sử dụng muối hoặc đường. Dù vậy, để làm bánh ngọt cho chúng tôi, chị ấy vẫn xem sách và tự tay làm bánh.

Mặc dù bản thân chị ấy chẳng thể nếm được hương vị của những chiếc bánh mình làm ra.

- ...

Tôi cầm lấy chiếc bánh su ăn dở từ lúc nãy và bỏ vào mồm.

- Thực ra cũng chẳng đến nỗi nào đâu.

- Konoha...!

Chị Tooko ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn tôi.

Hương vị kì dị trộn lẫn giữa vị ngọt và mặn quyện lấy đầu lưỡi tôi.

Tôi tiếp tục ăn, sau khi nuốt hết toàn bộ cái bánh, tôi vươn tay cầm lấy cái thứ hai.

- Đừng làm thế, em không cần miễn cưỡng đâu.

- ...Em không miễn cưỡng.

Tôi bỏ cái bánh thứ hai vào miệng.

- Nhưng mà...

Trông chị Tooko như sắp khóc tới nơi.

- Em ăn chỉ vì em muốn ăn mà thôi.

- Sẽ bị đau bụng đấy!

- Bụng em tốt lắm, mới thế này ăn nhằm gì.

Trong khoang miệng tràn ngập vị mặn xen lẫn ngọt, thật khó chịu, thật khổ sở.

Tôi vươn tay cầm lấy cái bánh thứ ba.

- Đủ rồi mà. Em đừng làm vậy nữa.

- Không phải chị Tooko vẫn luôn ăn đến miếng cuối cùng sao?

Chị Tooko mở to hai mắt.

- Không phải chị vẫn luôn ăn hết mọi thứ em viết ra mà không chừa lại chút nào sao?

Lông mày của chị Tooko rủ xuống, hàng mi khẽ run rẩy, nước mắt ứa ra.

Tôi nuốt xuống cái bánh thứ ba, sau đó vừa cố nén cơn quặn quại trong bao tử, vừa chậm rãi cầm lấy cái bánh thứ tư và cũng là cái cuối cùng bỏ vào miệng.

Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi thì có khi những thứ đang nằm trong dạ dày tôi sẽ trào ngược ra ngoài.

Thường thường người ta hay nói nếu cứ ăn hoài thức ăn mặn thì lưỡi sẽ bị tê không cảm thấy gì nữa, nhưng không biết có phải bây giờ vì có thêm vị ngọt hay không mà cảm giác kích thích như bị đâm từng nhát này vẫn không hề giảm bớt, mồ hôi lạnh bắt đầu rỉ ra trên trán tôi

Tôi bỗng nhớ lại bộ dạng khóc thút thít của chị Tooko khi ăn những câu chuyện kì quái mà tôi viết ra sau giờ tan trường ở câu lạc bộ Văn học.

... Không~~~~, vì gì kì thế này~~~~! Thay vì phủ sữa đặc lên lớp đá bào hương dâu thì lại dùng sốt mayonnaise!

Ban đầu là vì muốn chị ấy ghét tôi.

Sau đó là vì thích thú với phản ứng của chị Tooko.

Thế nên mỗi ngày mỗi ngày tôi lại tiếp tục viết ra đủ loại câu chuyện kì quái.

Dù vậy cho dù gào thét thế nào, cho dù khóc sụt mướt thế nào, thì cuối cùng chị Tooko vẫn không để sót lại những câu chuyện mà tôi đã viết.

Lần nào cũng thế, chị ấy sẽ nuốt tới miếng cuối cùng, rồi nhoẻn miệng cười vui vẻ.

- Cảm ơn em đã chiêu đãi. Ngày mai nhớ tới sinh hoạt câu lạc bộ tiếp nha.

Tại sao chị ấy lại có thể làm được điều đó.

Tại sao chị ấy lại có thể ngày nào cũng tiếp tục ăn những thứ không thể gọi là đồ ăn như thế này.

Nghĩ đến điều đó, không chỉ dạ dày mà ngay cả ngực tôi cũng bắt đầu trở nên khó chịu. Chị Tooko im lặng nhìn khi tôi cố gắng nuốt xuống miếng bánh cuối cùng.

- ...

Khi tôi cuối cùng cũng giải quyết xong toàn bộ, bụng tôi như nứt ra, ngực nghẹn ứ cảm giác buồn nôn, ngay cả cổ họng cũng đau nhói từng cơn.

- Cảm ơn chị đã chiêu đãi.

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko khẽ cười trong khi hai mắt vẫn rưng rưng.

- ...Cảm ơn em.

Rồi chị ấy cầm lấy ấm và rót cho tôi một tách trà đầy.

Tôi từ từ uống từng ngụm hồng trà ấm để làm dịu lại đầu lưỡi.

Dạ dày vẫn đang quặn thắt. Tôi tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không bao giờ làm một việc điên rồ như thế này nữa.

Chị Tooko cầm lấy một cái bánh tạc dâu tây và cam nhỏ xinh mà mẹ tôi làm.

- Đáng yêu quá.

Cười nói như vậy xong, chị ấy bỏ nó vào miệng.

Sau một thoáng im lặng kì lạ, vừa ấm áp, vừa ngột thở, chị Tooko khẽ thì thầm bằng giọng đầy hoài niệm.

- Konoha còn nhớ không... hồi lớp 10, em là một cậu bé rất xấu xa, ủ rũ, lại thích chống đối nữa.

Tôi suýt nữa thì phun ngụm trà trong miệng ra.

- Cái gì đây hả! Té ra hồi đó chị nghĩ về em như thế sao?!

Vẫn nhoẻn miệng cười, chị Tooko tiếp tục nói.

- Thì tại vì khi đó em xấu thật mà. Lúc nào cũng chuồn giờ sinh hoạt câu lạc bộ, chị hỏi thì trả lời cộc lốc, toàn nói mấy thứ khó nghe, đã thế lại còn cố

ý viết đủ thứ chuyện kì quặc, làm chị đau đầu lắm ấy.

- Ai bảo chị Tooko ép em gia nhập câu lạc bộ Văn học làm gì. Em chẳng muốn tham gia câu lạc bộ, cũng chẳng muốn viết nữa.

Mùa đông dài thật dài kết thúc. Năm đó, mùa xuân tới rất trễ.

Sau khoảng thời gian tự giam mình trong nhà, tôi trở thành một học sinh cấp ba mà trong thâm tâm vẫn bị chuyện của Miu níu chặt, mỗi ngày khi đó đều thật u ám.

Tôi không muốn liên hệ với bất kì ai. Tôi không muốn bị tổn thương nữa. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường. Trong khi tôi đang cầu nguyện từ tận đáy lòng mình điều đó thì chị Tooko xuất hiện trước mặt tôi.

Một học sinh năm trên với hai bím tóc dài đen nhánh ngồi đọc sách dưới tán cây mộc liên trắng xóa ở sân trong.

Tôi đã rất kinh ngạc khi thấy chị ấy đột nhiên xé ra một mẫu sách rồi bỏ nó vào miệng.

... Chị quyết định sẽ ở bên cạnh trông chừng để em không làm lộ bí mật của chị.

... Chị là Amano Tooko, học lớp 11-H. Như em chứng kiến, chị là một "Cô gái văn chương".

Như một đóa violet đáng yêu báo tin mùa xuân tới, chị ấy xưng tên rồi nắm lấy tay tôi trong khi tôi còn đang bối rối và dẫn tôi đến căn phòng câu lạc bộ chật hẹp ở một góc phía Tây của tầng ba dãy nhà học.

Tôi dám chắc chẳng có ai đầu óc bình thường ở trong tình huống này mà lại có thể mở lòng với một bà chị kì quái thích ăn giấy cả. Những câu chuyện

tam đề với câu cú lộn xộn, tình tiết hỗn loạn khó hiểu mà tôi viết khi đó hẳn là mang hương vị cực kì khó ăn.

- A, quả nhiên em đã cố ý hả?!

Chị Tooko sững sờ mặt mày trừng mắt nhìn tôi.

Rồi nét mặt chị ấy lại giãn ra.

- Nhưng mà, thỉnh thoảng Konoha cũng viết cho chị những câu chuyện rất ngon. Những câu chuyện chua ngọt, đắng chát làm trái tim thắt lại... Konoha thật sự đã viết cho chị rất nhiều câu chuyện.

Bầu không khí bỗng u buồn trở lại.

Tôi bỗng cảm thấy bất an khi nhận ra ánh mắt, giọng điệu của chị Tooko dường như... có điểm gì đó khác với bình thường.

- Vậy chứ sau khi lên đại học điểm tâm của chị phải làm sao giờ? Đừng nói là mỗi ngày em lại phải gửi thư cho chị nhé.

Chị Tooko cười khẽ.

- Chị sẽ không nói vậy đâu.

Cố hòng tôi khô khốc, cảm giác bất an càng lúc càng mạnh hơn.

Bầu không khí trong phòng thật ấm áp và dịu dàng, nhưng chẳng hiểu sao lại có thứ gì đó nặng nề và u tối chất đầy lồng ngực tôi.

Cứ như thể chị Tooko sẽ biến mất bất cứ lúc nào...

Chị Tooko nhìn tôi chăm chú bằng cặp mắt trong vắt như đang nhìn một thứ gì đó cực kì quan trọng.

Tôi không tài nào rời ánh mắt của mình sang chỗ khác được.

- Mặc dù sau này sẽ không còn được ăn điểm tâm nữa, nhưng nếu một lúc nào đó Konoha viết tiểu thuyết thì nhất định em phải để chị đọc nó nhé.

Trái tim tôi đột ngột truyền tới cơn đau nhức như bị một bàn tay ấm áp siết chặt.

Chị Tooko vẫn đang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

Cho đến tận bây giờ chị Tooko vẫn luôn nói với tôi điều tương tự.

Rằng chị ấy hi vọng tôi sẽ viết tiểu thuyết.

Cơn đau từ từ nhưng dai dẳng tiếp tục bóp nghẹt lồng ngực tôi.

Đến cuối cùng, như từ trước đến giờ, tôi vẫn im lặng và không thể đưa ra câu trả lời.

Thấy tôi như vậy, chị Tooko chỉ im lặng dõi theo như một người chị dịu dàng.

Chị Tooko ra về khi mặt trời lặn và bên ngoài bắt đầu tối dần.

- Lần sau cháu nhớ lại tới chơi nhé, Amano.

- Dạ, cháu cảm ơn cô.

Sau khi cúi đầu lễ phép chào mẹ tôi, chị ấy khẽ nói bằng giọng lí nhí "Cho cháu xin lỗi về chuyện bánh su kem", hai má đỏ bừng. Thấy thế, bố mẹ tôi cùng bật cười và nói "Không sao đâu".

- Bai bai chị Tooko.

Sau khi khẽ vẫy tay với Maika đang vung tay chào và nói "Bai bai Maika", chị Tooko bước ra ngoài.

Tôi đi theo tiễn chị ấy một đoạn.

- Em đưa chị tới đây là được rồi.

Dưới ánh đèn đường trắng xanh, chị Tooko nhoẻn miệng cười, rồi chị ấy đưa cho tôi một cái túi giấy khác mà lúc tới chị ấy có cầm theo.

- Đây là bao tay và khăn quàng mà em cho chị mượn, cả bút chì nữa. Cho chị xin lỗi vì mãi chưa trả lại chúng.

Tôi cầm lấy cái túi và nhìn thấy chiếc khăn quàng màu trắng như tuyết ở bên trong.

- Chị không cần bút chì nữa sao, sắp tới vẫn còn một kì thi nữa mà.

Nó là bùa hộ mệnh sẽ khiến kì tích xảy ra. Là thứ mà tôi đã đưa cho chị Tooko trong một đêm đông lạnh buốt trong khi hai má nóng bừng vì xấu hổ.

Chị Tooko lại nở một nụ cười ra dáng người lớn.

- Cảm ơn em, nó đã giúp chị rất nhiều rồi. Từ giờ trở đi chị sẽ nỗ lực bằng chính sức của mình chứ không nhờ vào kì tích nữa.

Cứ như thể chị ấy biết chúng tôi sẽ không còn gặp lại nhau nữa...

Nên mới đem trả lại cho tôi mọi thứ mà mình đã mượn từ trước tới giờ.

Hồi này tôi cũng có cảm giác tương tự.

Rằng bóng hình của chị Tooko đang dần trở nên mờ ảo và sẽ biến mất bất kì lúc nào.

Làm sao có thể như vậy... Chân tôi lảo đảo khi cảm giác bất an lên chặt lồng ngực, cuối cùng, không nhịn được nữa, tôi vươn tay giữ chị Tooko lại khi chị ấy chuẩn bị quay người đi.

- Chị chờ chút... Bây giờ vẫn còn lạnh lắm!

Tôi đang lo sợ điều gì vậy? Một con người bằng xương bằng thịt làm sao lại có thể biến mất trước mắt tôi được chứ?

Tôi lấy ra chiếc khăn quàng màu trắng từ trong túi giấy rồi quấn nó quanh cổ chị Tooko như tôi đã làm vào cái đêm hôm đó, chiếc khăn tỏa ra mùi hương xà bông.

- Em cho chị mượn nó một lần nữa đây. Chị mang nó về nhà đi.

Chị Tooko kinh ngạc mở to hai mắt, rồi chị ấy cup mắt xuống với vẻ khổ sở, cuối cùng chị ấy mỉm cười hạnh phúc.

- Cảm ơn em. Đúng là có khăn quàng vẫn ấm hơn thật.

- Em không có cho luôn chị đâu nhé! Chị nhất định phải mang trả nó cho em đây!

- Rồi rồi~i.

Sau khi trả lời một cách tinh nghịch, chị Tooko bước đi và biến mất vào màn đêm, để lại tôi đứng một mình tại chỗ cầm túi giấy dõi theo chị ấy mà lòng như muốn khóc.

Kana à, Tooko đúng là con gái của anh Fumiharu.

Cứ đến ngày nghỉ là con bé lại ngồi tốt lên đùi anh Fumiharu và hai bố con bắt đầu cùng nhau ăn sách thật vui vẻ.

Mỗi khi anh Fumiharu cười hiền từ xé từng mẫu giấy dán vào miệng con bé, Tooko lại ngẩng đầu lên vùi vùi với giọng bập bẹ "Ba ời, nữa, nữa".

Cửa sổ phòng khách tràn ngập nắng ấm là vị trí yêu thích của cả Tooko và anh Fumiharu.

Hai người sẽ lấy gối trải ra đó, vừa đón những tia nắng vàng rực của buổi chiều tà len qua cửa sổ vừa đọc và ăn sách ngon lành trong lúc nói chuyện với nhau.

"Ba ời con biết rồi! Nàng muống nhỏ có vị của một thìa súp với thiệt nhiều sữa", hay "Chuyện Ise giống như hộp sushi được trang trí bằng hoa cải".

"Cảnh tranh cãi giữa Anne và Gilbert trong Anne tóc đỏ có vị chua chua ngọt ngọt của một chiếc bánh chanh nướng. Nó là hương vị của tuổi xuân, cũng là vị của tình đầu". Anh Fumiharu vừa lấy ngón tay khều tóc mái của Tooko vừa nói với ánh mắt hiền từ.

Khi mình phàn nàn với anh Fumiharu rằng ăn vặt nhiều quá sẽ không ăn được cơm...

"Làm sao có chuyện đó được chứ. Tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện bố con anh không ăn được cơm tối. Bởi vì đối với anh và Tooko, những bữa cơm mà em viết cho hai bố con anh luôn ngon hơn bất kì quyển sách nào."

Anh ấy lại cười nói như vậy.

Anh Fumiharu rất khéo nói chuyện, lần nào mình cũng bị anh ấy qua mặt. Nhưng đúng là cả anh Fumiharu và Tooko đều chưa từng một lần chừa lại bữa cơm mà mình viết cho hai người.

Hôm trước ở khu truyện dành cho thiếu nhi trong thư viện, Tooko đã xé

sách định ăn, kết quả là con bé bị anh thủ thư mắng cho một trận.

Tooko rất thích anh thủ thư đeo kính dụ dàng đó, thế nên việc này khiến con bé rất sốc. Sau khi về nhà con bé cứ khóc mãi.

- Con chỉ định ăn sách thôi mà.

- Sách của thư viện là sách chung, cho nên con không được ăn chúng. Cả sách bán ngoài tiệm cũng thế. Trừ khi con bỏ tiền ra mua, con không được tự tiện ăn.

Anh Fumiharu bế Tooko đặt lên đùi rồi vừa vuốt ve tóc mái của con bé vừa dụ dàng khuyên bảo.

- Hơn nữa từ nay về sau con không được ăn sách trước mặt người khác, trừ khi người đó là người thân của con. Điều này rất quan trọng cho nên Tooko phải nhớ kĩ cho ba nhé.

- Người thân ạ?

- Đúng rồi, như ba này, mẹ này... còn có cả tác giả của Tooko... người mà một ngày nào đó sẽ khiến Tooko của ba cảm thấy thật thân thiết. Ngoài trừ những người này, con không được để ai thấy mình ăn sách cả.

- Tác giả của con?

Thế là anh Fumiharu kể cho Tooko nghe chuyện khi anh ấy cầu hôn mình.

Tooko lắng nghe rất chăm chú, con bé hào hứng đến mức hai má đỏ bừng.

- Mẹ là tác giả của ba ạ?

- Đúng rồi, mẹ là tác giả của cả ba và Tooko đấy.

Nói xong, anh Fumiharu bật cười vui vẻ.

- Giỏi quá ba ơi. Mẹ giỏi thật đấy.

Có lẽ một ngày nào đó Tooko cũng sẽ gặp được tác giả của riêng con bé.

Không biết đó sẽ là người như thế nào nhỉ?

Tóc của Tooko dài ra rồi, cho nên mình giúp con bé cột bím tóc.

- Thời còn đi học mẹ cũng để bím tóc đấy. Tóc bím chính là dấu hiệu của cô gái văn chương.

Nghe mình nói vậy, Tooko vui vẻ kêu lên.

- Con cũng giống mẹ!

Rồi con bé xõa tóc ra, nhảy lên thật vui vẻ, mái tóc xõa bồng bềnh.

- Con với mẹ giống nhau!

Cứ như vậy, Chủ nhật tới và tôi vẫn chẳng thể nói ra chuyện của Kotobuki.

11 giờ trưa, Kotobuki đến nhà chúng tôi.

- C-Chào cả nhà...! C-C-Cháu là Kotobuki Nanase, b-bạn cùng lớp với Inoue ạ!

Sau lời chào hỏi cà lăm đầy căng thẳng ấy, nét mặt của bố mẹ tôi cùng trở nên có chút kì lạ, như thể không biết nên nói gì. Cảm nhận được sự bối rối của hai người, lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác tội lỗi.

- A, à, cái này. Đây là bánh do tự tay tô... à không, là bánh do tự tay cháu

nướng ạ. Mời cả nhà nếm thử!

Nói xong, Kotobuki đưa ra một cái túi giấy y hệt như chị Tooko đã làm.

- Ôi... cô cảm ơn, cháu khách sáo quá.

Mẹ tôi lật đặt nhận lấy. Tuy nhiên, từ ngôn từ tới biểu cảm của mẹ đều rất mất tự nhiên, thỉnh thoảng mẹ lại liếc sang phía bố.

- Làm bánh ngọt là sở thích của cháu ạ. Nhưng chắc là cũng không được ngon lắm.

Lại thêm một câu nói giống hệt những gì chị Tooko đã nói hôm qua, nét mặt của bố mẹ tôi càng lúc càng trở nên kì lạ hơn.

- Kotobuki "thật sự" thích làm bánh ngọt đấy ạ, tay nghề của cậu ấy cũng rất khá nữa.

Tôi vội vàng mở miệng nói giúp, nghe vậy, Kotobuki đỏ bừng hai má thẹn thùng phủ nhận.

- K-Không có chuyện đó đâu, cô chú đừng nghe Inoue nói, cháu cũng không biết nó có hợp với khẩu vị của cả nhà mình không nữa. À, cái này là bánh chanh nướng ạ.

- Oa, bánh chanh nướng!

Maika, người duy nhất không bị ảnh hưởng bởi bầu không khí kì lạ tại hiện trường, vui vẻ nhảy cẫng lên.

- Bánh chanh nướng có vị chua chua ngọt ngọt của Anne và Gilbert~! Chị ơi, cảm ơn chị nha, em thích bánh này lắm! Vui quá đi, vui quá đi!

Bộ dạng quá khích của Maika khiến Kotobuki tròn xoe mắt kinh ngạc,

đồng thời nét mặt của cậu ấy cũng rạng rỡ lên khi không ngờ điều đó lại khiến con bé vui đến vậy.

- Thôi nào Maika, sao lại mất lịch sự trước mặt khách như vậy.

Mẹ vội ra hiệu cho Maika dừng lại.

Nhưng có vẻ như tâm trí của con bé đã hoàn toàn bị chuyện cái bánh nướng hấp dẫn, nó háo hức nhìn vào bên trong chiếc túi trên tay mẹ.

- Cậu vào nhà đi Kotobuki. Lên phòng của tôi nhé.

- Ủ-ừm.

Đúng lúc Kotobuki cúi người xuống cởi giày thì Maika la lên, con bé vừa ngửi được mùi bánh tỏa ra từ túi giấy.

- Thơm quá~. Bánh su kem của chị hôm qua thật ngon, nhưng bánh của chị hôm nay chắc ngon lắm đây~

Kotobuki khựng lại.

- Chị... hôm qua?

Cả tôi và bố mẹ, cùng chết đứng.

Vẫn nở nụ cười hồn nhiên trên mặt, Maika ra đòn quyết định.

- Dạ, là chị Tooko ấy. Có hai bím tóc y hệt Anne!

- ...

Vài phút sau tại phòng tôi, trong phòng chỉ có tôi và Kotobuki.

- À...

Kotobuki xụ mặt ngồi thẳng người trên thảm, hai tay nắm chặt thành hai nắm đấm đặt trên đùi.

Bầu không khí trong phòng nặng nề đến nghẹt thở.

- Cậu không cởi áo khoác à?

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki im lặng đứng lên cởi ra chiếc áo khoác màu trắng với những họa tiết mềm mại trông rất nữ tính, hôm nay cậu ấy mặc áo len màu hồng nhạt và váy ngắn màu đen.

Khi tôi định lấy móc đưa cho cậu ấy thì Kotobuki đã vo tròn áo khoác của mình thành một cục và đặt xuống thảm. Sau đó cậu ấy lại xụ mặt ngồi xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Thôi xong rồi... Trong lúc tôi cố loay hoay tìm cho ra chủ đề nào đó vui vẻ để đánh lạc hướng cậu ấy, Kotobuki nhỏ giọng nói.

- ...Thì ra chị Tooko đã tới đây rồi.

Oa...

Tôi vội vàng giải thích trong khi mồ hôi lạnh túa ra khắp mọi lỗ chân lông, tim thì đập mạnh tới mức sắp nhảy tót ra khỏi vòm họng.

- Xin lỗi, tôi thật sự không định giấu giếm việc này đâu! Chỉ là trùng hợp... đúng rồi, là trùng hợp! Vì chị Tooko muốn bàn bạc chuyện câu lạc bộ nên chị ấy có ghé qua nhà tôi một lúc, chỉ một lúc thôi. Thật sự chỉ là ngẫu nhiên!

- ...Mang theo bánh su kem muối?

- Không không, không phải loại bánh su kem muối thời thượng đó đâu. Đó đơn giản chỉ là thứ bánh vừa mặn vừa ngọt do chị ấy nhầm lẫn đường với

muối thôi.

- ...Vậy ra chị Tooko là ngẫu nhiên trùng hợp mang bánh su kem tự làm tới đây. Này, chẳng lẽ chị ấy hay tới nhà Inoue lắm hả?

- L-Lần đầu tiên! Hôm qua là lần đầu tiên chị ấy đến nhà tôi, bánh su kem tự làm cũng là lần đầu tiên, cái gì cũng là lần đầu tiên hết, nó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi mà!

Chết tiệt, tôi đang nói cái quái gì vậy trời. Đúng lúc tôi sắp bó tay chịu trôi thì mẹ bước vào như một vị cứu tinh.

Trên khay đặt ấm và hai tách hồng trà cùng với bánh chanh nướng đã được cắt ra gọn gàng, ngoài ra còn có cả một đĩa bánh dango vùng. Rất tốt, tôi chỉ cần tận dụng cơ hội này cùng cậu ấy uống trà ăn bánh, thay đổi bầu không khí là mọi chuyện sẽ ổn cả...

- Cho cô xin lỗi nhé, lẽ ra cô nên chuẩn bị chút bánh kẹo gì đáng yêu một chút. Mà Konoha cũng thiệt là, chẳng chịu nói có bạn gái tới chơi gì làm cô cứ tưởng cháu là con trai.

Nhìn bả vai của Kotobuki run bắn lên, tôi có cảm giác như cổ họng của mình vừa bị một con dao thọc vào. Mẹ! Mặc gì mẹ lại lôi chuyện đó ra chứ!

- Không sao đâu ạ... cháu cũng thích bánh dango vùng lắm. Cảm ơn cô.

Mặc dù nói cảm ơn một cách lễ phép, nhưng giọng nói của Kotobuki lại đang run rẩy. Nét mặt cậu ấy cũng cứng đờ như đá.

Có lẽ đã nhận ra bầu không khí có chút không ổn, mẹ vội vàng rời khỏi phòng như đang chạy trốn.

- Cái này... Chuyện này là... Tôi vừa nói có bạn cùng lớp tới chơi thì mẹ

tôi lại hiểu nhầm đó là một bạn nam. Mà tôi lại không tìm ra cơ hội để giải thích cho mẹ, với lại tôi nghĩ đằng nào đến hôm đó mẹ cũng biết nên cứ định ninh sẽ chẳng sao cả...

- ...

- Bánh của Kotobuki trông ngon quá! Tôi thử một miếng nhé!

Tôi kéo một cái đĩa lại gần rồi lấy đĩa chọc vào phần trứng đường trắng phau.

Bánh nướng cực kì mềm, vỏ cũng rất giòn cho nên chỉ cần dùng nữa tôi cũng có thể dễ dàng cắt ra một miếng. Khi tôi vừa bỏ miếng bánh vào miệng, lớp trứng đường mịn màng, cùng vị kem chua ngọt làm từ chanh và kem sữa, thêm vào đó là cảm giác xốp giòn của vỏ bánh lan ra khắp đầu lưỡi tôi, hương vị của nó hoàn toàn tương xứng với vẻ ngoài.

- Ngon quá! Hệt như bánh do thợ chuyên nghiệp làm ấy!

Tôi thẳng thắn nói ra cảm tưởng của mình.

Kotobuki ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt do dự. Bờ môi của cậu ấy vẫn còn bĩu lên, nhưng gò má đã hơi phơn phớt hồng.

- Thật sự rất ngon, quả thật là như vậy.

Nhìn tôi cắt ra từng miếng bánh lớn bỏ vào trong mồm, hai má của Kotobuki càng lúc càng đỏ hơn, cậu ấy nhìn tôi chăm chú.

Thấy vậy, tôi liền nhoẻn miệng cười, nhưng Kotobuki lại vội vàng cúi đầu, rồi đột nhiên ánh mắt cậu ấy rũ xuống như chực khóc.

- ...Khóe miệng cậu dính kem kìa.

- Ồ.

Tôi vội lấy tay quệt.

Vẫn cúi đầu, Kotobuki nói tiếp với giọng ủ rũ.

- T-Tôi, thật sự rất ghen tị. Hồi nãy khi nghe chị Tooko đã tới đây, ngực tôi liền nghẹn lại, làm cách nào cũng không cười được. X-Xin lỗi, chắc cậu cũng khó xử lắm phải không. Nhưng mà, Inoue lúc nào ở bên chị Tooko rất tự nhiên... hơn nữa, dường như chị Tooko cũng hiểu về Inoue nhiều hơn tôi.

- Không có chuyện đó đâu! Tôi chỉ coi chị Tooko như chị gái của mình thôi. Giữa tôi và chị ấy tuyệt đối không có chuyện gì cả.

Nói rồi, tôi nhồm người dậy và lấy tay đặt lên bờ vai mảnh khảnh của Kotobuki.

Thật ra những lời vừa nãy không hoàn toàn là sự thật, điều này khiến ngực tôi đau nhói.

Chị Tooko, không-chỉ-là-một-người-chị-gái.

Trong hai năm qua, chị ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, quan hệ của chúng tôi rất khăng khít. Không phải người nhà, cũng không phải bạn bè... đối với tôi, chị Tooko là một người rất đặc biệt. Nhưng chị ấy không phải người yêu.

Bạn gái của tôi bây giờ là Kotobuki!

- Inoue...

Kotobuki nín thở.

Mắt chúng tôi gặp nhau, cổ họng như bị thứ gì đó nhét đầy khiến tôi không tài nào thở được... đúng vào lúc chuẩn bị có một nụ hôn...

- A, cô cứ kệ cháu, tự cháu lên là được rồi ạ!

Từ dưới nhà vọng lên một giọng nói quen thuộc.

Tiếp theo đó là tiếng bước chân dẫm lên cầu thang thình thình.

Rồi cửa mở ra mà không có tiếng gõ nào, Ryuuto bước vào phòng với trang phục áo khoác phao và quần jean bạc màu, mang theo nụ cười tươi rói trên mặt.

- Uây, chào hai anh chị.

- Ryuuto!

- ...!

Cả tôi và Kotobuki cùng sửng lại. Mặt của Kotobuki tái mét, còn tay của tôi vẫn đặt trên vai cậu ấy.

- A, hai người sắp đến đoạn cao trào hả?

Chứng kiến nụ cười nham nhở của nó, tôi vội vàng lui ra sau.

- R-Ryuuto, sao tự dưng em lại tới đây?

- Không có gì, chỉ là em tiện đường ghé qua thôi mà. Chà chà, cho em tham gia với nhé?

Nói xong nó đặt mông ngồi phịch xuống đệm mà không thèm chờ câu trả lời của tôi, và bắt đầu thò tay bốc một cái bánh dango vùng do mẹ chuẩn bị.

Cái lúc Ryuuto ngồi xuống, hai bả vai của Kotobuki khẽ run lên.

- Ồ, ngon quá. Đây là bánh do mẹ anh Konoha làm phải không? Còn bánh

nướng này là của chị Kotobuki nhỉ.

- Này, Ryuuto...

Chuyện này là sao? Đang xảy ra chuyện gì vậy? Hàng tá câu hỏi quay mòng mòng trong đầu tôi.

Từ trước tới giờ không phải nó chưa từng một lần tới nhà tôi sao? Còn nữa, làm sao nó lại có thể thân nhiên đến thế trong khi Kotobuki căn răng nhìn nó trừng trừng với vẻ mặt chực khóc chứ?

Lúc mẹ bước vào phòng mang theo phần bánh nướng và hồng trà cho Ryuuto, nó đang nhét vào mồm cái bánh dango vùng thứ ba.

- Cô ơi, tay nghề của cô giỏi thật đấy.

- Ôi, cháu quá khen rồi. Còn nhiều lắm, cháu cứ ăn đi. Cô cũng đang chuẩn bị cơm trưa rồi, để lát nữa cô mang lên cho mấy đứa nhé.

- Oa tuyệt vời, cô chu đáo quá!

Ryuuto dễ dàng làm thân với mẹ tôi. Mẹ cũng nói chuyện với nó thân thiết hơn hẳn với chị Tooko và Kotobuki. Trên hết là hai má của mẹ đang bắt đầu ửng đỏ lên vì được Ryuuto tặng bốc.

Ryuuto bốc một miếng bánh nướng của Kotobuki rồi bắt đầu ăn.

Bả vai của Kotobuki lại run lên.

- Ồ...

Sau khi phát ra tiếng cảm thán khe khẽ, Ryuuto tiếp tục chậm rãi thưởng thức miếng bánh.

Kotobuki co người lại, hai tay nắm chặt mép váy và cúi đầu xuống như thể việc phải nhìn thấy Ryuuto khiến cậu ấy cảm thấy ghê tởm. Mỗi khi Ryuuto khẽ thì thầm cái gì đó, hoặc lúc nó cử động, bả vai của Kotobuki lại run lên, trông cậu ấy như sắp bật khóc. Trông như thể cậu ấy đang ngồi trong một cái lồng đầy gai nhọn.

Tôi cũng sốt hết cả ruột khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Sau khi ăn hết miếng bánh nướng, Ryuuto vừa liếm tay vừa nói.

- Cảm ơn chị nha, bánh ngon lắm. Chị Tooko nếu chỉ là so tài nấu ăn với chị thì thật là chẳng có chút cơ hội thắng nào cả. Chẳng mấy khi có cơ hội làm bánh su kem cho anh Konoha vậy mà cuối cùng lại nhằm đường với muối, sau khi về chị ấy cứ ủ dột suốt thôi. Em cũng thử lén ăn một cái trong số bánh còn thừa ở nhà rồi, chà chà, đúng là khủng khiếp thật đấy. Phải nói là đó chẳng phải thứ cho người ăn, ném cho chó có khi nó cũng chẳng thèm đụng vào.

Bầu không khí càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Thấy tôi bối rối, Ryuuto quay sang nhìn tôi với ánh mắt ác ý.

- Nhưng mà, anh Konoha đã ăn hết toàn bộ nhì.

Khuôn mặt của Kotobuki nhăn lại như thể sẽ bật khóc bất cứ lúc nào.

- Ryuuto, không cần...

Tôi vừa định ngăn nó lại thì Ryuuto đã tiếp tục nói thật nhanh, át mất giọng của tôi.

- Nếu không có thật nhiều quyết tâm thì chắc chẳng thể nào ăn hết cái đồng đó đâu. Hai người biết không, chị Tooko mỗi đêm đều tập nướng vỏ

bánh đấy. Ban đầu cái nào cũng chẳng chịu phồng lên, dẹp lép như ngực của chị Tooko vậy. Thế là chị ấy lại tiếp tục nướng... cũng nhờ chuyện này mà bữa sáng của em trong suốt một thời gian dài đều là vỏ bánh không nát thì cháy. Cái lúc chị Tooko nướng thành công mẻ bánh đầu tiên, chị ấy đã cao hứng đến mức xoay vòng vòng trước lò nướng đấy.

Nếu không phải chị ấy nhầm nguyên liệu làm kem trứng sữa thì chắc cũng ra được loại bánh hoàn mỹ chẳng kém gì ở tiệm.

Chà, dù sao cái kiểu nhầm đường với muối như vậy cũng rất có phong cách của chị Tooko nhỉ. Cũng nhờ thế mà chúng ta mới biết được tấm lòng thật sự của anh Konoha, đúng không?

Khóe miệng của nó nhếch lên và lộ ra một nụ cười sắc sảo.

- Anh Konoha, thật sự cảm ơn anh vì đã ăn hết cái mớ bánh khủng khiếp đó.

Toàn thân Kotobuki run rẩy.

Dạ dày của tôi cũng co thắt từng cơn. Tôi không biết ý đồ của Ryuuto là gì. Nhưng tôi phải bảo vệ Kotobuki. Mang theo quyết tâm, tôi nói một cách gay gắt.

- Giả sử Kotobuki có nhầm đường với muối khi làm bánh nướng thì anh cũng ăn hết không chừa lại miếng nào cả!

Kotobuki vụt ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc, rồi nét mặt cậu ấy lại bắt đầu như chực khóc.

- Kotobuki, cậu cũng đã rất cố gắng nướng bánh cho tôi phải không?!

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki gật đầu, hai gò má đỏ rực.

- V-Vì tôi hi vọng Inoue có thể vui vẻ.

- Ái chà, mùi mẫn quá nhỉ.

Ryuuto cố ý cao giọng, sau đó nó đặt mạnh khuỷu tay xuống bàn.

- Như~ng mà cặp nào vừa bắt đầu hẹn hò cũng thế cả thôi. Tuy nhiên, theo ý kiến của em thì anh Konoha và chị Kotobuki không hợp nhau đâu.

Trên mặt nó hiện lên một nụ cười khinh khỉnh.

- T-Tôi không cần cậu nói chuyện đó!

Kotobuki nắm chặt hai tay đứng bật dậy như thể Ryuuto đã đi quá giới hạn.

Trong lúc tôi đang bất ngờ, Kotobuki nhú mào và trừng mắt nhìn Ryuuto với ánh mắt phần nộ trong khi toàn thân vẫn run rẩy, rồi cậu ấy hét lên với giọng kích động.

- Tại sao?! Tại sao cậu lúc nào cũng nói vậy hả?! Rằng tôi không hợp với Inoue. Rằng Inoue chỉ đang miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ. Cậu có quyền gì mà nói vậy?! Bây giờ lại còn cố tình đến nhà Inoue nói mấy chuyện đáng ghét này...! Cậu thật kém cỏi, chẳng lẽ cậu ghét tôi đến vậy sao?!

- Không không, em là em thích mỹ nữ muốn chết đi được ấy chứ. Nhưng mà chị Kotobuki này, người ta nói giận dữ tức là không có tự tin đấy. Xem ra chị cũng biết thân biết phận đấy nhỉ.

Vẫn giữ nụ cười khinh khỉnh trên mặt, Ryuuto nói thẳng thừng.

Tôi nhìn hai người nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả. "Lúc nào cũng vậy" là sao?!

Chẳng lẽ Ryuuto bình thường cũng nói với Kotobuki những lời này ư?!

- Khi hẹn hò với chị Kotobuki, anh Konoha lúc nào cũng phải để ý từng li từng tí, chẳng thể thật tâm, cũng chẳng thể nhõng nhẽo. Cả chị Kotobuki cũng vậy, chẳng phải chị lúc nào cũng rất căng thẳng sao, đến nói chuyện cũng chẳng bình thường được, hẹn hò như vậy có gì vui à? Những cặp như vậy sẽ chỉ khiến nhau mệt mỏi rồi cuối cùng là chia tay mà thôi. Nhưng anh Konoha khi ở bên chị Tooko thì lại khác, trông anh ấy thoải mái và vui vẻ gấp ngàn lần.

- C-Chuyện đó...

- Không có chuyện đó! Anh là vì thích Kotobuki nên mới hẹn hò với cậu ấy!

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt khinh thường.

- Thích ấy hả? Đó là anh tự ép bản thân nghĩ vậy thôi, anh Konoha hẳn còn nhớ tình cảm của mình với Miu chứ nhỉ? Hoàn toàn khác, đúng không? Khi đó em nhớ tình cảm của anh mãnh liệt hơn bây giờ nhiều.

Những lời nói không chút nương tình như xoáy sâu vào tim tôi. Đúng như Ryuuto nói, tình cảm mà tôi dành cho Miu và cho Kotobuki hoàn toàn khác nhau. Với Miu là thứ tình cảm nồng cháy khắc khoải khôn nguôi, muốn ôm lấy tất cả những gì thuộc về Miu. Mà tình cảm dành cho Kotobuki thì lại thanh bình và tĩnh lặng. Nhưng...

Ryuuto đang ngược lên nhìn Kotobuki và cười.

Đó không phải kiểu cười đầy ác ý như trước... mà là một nụ cười thoải mái, hồn nhiên, đầy mê hoặc, khiến lòng người say đắm.

- Tốt hơn hết là chị nên sớm chia tay với anh Konoha đi, như vậy chị sẽ ít

bị tổn thương hơn. Dù sao thì chị Kotobuki cũng rất xinh, chẳng lẽ chị cũng tìm được bạn trai mới ngay thôi mà. Mà nếu chị thích thì em hẹn hò với chị cũng được, chị thấy thế nào?

Kotobuki nắm lấy bánh nướng và ném thẳng vào mặt Ryuuto làm kem sữa văng tung tóe khắp mặt nó.

- Đ-Đừng có thích nói gì thì nói! Đừng xía vào chuyện của tôi nữa! Đừng bao giờ tới thư viện nữa!

Sau khi cắn chặt răng hét lên như vậy, cậu ấy nhặt áo khoác và túi xách lên rồi lao ra khỏi phòng.

- Khoan đã, Kotobuki!

Tôi vội chạy theo và giữ lấy vai cậu ấy trước cầu thang. Nhưng đáp lại tôi chỉ là tiếng nức nở: "X-Xin lỗi... tôi phải về, xin lỗi, xin lỗi cậu", thế nên tôi cũng chẳng thể nói thêm được lời nào.

Nhìn tấm lưng nhỏ bé của Kotobuki dần biến mất dưới cầu thang mà lòng tôi như vỡ vụn.

Sau khi trở lại phòng, tôi bắt gặp Ryuuto đang dùng ngón tay quẹt đi tàn dư của miếng bánh nướng dính trên mặt.

- Em không thấy mình quá đáng sao, Ryuuto! Làm sao em có thể nói với Kotobuki những lời như vậy hả?! Rốt cuộc hôm nay em tới đây làm gì vậy?!

- Dĩ nhiên là tới-để-phá-bình-hai-người-rồi.

Vừa liếm kem sữa dính trên đầu ngón tay, nó vừa trả lời một cách bình thản như vậy.

Kinh ngạc trước câu trả lời ấy, tôi hoàn toàn không biết nên nói gì tiếp.

- Em nghe lén được chuyện hôm nay chị Kotobuki tới nhà anh Konoha nên canh đúng giờ chị ấy đến rồi chạy tới đây, đơn giản vậy thôi.

Ryuuto nói mà không mang theo chút cảm giác có lỗi nào.

Sống lưng tôi chợt lạnh buốt, tôi hỏi.

- Tại sao em lại làm vậy?

Vừa nghe thấy thế, Ryuuto ngẩng phắt đầu lên trừng mắt nhìn tôi.

Ánh mắt đó bao hàm sự giận dữ, khó chịu, nó hung ác tới mức khiến toàn thân tôi cứng đờ lại như đá.

- Bởi vì anh Konoha rõ ràng là tác giả của chị Tooko vậy mà lại hẹn hò với chị Kotobuki.

Âm thanh đáng sợ đầy xa lạ ấy như một con rắn độc quấn lấy cổ tôi, đầu tôi nóng bừng lên vì sốc và đau đớn.

Ryuuto đứng dậy.

Từ trên cao, nó nhìn xuống tôi đang sững người vì sợ hãi.

- Anh Konoha đừng quên mình là tác giả của chị Tooko.

Sau khi thấp giọng nói như vậy, nó rời khỏi phòng.

Tâm trạng như đang có một cơn gió nóng bỏng thổi trực diện vào mặt, tôi đứng sững sờ nhìn về phía cánh cửa để mở.

Rốt cuộc chuyện này là sao vậy, Ryuuto?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

- Ồ, vậy là Ryuu đã tới nhà anh Konoha thật sao ạ?

Hôm sau, tôi đến trường sớm và tới thư viện vẫn còn vắng bóng người tìm Takeda nói chuyện.

Tối qua khi tôi nhắn tin hỏi về chuyện của Ryuuto thì được Takeda trả lời rằng: "Em sẽ để cửa thư viện mở, anh Konoha tới gặp em trước khi sinh hoạt đầu giờ nhé."

- Ryuu vẫn~n luôn bắt nạt chị Nanase nên em đoán chắc thế nào cậu ấy cũng tới thôi.

Tôi kinh ngạc im lặng nghe cô bé nói liến thoắng bằng chất giọng trẻ con cao vút.

- Ryuuto tới thư viện không phải là để gặp em sao, Takeda?!

- Không có đâu~. Mục tiêu của cậu ấy không phải em mà là chị Nanase. Ban đầu Ryuu chỉ dùng lời đường mật như mọi khi, nhưng vì chị Nanase rất chung thủy với anh Konoha, hơn nữa chị ấy cũng rất ghét loại người lẳng nhăng tùy tiện nên Ryuu rốt cuộc chẳng xơ múi được gì cả. Thấy chị Nanase chẳng hề suy chuyển gì như vậy khiến Ryuu lại càng có hứng thú hơn. Sau đó

cậu ấy từ bỏ việc dụ dỗ chị Nanase và bắt đầu chuyển sang bắt nạt, nói những điều khiến chị ấy lo lắng. Chiêu này có vẻ rất hữu hiệu.

- Tại sao nó lại làm vậy?

- Thì để chị Nanase chia tay với anh Konoha chứ còn sao nữa ạ?

... Bởi vì anh Konoha rõ ràng là tác giả của chị Tooko vậy mà lại hẹn hò với chị Kotobuki.

Hình ảnh Ryuuto lúc nói ra câu đó với ánh mắt hung ác hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi, toàn thân tôi run bắn lên.

Thì ra Ryuuto vẫn lén làm những chuyện như vậy với Kotobuki sau lưng tôi.

Mà nghĩ lại thì khi tôi hỏi Kotobuki chuyện của Ryuuto, cậu ấy đã cúi đầu với vẻ khổ sở.

Dạ dày tôi quặn lên vì cảm thấy tức giận với sự ngu ngốc của bản thân.

- Sao em không nói cho anh biết chuyện này, Takeda?

Takeda khẽ cười.

- Bởi vì em là bạn gái của Ryuuto mà. Em không thể bán đứng bạn trai của mình được.

- Nhưng anh nghe nói Ryuuto còn hẹn hò với những cô gái khác nữa.

- Đúng thế ạ.

Đôi mắt to tròn ngây thơ như cún con của cô bé đảo một vòng.

- Tuy nhiên, dù sao em cũng chỉ là bạn gái "giả" của cậu ấy. Nói cho cùng thì chúng em có lẽ giống đồng phạm hơn.

Tôi lạnh cả người khi nghe thấy từ "đồng phạm".

- Takeda, đừng nói với anh em cũng bắt nạt Kotobuki đấy nhé?!

Trước kia cũng từng xảy ra chuyện Takeda làm cho Kotobuki bị té ngã từ cầu thang bệnh viện.

Thấy tôi mặt mày tái mét, Takeda bật cười.

- Anh Konoha thiệt là, lần này em chẳng có làm gì hết á~. Hơn nữa, nói cho cùng thì bây giờ em đang đứng về phía chị Nanase mà~. Lý do thì là vì chị Nanase không bị chị Asakura đánh bại này rồi thì dù biết những chuyện em đã làm với chị ấy, biết được em chỉ là một kẻ dối trá thì chị ấy cũng không thay đổi này. Ôi, chị ấy mặc dù thật yếu đuối nhưng lại rất mạnh mẽ, em cũng có chút bội phục chị Nanase đấy.

Nghe Takeda nói ra những lời như vậy với nét mặt vui vẻ, tôi không khỏi cảm thấy phân vân, rằng không biết liệu có nên tin tưởng những lời đó không.

- Xin lỗi.

Kotobuki tròn mắt kinh ngạc khi thấy tôi cúi đầu xin lỗi vào giờ giải lao.

- Cho tôi xin lỗi vì hôm qua đã không bênh vực cho cậu. Hơn nữa cậu bị Ryuuto bắt nạt lâu như vậy mà tôi mãi vẫn không nhận ra.

- I-Inoue không có lỗi gì hết. Tôi cũng xin lỗi... vì hôm qua đột ngột bỏ về. Chuyện đó cũng chẳng có gì to tát, vậy mà hôm qua tôi lại không nhận được...

Kotobuki nói với vẻ bối rối. Nhìn cậu ấy cúi đầu như chực khóc, lòng tôi khẽ thắt lại.

- Đúng như Sakurai nói, tôi không có tự tin... Bởi vì Inoue và chị Tooko trông xứng đôi hơn nhiều. Khi tôi nghe được chị Tooko mang bánh su kem tới nhà Inoue, tôi đã nghĩ chẳng lẽ chị Tooko cũng...

- Không có chuyện đó đâu. Chị Tooko chỉ đơn giản coi tôi là chân chạy việc vặt thôi.

Kotobuki ngẩng đầu lên và nở một nụ cười rạng rỡ. Mặc dù nụ cười đó thật gượng gạo, nhưng vì không muốn để tôi lo lắng, cậu ấy vẫn nỗ lực hết mình... khóe môi cậu ấy hơi run run.

- Cậu nói đúng, dù sao chị Tooko cũng có một người bạn trai ở Hokkaido cơ mà nhỉ. Chị ấy vẫn thường khoe với tôi đó là một người tuyệt vời rất hợp với khăn quàng màu trắng. Vậy mà tôi lại đi ghen tị với chị Tooko, tôi đúng là đồ ngốc.

Mặc dù Kotobuki nói vậy, nhưng tôi lại biết rõ đó chỉ là những lời khoe khoang của chị Tooko.

Chị Tooko không hề có bạn trai.

- Ừm... đúng vậy.

Tuy nhiên tôi đã không thể nói gì ngoài việc gật đầu phụ họa với Kotobuki.

- Tôi sẽ cố gắng, à, ờm, để Inoue có thể thoải mái hơn cả lúc ở bên chị Tooko!

Lòng dạ tôi đau đớn khi cậu ấy tuyên bố đồng dạ như vậy.

Lần trước khi xảy ra sự kiện của Miu, Kotobuki cũng từng nói với tôi câu đó. Mặc cho tôi làm những chuyện quá đáng với cậu ấy, Kotobuki vẫn tin tưởng tôi đến cùng, vẫn luôn ủng hộ tôi.

Tôi mới chính là người nên tỉnh ra.

Tôi phải trân trọng Kotobuki. Tôi sẽ thích Kotobuki nhiều hơn, nhiều hơn nữa. Lần tới chính tôi sẽ là người bảo vệ Kotobuki!

Tan học, Kotobuki đi về cùng Mori và các bạn. Theo lời cậu ấy thì mọi người đã hẹn nhau đi mua đồ.

- Ngày mai chúng ta sẽ về cùng nhau.

- Ừm, vậy ngày mai trên đường về chúng ta đi chơi đâu đó nhé.

- Ừ-ừm. Hứa rồi nhé.

Kotobuki then thùng lén vẫy tay với tôi như không muốn để người khác nhìn thấy, tôi cũng khẽ vẫy tay lại. Sau khi chờ trong phòng học một lúc, tôi đứng lên ra về.

Tôi không tới câu lạc bộ Văn học mà cứ thế đi thẳng ra cửa, thay giày rồi bước ra ngoài.

Cho dù đã qua tháng Hai nhưng trời vẫn chẳng ấm lên, bầu không khí khô ráo và lạnh lẽo đâm vào da thịt như những mũi kim.

Tôi dùng bàn tay cứng đờ lấy điện thoại di động ra và gọi vào số của Ryuuto.

Tôi sẽ nói rõ ràng cho nó biết đừng làm phiền Kotobuki nữa. Tôi không phải tác giả của chị Tooko, tôi cũng chẳng hề có ý định sẽ viết tiểu thuyết nữa...

Khi tiếng chuông vang lên cũng là lúc tôi đi ngang qua cổng trường.

- Cháu Inoue.

Một giọng người lớn gọi tôi lại.

Vẫn áp điện thoại trên tai, tôi quay đầu.

Con đường với những chiếc xe hơi đang lướt nhanh.

Một người đàn ông trông có vẻ đôn hậu đang đứng giữa những hàng cây khô héo bên đường vì giá rét, ông ta trông lớn tuổi hơn bố tôi, trên người mặc một chiếc áo choàng màu nâu sẫm.

- Lâu rồi không gặp cháu. Cháu còn nhớ bác không?

Giọng nói hiền từ phảng phất những chiếc lá khô rơi theo làn gió khẽ lướt qua làn da... và chạm vào trái tim tôi.

Làm sao tôi có thể quên được.

Tiếng âm báo không có người bắt máy vang lên bên tai, sau đó nhỏ dần rồi rời xa, thời gian rầm rầm chuyển động động cuốn tôi trở về quá khứ.

Về với bóng tối sâu thẳm, những tiếng hét bi thảm, nỗi tuyệt vọng xé toạc bầu trời... Trái tim tôi như ngừng đập, khung cảnh xung quanh tối sầm lại.

Cả người tôi sửng sốt, phản chiếu trong ánh mắt tôi bây giờ chính là người đã từng là biên tập viên chịu trách nhiệm cho tác phẩm của Inoue MIU.

Mùa xuân năm lớp 8.

Inoue MIU, một học sinh cấp hai, trở thành người trẻ nhất trong lịch sử

được nhận giải Vàng cho giải thưởng nhân vật mới của một tạp chí văn học. Chuyện này nhất thời trở thành đề tài nóng hổi được nhiều người nhắc tới.

Tác phẩm đoạt giải được in thành sách, vừa được đem bán liền trở thành sách bán chạy, khi được chuyển thể thành phim điện ảnh cũng liên tục lập kỉ lục về doanh thu phòng vé. Có thể nói đó gần như là một hiện tượng xã hội.

Nhà xuất bản đã che giấu thân phận của Inoue MIU, ngoại trừ thông tin 14 tuổi, đến cả giới tính cũng không được họ tiết lộ. Điều này càng khơi gợi lòng hiếu kì của độc giả, thậm chí có người còn suy đoán Inoue MIU là một tiểu thư suốt ngày quanh quẩn trong nhà, hay một cô gái văn chương chưa từng cầm thứ gì nặng hơn một ngòi bút.

MIU biến mất mà chưa từng xuất bản tác phẩm thứ hai.

Inoue MIU không phải một tiểu thư ru rú trong nhà, cũng chẳng phải một cô gái văn chương đầy tài năng, Inoue MIU chỉ là một học sinh cấp hai bình thường có tên Inoue Konoha, bởi vì MIU chính là tôi.

- Cũng phải gần ba năm rồi nhỉ.

Tại một tiệm cà phê thường có người lớn lui tới, tôi ngồi đối diện với người từng là biên tập viên của mình.

Bên trong cửa tiệm được trang trí theo phong cách cổ điển, ghế sôpha và gối đệm từ lông thiên nga rất mềm và thoải mái, ánh đèn khá tối. Mùi cà phê đắng đắng quyện với làn hơi nước trắng xóa khẽ lướt qua đầu mũi của chúng tôi.

Cầm trong tay tách cà phê cao cấp với những hoa văn màu lam, bác Sasaki nhìn tôi và khẽ nói bằng giọng hoài niệm.

- Lần đầu tiên gặp cháu, bác đã rất bất ngờ, bác không nghĩ người viết tiểu

thuyết đó lại thực sự là một học sinh cấp hai. Đồng thời bác cũng cảm thấy nếu như không phải người này thì sẽ không thể nào viết ra được một cuốn tiểu thuyết như vậy. Đó có lẽ là cuốn tiểu thuyết mà chỉ có cháu khi 14 tuổi mới có thể viết ra được. Đến bây giờ bác vẫn cảm thấy hạnh phúc khi có thể trở thành người biên tập cho cuốn sách đó.

Khóe mắt bác ấy nheo lại với một nụ cười hiền từ.

Y hệt như hai năm trước.

Kí ức của những ngày quá khứ ùa về cọ xát trái tim tôi.

Người này chưa từng một lần trách cứ tôi.

Bị đè nén bởi ảo ảnh tác giả thiên tài 14 tuổi, Miu nhảy xuống từ sân thượng ngay trước mắt tôi. Trái tim tôi tan vỡ, chúng không thở được thường xuyên phát tác, tôi không còn viết được nữa. Khi tôi gào khóc hét lên rằng tôi cảm hận tiểu thuyết, bác Sasaki chỉ nhìn tôi thật sâu như thể chính bản thân bác ấy cũng bị tổn thương.

Tôi không thể nhớ được cuối cùng chúng tôi đã nói chuyện gì.

Co người trên giường trong căn phòng đóng chặt rèm cửa, tôi vừa run rẩy vừa lặp lại nhiều lần mình không muốn gặp bất kì ai, dần dần không còn ai tới tìm tôi nữa.

Khi đó, thế giới của tôi đã từng bị hủy diệt.

Tôi khẽ nhấp một ngụm cà phê, vị đắng lan ra khắp miệng.

Quá khứ mà tôi đã quyết định sẽ không nhìn lại giờ đây như những sợi tơ nhện kì dị tóm chặt lấy lòng tôi, cảnh vật xung quanh lay động chập chờn như ảo giác ngày hè.

Cứ như thể có một tôi năm 14 tuổi đang đứng ở bên kia màn hơi nước và nhìn về phía này với ánh mắt bất an.

Mặc dù không thể lấy tay chạm vào, nhưng nỗi đau hằn sâu trong tim vẫn hiển hiện rõ ràng.

- Cháu không nghĩ lại nghe được những lời này từ bác. Khi đó cháu đã gây cho bác rất nhiều phiền toái.

Khi đó tôi thật trẻ con. Không có chút cảm giác trách nhiệm nào.

Dù vậy, quả thật tôi đã chẳng thể viết nổi dù chỉ là một chữ.

Vẻ u buồn hiện lên trong mắt bác Sasaki.

- Dù sao người làm nghề viết văn phần lớn đều rất nhạy cảm... Ngay cả người lớn cũng có khi vì không chịu nổi áp lực mà trở nên sa sút, không viết được. Mà cháu khi đó chỉ mới là một học sinh cấp hai, hẳn là cháu đã phải gặp rất nhiều chuyện đau đớn.

Lần đầu tiên nói chuyện với cháu, bác đã nghĩ cháu là một cậu bé sở hữu tấm lòng dịu dàng, thuần khiết. Bác đã hi vọng cháu sẽ không bị tổn thương và có thể thuận lợi phát triển. Thế nên để bảo vệ cháu, bác đã không công bố bất kì tư liệu cá nhân nào của cháu. Nhưng có lẽ làm vậy ngược lại càng khiến cháu bị áp lực nhiều hơn. Cái tên Inoue MIU này thật sự đã lan truyền quá nhanh...

Bác Sasaki cúi đầu, tay nắm chặt lấy tách cà phê.

- Giúp tác giả viết ra những tác phẩm tốt là thiên chức của một biên tập viên như bác, bác đã không hoàn thành bốn phận của mình. Bác đã khiến cháu bị tổn thương, đến mức phải thốt ra những lời như sẽ không bao giờ viết nữa. Với tư cách là biên tập viên, có thể nói bác cũng có trách nhiệm với sự

biến mất của Inoue MIU. Bác xin lỗi.

Nhìn bác ấy cúi đầu mà lòng tôi ghen ứ cảm giác có lỗi. Rõ ràng tôi mới chính là người đã không đáp ứng được kì vọng của bác!

Cả việc để Inoue MIU xuất hiện dưới lớp mặt nạ tác giả bí ẩn cũng vậy, tôi vẫn cho rằng đó là một thủ đoạn truyền thông mà không hề biết đó chẳng qua là ý tốt vì muốn bảo vệ tôi. Khi đó tôi thực sự chỉ là một thằng nhóc mềm yếu ngu xuẩn, chẳng nhìn thấy gì, lúc nào cũng chỉ biết trốn chạy.

Tôi nói bằng giọng mạnh mẽ.

- Không phải vậy. Đúng như bác nói, cuốn tiểu thuyết đó là thứ mà chỉ một đứa nhóc 14 tuổi mới viết ra được. Nó chỉ là một thứ do một học sinh cấp hai không chút kiến thức nào về văn chương ngẫu nhiên viết ra bằng cảm giác của mình, chẳng khác nào một quyển nhật kí... Đó không phải thực lực của cháu... Thế nên về cơ bản cháu chưa từng sở hữu tài năng để viết ra tác phẩm thứ hai.

- Thật vậy sao?

Bị bác Sasaki nhìn chăm chú, cổ họng tôi ghen lại không thể phát ra âm thanh nào.

- Bác thì không nghĩ vậy. Bác vẫn luôn hi vọng có một ngày cháu sẽ lại cầm bút lên sáng tác một lần nữa.

- Cháu...

Tay tôi khẽ run, giọng nói khàn đi. Trước mắt tôi là bác Sasaki với vẻ mặt nghiêm túc.

- Cháu không thể hợp tác với bác một lần nữa sao? Cũng đã hai năm rồi,

bây giờ chắc hẳn cháu đã có thể viết ra tác phẩm thứ hai, đúng không?

Viết tiểu thuyết, một lần nữa ư?

Đầu óc tôi đau nhói như bị một mũi tên đâm xuyên.

Tôi, lại viết tiểu thuyết ư?

Gương mặt chị Tooko hiện lên trong tâm trí đang dần tê dại của tôi.

"Nếu một lúc nào đó Konoha viết tiểu thuyết thì nhất định em phải để chị đọc nó nhé."

Giọng nói dịu dàng đó từng nói như vậy.

Nhưng, tôi đã không còn...

Trái tim như bị nghiền chặt, cơn đau và nỗi sợ hãi chẳng khác nào những cơn sóng cuồng loạn ập tới ném tôi vào bóng tối sâu thẳm.

Tôi không còn phủ nhận tiểu thuyết của Inoue MIU nữa. Vào cái đêm đó ở cung thiên văn, tôi đã thề là sẽ bước về phía tương lai.

Nhưng người bước về phía tương lai là Inoue Konoha, không phải Inoue MIU...!

Inoue MIU không tồn tại trên con đường mà tôi lựa chọn.

Tôi sẽ không trở thành tác giả.

Khuôn mặt của chị Tooko, khuôn mặt của Miu, khuôn mặt thút thít của Kotobuki lần lượt chồng lên nhau trong đầu tôi.

Tôi không muốn mất đi bất cứ thứ gì nữa.

Cuộc sống yên bình hàng ngày, người bạn thành thật thẳng thắn, cô gái một lòng nghĩ cho tôi, dịu dàng nhưng cũng vững về...

... Anh Konoha đừng quên mình là tác giả của chị Tooko.

Tôi cố gắng xua đuổi giọng nói của Ryuuto.

Trong tâm trí tôi chỉ còn sót lại hình ảnh Kotobuki khẽ ngượng ngùng nở nụ cười.

Đó là người con gái tôi yêu, là người tôi vừa quyết định sẽ luôn trân trọng.

Đúng vậy, tôi sẽ không thất bại lần nữa! Tôi sẽ sống và bảo vệ những người quan trọng của mình với tư cách là Inoue Konoha!

Tôi nhìn vào mắt bác Sasaki và gượng nở một nụ cười.

- Cảm ơn bác. Được nghe bác nói như vậy là vinh hạnh của cháu. Tuy nhiên cháu rất hài lòng với cuộc sống hiện tại - cuộc sống không tồn tại Inoue MIU. Thế nên cháu sẽ không quay lại. Cháu sẽ không viết tiểu thuyết nữa.

Trong thoáng chốc, tôi có cảm giác dường như mình vừa nghe thấy giọng nói của chị Tooko.

Nhưng tôi lại không xác định được âm thanh đó là gì, chị ấy đang muốn nói điều gì.

- Nếu cháu thay đổi ý định, hãy liên lạc với bác.

Tắm danh thiếp mà bác Sasaki đưa cho bị tôi vo tròn thành một cục rồi vứt vào thùng rác trong nhà.

Đêm hôm đó, khi tôi định xuống lầu đi tắm thì nghe thấy chuông cửa vang lên báo có khách tới.

Kim đồng hồ đã chỉ chín giờ rồi. Giờ này còn ai tới nữa vậy?

Tôi ghé mắt qua cái lỗ trên cửa và thấy một bím tóc đen dài.

- !

Trái tim tôi suýt ngừng đập vì kinh ngạc, tôi vội vàng tháo xích và mở cửa ra.

Khí lạnh bên ngoài ùa vào xuyên thấu làn da, đâm thẳng vào xương cốt, làm tôi run bắn lên.

Đứng trong màn đêm băng giá là chị Tooko với khuôn mặt tái xanh như người bệnh, hai bả vai chị ấy nhấp nhô thò ra từng hơi thở màu trắng.

Chị ấy trước giờ vẫn kiên quyết khi ra ngoài là phải mặc đồng phục, nhưng bây giờ dưới lớp áo khoác ngăn lại là áo len và váy dài.

Chỉ riêng điều đó thôi cũng đã thật kì lạ rồi, nhưng không chỉ vậy, một bên bím tóc của chị ấy còn bị xổ tung ra, bờ môi tím ngắt đang không ngừng run rẩy. Hai hàng lông mày của chị ấy nhíu chặt, ánh lên trong đôi mắt đen tuyền đang nhìn tôi là sự tuyệt vọng và nỗi đau khắc sâu.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị Tooko như vậy!

- Chị làm sao vậy?

Khuôn mặt chị Tooko nhả lại như chực khóc. Rồi chị ấy duỗi hai tay ra và túm lấy ngực áo tôi.

Khi những ngón tay trắng muốt chạm vào cổ họng, làn da tôi như tiếp xúc với một cột băng, khiến da gà nổi hết cả lên.

- ...Tại sao?

Sau khi hỏi bằng giọng nói khàn khàn như thể phát ra từ một cây sáo bị hỏng, chị Tooko bật ra tiếng ho khù khụ.

Chị ấy tiếp tục ho, nước mắt ứa ra từ khóe mi nhưng đôi tay chị ấy vẫn giữ chặt lấy áo của tôi. Những ngón tay tái nhợt không ngừng run rẩy.

- Được rồi, chị mau vào đi. Đừng đứng nói chuyện ở đây, nếu không sẽ bị cảm lạnh đấy!

Nhìn chị Tooko lay lắt như một bóng ma, hai chân đứng không vững, tôi bèn ôm lấy bả vai của chị ấy và định đưa chị ấy lên phòng tôi ở trên lầu, tuy nhiên chị Tooko lại lắc đầu nguầy nguậy và không chịu di chuyển.

- Tại sao vậy, Konoha?!

Bờ vai mà tôi đang ôm lấy đơn bạc và lạnh ngắt đến đáng sợ. Chị Tooko gầy đến vậy sao? Bờ vai của chị ấy mỏng manh đến vậy sao?

- Tại sao, tại sao vậy?!

Vừa cất tiếng hỏi như một đứa trẻ, chị ấy vừa ngược lên nhìn tôi, mắt rưng rưng nước, răng cắn chặt với vẻ khổ sở, nắm chặt lấy tay tôi.

Từ cánh cửa vẫn để mở, gió ùa vào như những lưỡi dao sắc lạnh cắt qua làn da, mái tóc xõa ra của chị Tooko nhiều lần quật vào má tôi. Những hơi thở gấp gáp làm không khí xung quanh chúng tôi tràn ngập sương trắng.

Tâm trí tôi trở nên hỗn loạn, tôi chẳng thể hiểu đang có chuyện gì xảy ra. Tại sao chị Tooko lại trông đau khổ đến vậy? Chị ấy đang cố nói với tôi điều gì? Nhưng dù sao đi nữa, nếu tôi không nhanh đưa chị ấy lên lầu, mẹ sẽ đi ra.

Khi tôi định dùng sức lôi chị ấy vào, chị Tooko giữ chặt lấy tay tôi.

- Tại sao... em lại nói với bác Sasaki là sẽ không viết nữa? Em thật sự

định không bao giờ viết tiểu thuyết nữa sao?

Toàn thân tôi như bị cắt nát bởi những lưỡi dao.

Chị ấy vừa nói "bác Sasaki"?!

Tại sao tên của bác Sasaki lại xuất hiện ở đây? Không chỉ có vậy! Tại sao chị ấy lại biết được việc tôi đã gặp bác Sasaki, lại biết được nội dung câu chuyện của chúng tôi?

Chẳng lẽ chị Tooko là người quen của bác Sasaki sao?!

Trong đầu tôi, những chuyện xảy ra vào hôm nay, trong quá khứ, những cái tên, khuôn mặt, cuồn trào như lửa đỏ.

Tôi không biết mình nên bắt đầu hỏi từ đâu và chỉ đứng đó im lặng, nhưng chị Tooko tiếp tục hét lên với giọng kích động.

- Tại sao... tại sao... em lại nói là mình sẽ không viết nữa?! Tại sao vậy, Konoha?! Tại sao em lại nói sẽ không bao giờ viết nữa?!

Vừa nắm chặt tay tôi và lắc mạnh, chị ấy vừa không ngừng lặp lại câu hỏi tại sao, trong ánh mắt tràn ngập tuyệt vọng và đau khổ.

Tại sao? Tại sao chị Tooko lại biết chuyện của bác Sasaki?

Bím tóc xõa tung, bờ vai mảnh khảnh của chị Tooko dao động lắc lư trong tầm mắt tôi. Chị ấy hét lên, gương mặt nhăn nhúm.

- Tại sao em lại không trở lại là Inoue MIU! Không phải bác Sasaki đã nói rằng nếu là bây giờ thì em sẽ có thể viết ra tác phẩm thứ hai sao? Rằng em hãy thử viết một lần nữa sao?!

Tại sao chị ấy lại biết? Rốt cuộc là tại sao?! Tại sao chị ấy lại biết tôi đã

gặp bác Sasaki?!

Lòng tôi trở nên dao động.

Chị Tooko, người vẫn luôn nở nụ cười hiền từ, người vẫn luôn thì thầm những lời dịu dàng khi tôi đau đớn... bây giờ lại đang chất vấn, trách cứ tôi với vẻ mặt chực khóc!

- Tại sao, tại sao em lại từ chối? Em sẽ vứt bỏ nó sao? Tại sao em lại nói là mình không hề có tài năng gì!

Cho dù cơ thể đang đông cứng cả lại, cánh tay bị nắm lấy vẫn nóng rực và đau đớn. Đầu óc, cõi lòng tôi, toàn bộ đều như bị thiêu cháy. Tôi bắt đầu cảm thấy khó thở.

Có tiếng bước chân lại gần. "Konoha ơi, có chuyện gì mà ồn ào vậy con?"

Tôi hét lên "Không có gì đâu ạ!" rồi đẩy chị Tooko ra phía cửa, sau đó tôi cũng đi ra ngoài và đóng cửa lại, chân chỉ mang mỗi bít tất.

Tiếng sập cửa chát chúa át mất tiếng mẹ tôi kêu lên "Konoha à...!"

- Chị Tooko quen bác Sasaki sao!?

Giọng tôi gay gắt tới mức chính tôi cũng giật mình.

Trong bóng tối được chiếu sáng bởi ánh đèn đường le lói, chị Tooko mở to hai mắt.

Gió gào thét xung quanh chúng tôi.

- Ngay từ đầu chị đã biết em là Inoue MIU sao?!

Chị Tooko không trả lời.

Chị ấy chỉ nhìn tôi với nét mặt buồn khổ, hai hàng lông mày nhíu chặt.

- Phải vậy không? Chị đã biết chuyện đó đúng không? Thế nên chị mới tiếp cận em, để khiến em viết ra tác phẩm thứ hai? Mục đích của chị khi kéo em vào câu lạc bộ Văn học, ở bên cạnh em, bắt em viết những câu chuyện tam đề đó cũng là vì muốn em viết ra tác phẩm thứ hai sao?!

Không phải vậy! Chắc chắn không phải vậy!

Tại sao chị lại im lặng?!

Tại sao chị lại nhìn em với ánh mắt khổ sở đó?!

Nói với em đi, rằng không phải vậy, rằng em đang hiểu nhầm!

Chị Tooko vẫn luôn ở bên tôi những lúc tôi gặp chuyện đau khổ đến tưởng chừng không cách nào chịu được. Chị ấy vẫn luôn dịu dàng nắm chặt tay tôi, ôm ấp che chở cõi lòng tôi, giúp tôi đứng dậy một lần nữa.

Đúng như mẹ nói, chị ấy là ân nhân của tôi, nếu không có chị Tooko, tôi đã không còn đứng ở đây.

Bất kể trong thời khắc tuyệt vọng đến đâu, bất kể là tôi đang lạc lối trên con đường tối tăm mù mịt nào, bất kể tôi đang cảm thấy cô độc ra sao chỉ có nụ cười và bàn tay duỗi ra của chị Tooko là vẫn không thay đổi.

Cho dù tôi bị ai chán ghét, vứt bỏ, quên lãng thì chỉ có chị Tooko là vẫn luôn đứng bên cạnh tôi.

Niềm tin đó chẳng biết từ lúc nào đã bắt rễ sâu trong thâm tâm tôi.

Bởi vì, chị Tooko vẫn luôn giúp đỡ tôi.

Vậy mà, người tôi tin tưởng nhất... người sẽ không bao giờ phản bội tôi...

vào giờ phút này, lại đang nói ra những lời bội phản.

Nói ra những lời tôi không muốn nghe nhất trên cõi đời này, bảo tôi viết tiểu thuyết, bảo tôi quay trở lại làm Inoue MIU, bảo tôi trở thành tác giả...

Rằng chính vì thực hiện những điều đó, chị ấy mới ở bên tôi, hướng dẫn cho tôi đi đến tận đây.

- Việc chị biết được nội dung bản thảo đầu tiên của Inoue MIU cũng là vì chị đã nhờ bác Sasaki đưa nó cho chị đọc phải không? Tại sao chị lại không nói cho em biết chuyện này? Là vì chị muốn em mất cảnh giác sao?! Bấy lâu nay chị vẫn lừa gạt em sao?!

Tôi chưa từng muốn nói ra những lời này. Nhưng tôi không thể dừng lại được.

Hình ảnh của chị Tooko càng lúc càng mong manh. Dưới ánh trăng và đèn đường mờ ảo chị ấy mím chặt môi ngược lên nhìn tôi với ánh mắt khổ sở. Bàn tay nắm lấy tay tôi dần dần buông thõng xuống.

Tôi nắm lấy bờ vai mảnh khảnh dường như sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào và lắc mạnh, trong lòng không ngừng gào thét như đang cầu khẩn.

Làm ơn hãy giải thích cho em hiểu! Xin chị hãy phủ nhận lời nói của em! Hãy nói với em chị không phản bội em!

Tôi không muốn nghĩ rằng tất cả những sự dịu dàng và tình yêu thương của một người chị, một người mẹ mà chị Tooko dành cho tôi bấy lâu nay chỉ là giả dối. Nếu chỉ là dối trá, chị ấy sẽ không thể lo lắng cho tôi như vậy, không thể giúp đỡ tôi như vậy! Chắc chắn phải có lý do nào đó!

Làm ơn, làm ơn hãy giải thích cho em hiểu được lý do đó!

Nhưng chị Tooko không hề nói lời nào. Cho dù tôi quát mắng, truy hỏi, chị ấy vẫn chỉ ngược lên nhìn tôi, hàm răng cắn chặt, lông mày nhíu lại khổ sở như đang chịu đựng điều gì đó.

Hai mắt tôi tối sầm lại khi hiểu ra đó là sự khẳng định của những nghi vấn vừa rồi.

- Em sẽ... không bao giờ, viết tiểu thuyết nữa.

Khoảnh khắc đó, trong đôi mắt của chị Tooko... trên khuôn mặt của chị ấy hiển hiện nỗi tuyệt vọng... nỗi đau khôn nguôi... cùng tiếng gào thét không thành lời... Còn tôi, tôi cúi xuống nhìn chị ấy mà lòng như bị xé vụn.

Tất cả đều bị bóng tối bao phủ, nỗi sợ hãi, cơn đau, sự buồn thảm âm ỉ kéo tới.

Giọng tôi khàn đặc, chẳng thể thốt ra lời cầu khẩn hay trách mắng nào nữa.

Tôi sẽ không bao giờ viết tiểu thuyết nữa. Tuyệt đối, không bao giờ...

Tiểu thuyết cướp đi của tôi mọi thứ. Tôi không muốn mất thêm điều gì nữa. Có gì sai khi tôi muốn tiếp tục sống với tư cách là Inoue Konoha chứ!

Với vẻ mặt kiệt sức, chị Tooko thả bàn tay đang nắm lấy tay tôi ra.

Trong màn đêm với những cơn gió lạnh buốt đang gào thét, bằng giọng nói đứt quãng và ánh mắt hư ảo, chị ấy thì thầm những từ ngữ như thể là lời cầu khẩn cuối cùng của một con chiên không chịu từ bỏ đức tin với Chúa trời tàn nhẫn.

- ...Cho dù vậy... cho dù vậy... em vẫn phải viết.

Bím tóc xõa tung rủ xuống bờ vai chị ấy. Rồi chị Tooko chậm rãi xoay

người cúi đầu đẩy cổng bước ra ngoài.

Nghe tiếng cổng kéo kẹt vang lên bên tai, tôi ngơ ngác nhìn thân hình mảnh khảnh ấy dần tan biến vào trong màn đêm.

Khi hình bóng của chị Tooko đã hoàn toàn biến mất, tôi khuyu xuống và cứ ngồi gục đầu như vậy trước cửa.

Mẹ hỏi tôi ai tới vậy, đã có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi chỉ trả lời không có gì cả. Chứng kiến tôi mặt mày tái mét, cuối cùng mẹ đành im lặng nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Tôi tắt đèn rồi nằm xuống giường, dù vậy tôi chẳng tài nào ngủ được.

Lồng ngực tôi đau ê ẩm như bị lửa đốt, bên tai không ngừng vang lên giọng nói của chị Tooko.

"Em, vẫn phải viết!"

"Phải viết!"

"Nhất định phải viết!"

"Em, phải viết!"

Thôi đi!

Em không muốn viết! Không muốn viết!

Cái lúc tôi cắn chặt răng nằm lấy ga trải giường, chuông điện thoại di động vang lên. Trong căn phòng tối om vang vọng tiếng nhạc trang nghiêm gợi nhớ tới một bài thánh ca.

Tôi đã quên thiết lập chế độ im lặng...

Tôi đứng dậy bắt lấy điện thoại để trên bàn và nhìn vào tên người gọi.

Là Ryuuto...!

Tôi nín thở nhấn nút nghe.

- Alô.

- Chị Tooko rất ử rữ.

Giọng nói trầm thấp phát ra từ đầu bên kia khiến trái tim tôi không khỏi co lại.

- ...Nhốt mình trong phòng... mặt tái xanh... cho dù đưa sách cho chị ấy, chị ấy cũng bảo không cần.

Giọng nói của Ryuuto không mang chút vui vẻ nào như lúc bình thường, nó u tối và đáng sợ đến mức khiến toàn thân tôi phát run.

- ...Em đại khái cũng đoán được đã có chuyện gì xảy ra.

- Chị Tooko đã...

Đã nói dối anh! Chị ấy đã bảo anh phải viết!

Khi tôi vừa định thốt ra những lời bị kìm nén đó, một âm thanh nặng trĩu như chì rót vào tai tôi.

- Anh lại định trốn chạy sao?

Miệng tôi khô khốc.

- Chính anh Konoha là người đã cho chị Tooko thấy giấc mơ... Anh đã viết ra rất nhiều câu chuyện cho chị ấy, để chị ấy mang hi vọng... Vậy mà giờ

anh lại nói sẽ không viết nữa, sẽ bỏ mặc chị ấy để trốn chạy sao?

Bầu không khí ban đêm lạnh giá vuốt ve làn da, nhiệt độ nhanh chóng rời bỏ cơ thể tôi.

Ryuuto đang nói cái gì vậy...

- Anh định quên đi mọi thứ... để cho tất cả trở thành hồi ức và sống hạnh phúc với cô bạn gái xinh đẹp của mình sao? Juliette bị tổn thương đến phát điên, Jerome uống thuốc độc, Alissa một mình bước qua khung cửa hẹp!

Giọng nói của nó càng lúc càng kịch liệt hơn.

- Em đang nói gì vậy?! Alissa và Juliette là ai mới được chứ?!

- Đúng thế, anh Konoha chẳng biết gì cả. Chị Tooko vẫn luôn nâng niu, bảo vệ anh. Vậy mà giờ anh lại định phản bội chị ấy sao? Để mặc cho chị Tooko sống như một con người không tồn tại trên cõi đời này sao! Không, em sẽ không để chuyện đó xảy ra!

Chi Tooko... sống như một người không tồn tại trên cõi đời này ư?

Tôi không hiểu.

Trái tim tôi đập điên cuồng, lòng bàn tay cầm điện thoại rịn đầy mồ hôi.

Giọng lại trở nên trầm thấp, Ryuuto nói tiếp:

- Cho đến bây giờ em vẫn là độc giả của câu chuyện giữa Amano Tooko và Inoue Konoha. Nhưng từ bây giờ em sẽ trở thành tác giả của nó. Inoue MIU phải tiếp tục viết. Nếu không Amano Tooko sẽ biến mất.

Điện thoại đột nhiên bị cúp.

Khi hồi phục tinh thần, tôi phát hiện cổ họng mình khát khô, mồ hôi đổ ra như tắm. Áo ngủ dính sát vào làn da.

Amano Tooko sẽ biến mất.

Giọng nói của Ryuuto vẫn còn vang vọng bên tai tôi.

Amano Tooko sẽ biến mất.

Mình xin cậu mà, Kana.

Mỗi lần Tooko gọi cậu là "dì Kanako", cậu có thể không tỏ ra khó chịu như vậy được không.

Dạo trước cũng thế, lúc Tooko chìa mẫu giấy ra nói "Dì ăn không?" khi thấy cậu nhìn chăm chú con bé ăn cơm, cậu đã nghiêm mặt ngoảnh đầu đi.

Trong mắt Tooko và Ryu, cả mình và cậu đều là những người dì thật tuyệt vời mà?

Kana này, mình thật không ngờ là cậu lại để ý tới việc bị gọi là dì như vậy đấy.

Cả việc cậu bắt Ryu gọi cậu là "Kanako" cũng thật trẻ con.

Từ khi lên tiểu học, Tooko càng lúc càng trở nên tham ăn. Mỗi ngày con bé đều ăn những câu chuyện mình viết một cách ngon lành.

- Mẹ ơi, nữa đi mẹ. Hai anh em bóc con đó về sau thế nào ạ? Mẹ, mẹ ơi, viết nữa đi.

Nhìn con bé hai mắt tỏa sáng vì chờ mong như vậy mình thật chẳng biết làm thế nào. Cho dù mình viết bao nhiêu câu chuyện đi nữa con bé vẫn đòi thêm.

Nhưng Tooko lại rất sợ giờ ăn trưa ở trường, thỉnh thoảng con bé lại về nhà khóc.

- Các bạn ăn súp với bánh pudding đều nói thật là ngon. Nhưng con ăn vào lại chẳng có vị gì hết Khi con nói với các bạn như vậy, mọi người đều cười bảo con là đồ kì cục.

Tại sao thế mẹ, sao chỉ có con là không giống mọi người? Mọi người không ăn sách sao ạ? Con cố ăn hết súp và bánh pudding cũng chẳng thấy ngon gì hết mà?

Con ghét giờ cơm trưa. Nhưng nếu không ăn, con phải ngồi ăn một mình cho hết lúc mọi người dọn dẹp. Nếu không cô giáo sẽ mắng con.

Đám con trai toàn chọc con rằng Amano lại ăn cơm trưa một mình kìa.

Khi con lấy hết dũng khí như Bastian trong Chuyện dài bất tận và nói cho bọn nó biết ăn sách ngon hơn nhiều, bọn nó lại nói với con Amano vậy mà lại ăn sách, Amano là đồ yêu quái.

Mẹ ơi, con là yêu quái hả mẹ? Con ghét đám con trai. Con cũng ghét giờ ăn trưa. Con không muốn đi học đâu.

Rồi con bé ngồi thụp xuống trước cổng khóc òa lên.

Thế nên mình ôm lấy Tooko, xoa đầu con bé và dịu dàng nói.

- Con gái mẹ giỏi quá, ăn hết cơm trưa luôn. Tooko không phải yêu quái nhỉ, Tooko của mẹ là một cô bé bình thường, chỉ là cô gái văn chương yêu sách đến mức muốn ăn hết chúng thôi.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

- Này Inoue, tôi đang suy nghĩ xem lễ Tình nhân này sẽ làm loại sôcôla nào, cậu cho tôi ý kiến nhé. Ủ-m... Inoue chắc không thích sôcôla quá ngọt nhỉ? Hoa quả sấy thì thế nào? Mà cậu có yêu cầu gì đặc biệt không?

- Ủm... Tôi thích hoa quả sấy, ăn bao nhiêu cũng được hết.

Buổi sáng ở phòng học, Kotobuki vui vẻ bắt chuyện với tôi nhưng tôi thì lại trả lời một cách qua loa, trong đầu đầy ắp những câu hỏi về cuộc viếng thăm của chị Tooko ngày hôm qua. Còn cả cú điện thoại của Ryuuto nữa.

Ryuuto có ý gì khi nói chị Tooko sẽ biến mất? Ngoài ra nó còn nói từ nay nó sẽ trở thành người viết truyện. Nó đang định làm gì?

- Này, Inoue, cậu có nghe tôi nói không đấy?

- Hả?

Tôi sực tỉnh và phát hiện Kotobuki đang phồng mang trợn mắt nhìn mình.

- A, xin lỗi. Vụ sôcôla phải không. Ủm, sao cũng được hết á.

- Thiệt tình, sao cũng được mới là khó nhất đấy.

Môi của cậu ấy càng dẫu lên cao hơn.

- À ờ, vậy thì sôcôla đăng đi. Loại đơn giản không có nhân gì ấy.

Nghe tôi trả lời như vậy, Kotobuki bật cười vui vẻ.

- Ủ-ừm. Tôi biết rồi, sôcôla đăng không nhân đúng không.

Lớp học bắt đầu trở nên đông đúc và ồn ào. Nếu là bình thường thì Kotobuki đã nhanh chóng chuyển sang thái độ lạnh nhạt rồi kéo giãn cự ly, thế nhưng hôm nay cậu ấy lại vẫn đứng trước bàn học của tôi. Toàn thân bất động, hai má đỏ hồng.

- Hế lô Nanase, cả bạn Inoue nữa!

Đúng lúc này, Mori chạy tới vui vẻ chào chúng tôi.

- Sao sao? Hai người đang bàn chuyện lễ Tình nhân hả? Ấy dà, mới sáng sớm tỉnh mơ mà đã mặn nồng thế rồi.

- M-Mori...! Đi ra đây với mình!

Kotobuki ôm lấy Mori và kéo cậu ấy ra chỗ khác.

- Mình bảo này, nếu đăng nào cũng là ăn thì sao hai người không tới nhà Nanase nhỉ, một cái bánh sôcôla nóng hổi vừa ra lò nghe cũng có lý đấy chứ.

Bị kéo đi xềnh xệch, Mori cao giọng nói với lại.

- Mori!

- Cái gì? Bỏ ra mắt nhà người ta rồi mà phải không, kế tiếp phải mời bạn trai tới nhà mình chiêu đãi chứ? Nói cho bồ biết, lễ Tình nhân là cơ hội tuyệt hảo để xúc tiến quan hệ tiến thêm một bước nữa đấy. Đừng để lỡ mất cơ hội

này đây!

- Được rồi, Mori, chúng ta so bài tập đi!

Kotobuki hai má đỏ bừng lôi Mori ra chỗ khác.

Còn lại một mình, tôi lại sa vào trầm tư. Về chuyện của chị Tooko... về Ryuuto...

Về những cái tên Ryuuto đã nhắc tới, Juliette, Jérôme, Alissa...

"Juliette bị tổn thương đến phát điên, Jérôme uống thuốc độc, Alissa một mình bước qua khung cửa hẹp!"

Câu nói đó có nghĩa là gì?

Juliette? Đây là tên của một nhân vật trong kịch Shakespeare... Nhưng còn Jérôme và Alissa thì sao?

- Anh Konoha!

Tôi giật thót khi nghe có người gọi tên.

Quay đầu lại, tôi thấy Takeda đang đứng vẫy tay ở cửa sau phòng học.

Khi tôi vội vã đi ra hành lang, tôi được cô bé đưa cho một quyển sách có dán tem của thư viện.

Trái tim tôi đập loạn cả lên khi nhìn thấy tiêu đề Khung cửa hẹp.

Alissa một mình bước qua Khung cửa hẹp! Chẳng lẽ đây là...

Takeda nở nụ cười thơ ngây như một chú cún con.

- Ryuuto nhờ em đưa cho anh Konoha quyển sách này.

- Rốt cuộc Ryuuto đang định làm gì vậy, Takeda?

- Chia không biết. Chia chỉ là chân chạy vặt của Ryuu thôi.

Cô bé vừa mỉm cười vừa trả lời.

- À, nhưng mà em cũng đang lợi dụng Ryuu, nên nói chung cũng là có qua có lại.

- Lợi dụng ư?

- Bởi vì cho dù Ryuu biết bộ mặt thật của em thì cậu ấy vẫn nói muốn em hẹn hò với cậu ấy. Ở bên Ryuu em cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái. Cậu ấy chấp nhận để em giả vờ làm bạn gái cậu ấy.

- Đó không phải là vì em thích Ryuuto nên mới hẹn hò với nó sao, Takeda?

Nét cười biến mất khỏi khuôn mặt của Takeda, cô bé nói một cách hồ hững.

- ...Em nghĩ có lẽ không phải vậy. Hơn nữa Ryuu cũng có người mà cậu ấy thích rồi.

- Hả?

Giọng điệu của Takeda rất chắc chắn, thế nên tôi không khỏi sửng lại.

Takeda lại đeo mặt nạ lên và nở nụ cười ngây thơ.

- Người đó không phải đám con gái mà Ryuu vẫn vui đùa, đó là một "người đặc biệt", người Ryuu yêu từ tận đáy lòng, nhưng lại không thể bày tỏ tình cảm cho người ấy biết. Bởi vì không thể có được người ấy, cho nên Ryuu mới tìm kiếm những cô gái chỉ yêu mình cậu ấy. Tất cả mọi người đều

chỉ là kẻ thay thế cho người kia.

Tim tôi đập nhanh hơn.

Người đó là chỉ Amemiya sao?

Không, không đúng.

Ryuuto từng nói Amemiya là "cô gái có lẽ sẽ trở thành người đặc biệt".
Nếu vậy, người mà nó thực sự thích là...

Má tôi như bị ai đó tát mạnh khi hình ảnh Ryuuto dõi theo chị Tooko với ánh mắt ngưỡng mộ hiện lên trong đầu. Mỗi khi bị chị Tooko la mắng vì chọc ghẹo đám con gái, Ryuuto lại lấy cớ một cách qua loa rồi sau đó lại chứng nào tật ấy, những lúc như vậy trông nó như đang cảm thấy vui vẻ vì chuyện đó.

Hai người đó từ nhỏ vẫn ở bên nhau, ngay cả bây giờ Ryuuto cũng đang sống chung một mái nhà với chị Tooko.

Chẳng lẽ người mà Ryuuto thích chính là chị Tooko sao?!

- Thôi em phải đi đây, sắp sinh hoạt đầu giờ rồi.

Takeda vui vẻ nói, rồi cô bé khẽ ghé sát vào tai tôi và thì thầm:

- Ryu khi trở nên nghiêm túc đáng sợ lắm đấy ạ. Anh Konoha phải chú ý nhé.

Đúng lúc này tiếng chuông vang lên.

Takeda xoay người chạy đi như một chú cún con, để lại tôi sững sờ nhìn theo bóng lưng cô bé.

- Sao thế Inoue? Ông không nghe thấy chuông reo à?

- Akutagawa...

- Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Trông thấy bộ dạng thất thần của tôi, cậu ấy nhú mày hỏi.

- Không... không có gì. Chỉ là hôm qua tôi thức hơi muộn.

- Nếu là vậy thì tốt...

Cho dù là đối với Akutagawa, tôi cũng không thể nói cho cậu ấy biết chuyện của chị Tooko.

- Giáo viên sắp tới rồi. Mau vào lớp thôi.

Tôi bước đi sau khi bị cậu ấy đẩy nhẹ một cái sau lưng. Akutagawa vẫn đang nhú mày nhìn tôi với vẻ lo lắng. Khi tôi ngồi vào bàn, ánh mắt cậu ấy đảo qua quyển sách mà tôi đang cầm trên tay và khẽ nói.

- Khung cửa hẹp... quyển này của Gide phải không?

- Tự dừng tôi muốn đọc quyển này ấy mà... Vừa nói với Takeda một cái là cô bé đã đem nó tới cho tôi mượn.

Akutagawa hơi nhú mày, trông cậu ấy như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

- Tại sao tự dừng ông lại muốn đọc quyển sách này?

- Cũng... không có gì đặc biệt cả.

- Vậy sao... Thế thì có lẽ chỉ là ngẫu nhiên.

Tôi không nghe được câu cuối cùng của cậu ấy. Đúng lúc này giáo viên

bước vào, Akutagawa cũng quay lại chỗ ngồi.

Bởi vì không có tâm tư nghe giảng, tôi bèn lấy quyển sách mà Takeda đưa cho rồi lén giấu nó sau sách giáo khoa và bắt đầu nín thở đọc.

Tác giả của quyển sách là André Gide. Một tác giả người Pháp từng đoạt giải Nobel.

Người kể chuyện đồng thời cũng là nhân vật chính tên là Jérôme. Nữ chính của câu chuyện là Alissa.

Còn Juliette thì là tên của em gái Alissa.

Jérôme, người sinh ra trong một gia đình giàu có, vốn từ nhỏ đã yêu người chị họ Alissa lớn hơn mình hai tuổi.

Nhưng Alissa lại là một cô gái bình lặng sở hữu niềm tin tín ngưỡng kiên định. Cô muốn Jérôme trở thành một người xuất sắc để được đến bên cạnh Chúa. Chính vì vậy, cô đã từ chối lời cầu hôn của Jérôme.

Trái ngược với chị gái, Juliette là một cô gái hoạt bát vui vẻ, cô thầm đem lòng yêu Jérôme. Tuy nhiên, khi biết được việc chị gái Alissa đã nhận ra tình yêu của mình và định để cô kết hôn với Jérôme, Juliette đã chủ động rời đi và trở thành vợ của một thương nhân lớn tuổi.

Cho dù vậy, Alissa vẫn không tiếp nhận tấm lòng của Jérôme.

Hình tượng "khung cửa hẹp" trong tiêu đề có nguồn gốc từ một câu trong Kinh thánh:

"Con hãy gắng tiến vào, qua khung cửa hẹp, vì cửa rộng và đường thẳng thang dẫn đến nơi tai họa, đến chỗ trầm luân... Có biết bao kẻ đã đi qua rồi, nhưng nhỏ hẹp mới là khung cửa, là con đường dẫn tới Đời Sống, và rất ít kẻ

tìm ra."

Alissa nói với Jérôme, khung cửa hẹp dẫn về phía Chúa trời không đủ rộng cho hai người cùng sánh vai bước qua, thế nên Jérôme phải tự đi một mình. Sau đó, cô để lại quyển nhật kí viết trong đó những tình cảm thật sự dành cho Jérôme, rồi trút hơi thở cuối cùng trong cô độc.

Giờ giải lao, rồi cả tiết học tiếp theo, tôi vẫn mãi miết đọc Khung cửa hẹp.

Tại sao Ryuuto lại đưa cho tôi quyển sách này?

Nó từng nói Juliette bị tổn thương đến phát điên. Nhưng trong truyện, Juliette mặc dù có cuộc hôn nhân không tình yêu với một người đàn ông cục mịch thô lỗ, nhưng chồng của Juliette lại là người có tấm lòng độ lượng và yêu cô tha thiết. Juliette đã có rất nhiều con trai con gái và sống hạnh phúc. Sau khi chị gái mất, cô còn lấy cái tên Alissa của chị gái đặt cho một trong những đứa con gái của mình.

Ngoài ra, Jérôme cũng không uống thuốc độc. Mặc dù anh ta từng rất đau khổ vì tình cảm của mình không được Alissa tiếp nhận, nhưng anh ta cũng chưa một lần níu kéo Alissa khi cô rời đi, anh ta chỉ nói rằng mình không được Alissa yêu, rằng nếu đó là câu trả lời của cô... rồi anh ta dễ dàng từ bỏ tình yêu của mình.

Vậy còn Alissa thì sao?

Tại sao Alissa lại khẳng khái cự tuyệt Jérôme đến vậy? Đối với một người không theo tôn giáo nào như tôi, tôi hoàn toàn không lý giải được suy nghĩ của Alissa. Có lẽ, có thể nói rằng Alissa - người vì muốn Jérôme đi về phía Chúa trời mà lựa chọn rời xa anh ta - đã một mình bước qua khung cửa hẹp.

Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi và chị Tooko chứ? Ryuuto

đang muốn nói cho tôi biết điều gì?

Sau khi đọc xong, tôi lại đọc đi đọc lại nhiều lần, nhưng càng đọc, những câu hỏi trong đầu tôi lại càng nhiều hơn.

Bởi vì tôi đọc quá chăm chú, Akutagawa không nhận được bèn nhắc nhở: "Ít nhất thì khi ăn cơm ông cũng tạm thời bỏ quyển sách đó ra chứ".

- A, xin lỗi.

- Không, nếu ông thích đọc nó thì cũng chẳng sao cả...

Sau khi ngừng lại một lúc, cậu ấy đột nhiên hỏi:

- Này, ông thật sự không gặp chuyện gì khó xử đấy chứ?

- Ừ... ừm. Nếu có... tôi sẽ nói cho ông biết.

Tôi trả lời một cách mơ hồ rồi tiếp tục ăn hộp cơm mà mẹ đã chuẩn bị, Akutagawa vẫn nhíu mày nhìn tôi.

- Inoue, cả ngày hôm nay cậu đều đọc truyện phải không?

Giờ vệ sinh lớp học, Kotobuki lặng lẽ tới gần tôi và hỏi với vẻ lo lắng.

Có lẽ ngay cả Kotobuki cũng không thể cảm thấy bình thường khi tôi cứ dán mắt vào trang sách như vậy.

- Là Khung cửa hẹp... đúng không, cái quyển sách mà cậu đọc ấy. Có khi tôi cũng thử đọc nó xem sao.

- Nó là một tiểu thuyết cũ lắm rồi. Vì rảnh quá nên tôi mới đọc thôi, cuối cùng lại nhập tâm luôn.

- Vậy à...?

Kotobuki lăm băm với vẻ không được thuyết phục cho lắm.

- À đúng rồi, hôm nay chúng ta đã hẹn là sẽ về cùng nhau sau khi tan học nhỉ?

Dạ dày tôi thất lại.

Liệu tôi có nên ở bên Kotobuki trong khi tâm trạng vẫn đầy bất an lo lắng như thế này không?

Nhưng nhìn cậu ấy hai má ửng hồng hỏi với vẻ háo hức hôm nay chúng tôi sẽ đi đâu, tôi lại không tài nào nói ra khỏi miệng cái câu bởi vì hôm nay tôi có việc nên cậu ấy cứ về một mình đi.

- Cùng đi ra từ phòng học thế này sẽ bị Mori phát hiện nên chúng ta cứ hẹn gặp ở thư viện như mọi khi nhé?

- ...Ừm.

Vì không muốn làm tổn thương Kotobuki, trong khi cũng chẳng thể tìm ra được lý do nào hợp lý, tôi đành gật đầu mà lòng nặng trĩu.

Sau giờ sinh hoạt cuối ngày, trước khi tới thư viện để gặp Kotobuki, tôi đi đến câu lạc bộ Văn học.

Bên trong phòng trống rỗng và vắng lạnh, không hề có hình bóng của chị Tooko.

Ngực tôi đau đốn, hơi thở như ngừng lại khi trong đầu tái hiện khung cảnh chị Tooko với khuôn mặt tái mét, bím tóc xõa tung theo làn gió, trong ánh mắt tràn ngập nỗi sầu khổ, vừa nắm chặt lấy tay tôi vừa run rẩy hét lên "Tại sao vậy?!".

- Tại sao...

Vừa phát ra âm thanh này, cổ họng tôi đã nghẹn lại, khoang mũi cay xè, khóe mắt nóng bừng lên.

- ...Tại sao vậy, chị Tooko...

Không được. Kotobuki vẫn đang chờ tôi. Tôi phải nhanh đi gặp cậu ấy.

Đúng lúc tôi cắn chặt răng và định đóng cửa lại. Tôi nhận ra sau lưng mình có người.

- Em Inoue?

Khi quay đầu lại, tôi thấy một cô gái trẻ mặc áo khoác với cổ áo và ống tay đính lông thú đang đứng ở đó. Cô gái xinh đẹp với phong cách trang điểm không chệch vào đâu được này, là một người tôi không hề quen biết.

- Chị là ai ạ?

- Ôi, em đúng là Inoue rồi! May quá cuối cùng cũng gặp được em. Lúc tới phòng học không thấy em chị còn tưởng em đã về mất rồi chứ.

- Xin hỏi...

- Inoue, cho chị mượn điện thoại được không?

- Hả?

- Nhanh lên nào.

Bị chị ta hối, tôi đành lấy điện thoại ra.

- Cảm ơn em!

Cô gái nhẹ nhàng cầm lấy điện thoại của tôi và nháy mắt một cái.

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Khoan đã! Chị định đi đâu vậy?!

Tôi không khỏi ngạc nhiên khi thấy chị ta xoay lưng lại phía mình và bước đi.

- Cứ đi theo là em sẽ biết thôi.

- Không được. Em có hẹn rồi! Xin chị mau trả điện thoại lại cho em!

- Ahaha, bây giờ vẫn chưa được đâu.

Cứ như vậy, chúng tôi đi tới cổng trường.

Làm sao giờ, Kotobuki vẫn còn đang đợi tôi ở thư viện...

Cô gái kia vẫy một chiếc taxi rồi ngồi xuống băng ghế sau với một tư thế quyến rũ.

- Em lên đi, chị được Ryuu nhờ dẫn em tới một chỗ.

Đầu óc tôi như nổ tung. Quả nhiên chị ta là người quen của Ryuuto!

Nếu đây là kịch bản của Ryuuto, tôi càng không được phép leo lên chiếc xe này! Tôi phải quay lại chỗ Kotobuki!

Thế nhưng... đôi chân tôi lại bước về phía trước.

Như thế chúng không còn lựa chọn nào khác...

Cùng với tiếng cửa xe đóng sầm lại, cô gái nở nụ cười kiêu diễm rồi nói cho tài xế taxi tên một khách sạn cao cấp tại trung tâm thành phố.

Hôm nay trong khi chờ Kana tới đón, Ryuu cũng rất ngoan.

Cu cậu với Tooko thân nhau cứ như hai chị em ruột vậy. Nhìn cái cách Ryuu hai má đỏ bừng miệng liến thoắng "Chị Too ơi chị Too" lèo đèo theo sau Tooko y hệt một chú chim non mới sinh thật sự rất đáng yêu.

Có một dạo Ryuu chứng kiến Tooko xé từng mẫu sách từ cuốn Emil và các thám tử của Kastner ra ăn, thế là cu cậu cũng tò mò học theo và bỏ một mẫu Emil vào trong miệng.

Nhưng vừa nhai một miếng, cu cậu đã vội nhổ ra phì phì mặt mếu máo "Chẳng có vị bánh vòng hương quế gì hết".

- Để dì nướng bánh vòng cho Ryuu. Sách là của chị Tooko, lần sau không được ăn sách của chị nhé.

Nghe mình nói vậy, cu cậu gật đầu thật mạnh "Dạ cháu biết rồi dì".

Dù vậy, vào bữa tối khi thấy Tooko ăn món ăn mình vừa viết ra, Ryuu vẫn mút ngón tay nhìn chăm chú và nói với vẻ ganh tị.

- Chị Too sướng thiệt. Được ăn câu chuyện của dì viết.

- Ry có cơm trứng cuộn với hamburger của mẹ rồi còn gì. Đây là đồ ăn của chị, không cho Ry đâu.

Nhìn Tooko ôm chặt trang giấy vào trước ngực và nói với vẻ thị uy, Ryuu trông hơi buồn một chút, nhưng rồi cu cậu lại cười tươi rói.

- Đúng rồi! Cơm trứng cuộn của dì thiệt là ngon, không thềm truyện của chị Too nữa!

Và nói như vậy.

- Sau này lớn lên cháu sẽ cưới dì! Như vậy suốt~~~ đời này cháu sẽ được ăn cơm dì nấu!

Nghe Ryu nói thế mình chỉ muốn ôm chầm lấy cu cậu mà nựng mấy cái.

Ryu rất ngay thẳng, lại vui vẻ, thật sự rất đáng yêu.

Kana này, dạo gần đây cậu bận lắm hả?

Hôm nay anh Fumiharu cũng không về nhà. Không biết hai người có đang cùng làm việc không nhỉ?

Mình cũng không phiền gì việc chăm sóc Ryu cả, nhưng mình thật sự hi vọng nếu có thể thì Kana cũng nên dành chút thời gian cho Ryu.

Cả Kana và anh Fumiharu đều ham công việc đến mức chẳng để ý tới xung quanh, mình thật sự lo lắng.

Sau khi xuống taxi, cô gái nọ đi xuyên qua cánh cửa xoay bằng kính và bước vào tòa nhà, sau đó chị ta tới quầy tiếp tân gửi áo khoác.

- Chị mau trả điện thoại cho em.

- Em cứ từ từ, vẫn chưa tới lúc.

Rồi chị ta bảo tôi cởi áo khoác và đem cặp sách của tôi cùng gửi tại quầy tiếp tân. Sau đó chị ta nhận thẻ giữ đồ và bỏ nó vào túi áo của mình.

- Rốt cuộc Ryuuto đang ở đâu?! Chị nhanh đưa em tới gặp nó!

Đại sảnh rất rộng, với các cây cột trắng xóa phản chiếu ánh sáng từ những ngọn đèn. Thảm trải sàn mềm mịn tới mức bước chân lên không phát ra tiếng động nào. Tôi dường như bị áp đảo và nuốt chửng bởi bầu không khí xa hoa tách biệt hoàn toàn với cuộc sống hàng ngày này.

Tôi bắt đầu hối hận tại sao mình lại đi theo chị ta tới một chỗ như thế này.

Kotobuki có lẽ đã đi về rồi. Chắc cậu ấy giận lắm.

Cô gái nọ đi xuống thang cuốn dẫn tới tầng hầm, sau đó chị ta tiếp tục xuyên qua dãy hành lang được trang trí bởi hoa và những bức tranh.

- Xin chị trả điện thoại cho em! Em sẽ nói chuyện trực tiếp với Ryuuto!

Nhưng chị ta không quay đầu lại mà cứ tiếp tục bước như thể tin chắc tôi sẽ đi theo.

Rồi chị ta đẩy ra cánh cửa phủ nhung đỏ và bước vào trong một cách tự nhiên.

Tôi cũng đành tức tối đuổi theo.

Đột nhiên, toàn thân tôi bị bao phủ bởi những tiếng xôn xao.

Người...

Ánh sáng...

Tiếng nói chuyện... Âm thanh...

Tất cả trộn lại với nhau và bị nhét vào một không gian kín mít.

Cảnh tượng này không giống sự xô bồ khi bước đi giữa biển người trên phố. Nó hoa lệ, rực rỡ, trang nghiêm... cứ như tôi vừa rớt vào một thế giới khác, hoàn toàn xa lạ với cuộc sống thường ngày.

Trải dài trong tầm mắt của tôi là những con người trưởng thành. Nam thì mặc âu phục cao cấp, hoặc áo len thô, nữ thì khoác trên mình những bộ đồ âu rục rỡ sắc màu hoặc những chiếc váy tỏa sáng lấp lánh. Thậm chí tôi còn thấy

có người mặc kimono. Trên tay mỗi người đều cầm một ly rượu, họ đi lại thong thả bắt chuyện với từng người, chẳng biết có bao nhiêu con người đang tụ họp trong này tán gẫu với nhau.

Tại trung tâm và các góc của hội trường là từng dãy món ăn dành cho tiệc tùng như patê Pháp, trứng cá muối... ở chính giữa sân khấu có đặt một bình hoa khổng lồ với vô số bông hoa đang khoe sắc.

Cô gái nọ nhận lấy ly rượu từ một người bồi bàn sau đó nhẹ nhàng hòa vào đoàn người.

- Đ-Đợi đã!

Tôi từ chối ly rượu mà người bồi bàn đưa tới sau đó vội đuổi theo chị ta. Nhìn bóng lưng chị ta dần biến mất vào biển người hoa lệ, lòng tôi dần trở nên bối rối.

Đúng lúc này, ánh đèn trong hội trường tối lại.

- !

Tim tôi thoáng co rút khi mất đi tầm nhìn.

Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi sân khấu, trên đó, vài người cả nam lẫn nữ xếp thành một hàng.

Có người đàn ông hơn 30 ăn mặc âu phục theo phong cách dân văn phòng, có người phụ nữ tuổi chừng 40 toàn thân bó sát trong chiếc váy màu trà, có người thanh niên tuổi chừng 25, 26 mặc áo phong quần da trông như người làm nghề tự do... ánh mắt anh ta đang đảo quanh với vẻ rụt rè.

Cái quái gì đây?

Mấy người đó đang làm gì vậy?

Sự lo lắng bất an của tôi bỗng biến thành nỗi sợ hãi tột độ khi nhìn thấy dòng chữ "Nhà xuất bản Gió đầu hè", "Tiệc kỉ niệm ngày thành lập", "Lễ trao giải" được treo trên sân khấu.

Đây là hội trường một bữa tiệc của nhà xuất bản! Không những vậy, nó còn là của nhà xuất bản mà tôi nhận giải thưởng ba năm trước!

Những người đang đứng trên sân khấu là người đoạt giải, còn những người ở trong hội trường này một là tác giả, hai là những người có liên quan với nhà xuất bản!

Tim tôi thắt lại, da gà nổi hết lên.

Đầu óc tôi trở nên trống rỗng, cứ như thể nền nhà dưới chân đang nứt ra và có thứ gì đó kéo tuột tôi vào bóng tối.

Cho dù mồ hôi tuôn ra như tắm, tôi lại cảm thấy lạnh lẽo như đang ở trong hầm băng.

Tầm nhìn mờ mịt như sắp sụp đổ, đôi chân không thể cử động. Tại sao tôi lại có mặt ở nơi này?! Tôi thì có liên quan gì với một nơi như thế này chứ...?!

Sau màn giới thiệu những người đoạt giải, người đàn ông ăn mặc theo phong cách dân văn phòng, cũng là người giành giải Vàng, tiến tới trước micrô và bắt đầu phát biểu.

- Từ nhỏ tôi đã có một ước mơ, đó là trở thành tác giả. Thành công của ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào sự ủng hộ của gia đình tôi. Tôi sẽ nỗ lực để có thể viết ra những tác phẩm khiến độc giả yêu thích.

Những từ ngữ bày tỏ niềm vui sướng của người đoạt giải như một con dao xẹt qua ngực tôi, trái tim tôi run lên.

Không muốn, tôi không muốn có mặt ở đây nữa. Im đi, đừng nói nữa!

Cảm giác sợ hãi và chán ghét cuộn trào trong tôi, tâm hồn tôi như bị tàn phá bởi một cơn bão đen kịt.

Hai chân tôi nhũn ra, đúng lúc tôi sắp gục xuống vì khó thở, tôi nghe thấy tiếng ai đó nói khẽ.

- Nghe nói Inoue MIU cũng tới tham gia bữa tiệc này đấy?

Tim tôi như ngừng đập.

Những âm thanh vang vọng trong tai tôi như trò đùa ác ý của một ai đó.

- Không phải MIU đã từ bỏ nghiệp viết văn rồi sao?

- Theo tôi biết thì cô bé có thể sẽ viết trở lại.

- Dù sao thì sách của cô bé cũng bán được hơn năm triệu bản rồi. Nhà xuất bản làm sao chịu buông tha cô bé dễ vậy chứ.

- Không biết MIU là ai trong số những người ở đây nhỉ?

Tôi chợt nhận ra việc mình mặc đồng phục học sinh đứng trong một hội trường toàn người lớn như thế này cực kì dễ khiến người khác để ý.

Lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên, trái tim tôi như đóng băng vì sợ hãi.

Bây giờ tôi vẫn đang được bóng tối che giấu.

Nhưng đợi đến lúc đèn trong hội trường sáng trở lại...

Tôi chắc chắn sẽ không tránh được ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh. Có lẽ sẽ có ai đó nhận ra tôi chính là Inoue MIU.

Tôi phải làm gì thì mới có thể ra tới cửa? Phải làm sao thì tôi mới có thể tìm được lối ra trong biển người này?

Khi tôi quay lưng lại sân khấu và ra lệnh cho hai chân mình bước đi...

Một giọng nói thanh thoát vang lên khắp khán phòng.

- Tôi cho rằng viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải một mình bước qua khung cửa hẹp.

Thanh âm trong vắt, lạnh lùng tựa băng giá.

Như thể bị mê hoặc bởi sức hấp dẫn không cách nào cưỡng lại, tôi ngược lên nhìn về phía sân khấu, đứng trước micrô bây giờ là một người phụ nữ mảnh khảnh.

Mái tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt sắc lạnh, cần cổ thon dài, toàn thân được bao bọc trong chiếc váy dài màu xanh dương.

Tôi từng gặp người phụ nữ xinh đẹp tựa một đóa hoa kiêu sa đắm mình trong ánh sáng chói lọi này.

Đúng vậy, nếu tôi nhớ không nhầm...

- Những người chỉ biết dựa dẫm vào gia đình, bạn bè, hay ôm trong mình suy nghĩ ngây thơ là phải nịnh nọt khiến cho độc giả vui vẻ sẽ không cách nào tồn tại với nghề này.

Những người xung quanh tôi khẽ cười gượng khi nghe thấy lời nói nghiêm khắc phủ nhận hoàn toàn những gì mà người đàn ông đoạt giải vừa phát biểu.

- Chà, cái cô Kanako nay vẫn chẳng thay đổi chút nào.

- Hừ, cái gì mà tác giả chứ. Loại người chỉ biết dựa vào khuôn mặt và scandal để nổi tiếng như cô ta mà cũng dám nói ra những lời như vậy sao. Viết sách thì toàn những thứ rẻ tiền vô liêm sỉ chẳng đáng được gọi là tiểu thuyết.

Trước cửa nhà Ryuuto!

Trước kia, vì bệnh cũ của tôi tái phát nên chị Tooko đã tạm đưa tôi về nơi chị ấy đang ở nhờ, lúc ra về tôi đã thoáng gặp người phụ nữ này đang bước xuống từ taxi.

"Cháu chào cô, cháu là Inoue, học dưới chị Tooko một lớp."

Khi tôi cất tiếng chào hỏi, cô ấy chỉ thoáng nhìn tôi một cái rồi quay người im lặng đi vào nhà.

Chị Tooko nói với tôi người đó chính là mẹ của Ryuuto.

Từ những lời xì xào xung quanh, tôi biết được tên cô ấy là "Kanakan".

Khi kết hợp cái tên đó với họ Sakurai của Ryuuto... tôi bỗng nhận ra thân phận thực sự của người phụ nữ đang đứng trên sân khấu, đầu óc tôi trở nên choáng váng.

Sakurai Kanako!

Tác giả nổi tiếng với nhiều tác phẩm bán chạy, một trong những giám khảo khi Inoue MIU đoạt giải thưởng cao nhất!

Đồng thời, trong đầu tôi cũng hiện lên lời bình của cô ấy dành cho tác phẩm của tôi, bằng chất giọng lạnh lùng mà tôi vừa nghe thấy.

"Với bút pháp vẫn còn chút non nớt, tác giả đã sáng tạo ra một tác phẩm đầy sức sống, với những rung động chỉ thuộc về lứa tuổi mới lớn, đây là một

tác phẩm đáng đọc. Tuy nhiên, tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời tác phẩm nào nữa hay không."

Đúng lúc này, đèn trong hội trường sáng lên, tôi sức tỉnh lại.

Trên sân khấu đã không còn ai nữa.

Chợt nhớ ra bây giờ mình đang ở trong hoàn cảnh nào, nỗi sợ hãi vừa lắng xuống lại bắt đầu dâng lên khiến toàn thân tôi run rẩy.

- Đây, cậu bé kia mặc đồng phục kia. Không biết đó là ai nhỉ?

Khi âm thanh đó lọt vào tai, sống lưng tôi lạnh buốt.

Phải nhanh rời khỏi chỗ này...

Tôi cúi đầu và vội vã xuyên qua biển người với những bước chân như dính chặt vào nhau.

Khuôn mặt tôi nóng rực vì cảm giác dường như tất cả mọi người trong gian phòng đang nhìn về phía mình, tầm mắt tôi dần trở nên mơ hồ.

Chỉ còn một chút nữa, một chút nữa thôi là tôi sẽ có thể đi ra sảnh.

Trong khi cắm đầu cắm cổ lao về phía trước, tôi va vào một người đàn ông.

- X-Xin lỗi.

- À, không có gì đâu. Ồ? Cháu là học sinh cấp ba à?

Người đàn ông mở to mắt với vẻ kinh ngạc.

- Giỏi thật đấy, mới từng này tuổi mà đã đi làm rồi. Chú viết tiểu thuyết,

cháu cũng vậy hả?

Nói rồi, người đàn ông đưa danh thiếp ra. Những người xung quanh cũng cảm thấy hiếu kì và dần tập trung lại.

- Ái chà, cậu bé này là người quen của anh à, Horibe?

- Đáng yêu ghê, giới thiệu cho tôi được không.

- Ô hay cậu bé này sao lại im lặng vậy. Căng thẳng quá à?

Hơi thở của tôi bắt đầu trở nên khó khăn vì bị những người xa lạ vây quanh và bắt chuyện, tôi không biết mình phải làm gì nữa.

- Xin lỗi, xin cho tôi qua, tôi đang có việc gấp.

Tôi kêu lên như chực khóc rồi cố gắng đẩy ra vòng người xung quanh.

Rồi tôi bắt đầu chạy như điên bất chấp việc có đụng vào người nào hay không, cuối cùng tôi cũng tới được cửa ra vào, khi tôi định đẩy nó ra... tay của tôi bị ai đó nắm lấy từ đằng sau.

- !

Tim tôi thắt lại, đúng lúc tôi chuẩn bị thét lên, người đó gọi tên tôi.

- Chờ một chút, cháu Inoue!

Tôi quay đầu lại, người đang thở hỗn hển đứng ở đó chính là bác Sasaki.

- Nghe Ryuuto nói cháu đang ở trong hội trường mà bác giật hết cả mình. May là bác tìm được cháu ngay.

Bác Sasaki dẫn tôi rời khỏi hội trường tới phòng chờ của khách sạn.

Khoảng trống giữa các ghế ngồi rất rộng nên không sợ có ai nghe được câu chuyện của chúng tôi. Cảm thấy an toàn vì được che chở bởi ánh đèn u ám cùng bóng tối từ những chậu cây đặt cạnh sofa, tâm trạng căng thẳng của tôi dần dịu lại.

- Của cháu đây!

Bác Sasaki đặt lên trên bàn điện thoại di động và thẻ gửi áo khoác của tôi.

Nghĩ tới việc mình vừa làm đúng những gì Ryuuto sắp đặt, sức lực toàn thân dường như rời bỏ tôi.

Đồng thời tôi cũng cảm thấy sợ hãi Ryuuto, để dẫn tôi tới bữa tiệc này, nó đã lợi dụng cả cô gái người quen và bác Sasaki.

- ...Ryuuto vì để bác gặp cháu nên mới làm như vậy à?

Nét mặt của bác Sasaki trở nên âm đạm.

- Bác cũng không rõ. Nhưng bác nghĩ có lẽ Ryuuto cũng rất hi vọng cháu sẽ viết ra tác phẩm thứ hai.

Tôi cúi đầu.

Lý do Ryuuto muốn tôi viết là vì đó là nguyện vọng của chị Tooko sao?

Bởi vì "người đặc biệt" của Ryuuto hi vọng như vậy sao?

Ngực tôi khẽ nhói lên trước suy nghĩ này.

- ...Bác Sasaki, bác quen chị Tooko và Ryuuto phải không ạ?

Bác Sasaki lại nhíu mày với vẻ khó xử.

- ...Chị Tooko cũng từng nói với cháu là cháu phải viết tiểu thuyết... Chị ấy cũng biết việc hai chúng ta từng gặp nhau.

Tôi nắm chặt điện thoại và nói với giọng khàn khàn.

Bác Sasaki im lặng nhìn tôi với ánh mắt không biết là khổ sở hay có lỗi.

- Thực ra bác đi gặp cháu cũng là vì Tooko đã gọi cho bác. Con bé nói bây giờ cháu đã có thể viết được tiểu thuyết rồi.

Những lời này càng khiến lồng ngực tôi thắt lại.

Quả nhiên chị Tooko đã biết ngay từ đầu tôi chính là Inoue MIU. Vì để tôi viết ra tác phẩm thứ hai, chị ấy mới tiếp cận tôi.

- ...Cháu sẽ không viết.

Bác Sasaki thở dài.

- Bác cũng nói với Tooko như vậy, rằng cháu sẽ không viết. Con bé đã rất sốc khi nghe điều này.

- ...

Bàn tay đang nắm lấy điện thoại của tôi bắt đầu rịn mồ hôi. Vẫn cúi đầu, tôi hỏi tiếp.

- Sao bác lại quen chị Tooko và Ryuuto vậy... Có phải vì mẹ của Ryuuto là tác giả Sakurai Kanako không ạ?

- Đó cũng là một trong những nguyên nhân... Thực ra thì ba của Tooko là đồng nghiệp của bác.

- Ba của chị Tooko ạ?

- Đúng vậy, Amano Fumiharu, cậu ấy từng là một biên tập viên rất xuất sắc.

Ba của chị Tooko là biên tập viên ư?!

Tôi ngẩng đầu lên và bắt gặp bác Sasaki đang nheo mắt lại với vẻ hoài niệm.

- Bác chưa từng gặp một biên tập viên nào lại yêu mến sách, yêu mến tác giả đến như vậy. Những quyển sách do cậu ấy biên tập đều tràn ngập tình cảm của người tạo ra nó đến từng chi tiết nhỏ nhất. Rất nhiều tác giả sau khi hợp tác với Amano đều có sách bán chạy. Cho nên cũng có người gọi cậu ấy là huyền thoại trong giới biên tập viên.

Giọng nói của bác Sasaki đầy thân thiết. Ngay cả ánh mắt ảm đạm cũng bắt đầu trở nên rạng rỡ, khiến tôi kinh ngạc không thôi.

Bác Sasaki nói tiếp một cách lưu loát.

- Tất cả tác giả đều muốn cộng tác với Amano. Trong số đó cũng có rất nhiều người có cái tôi lớn, hoặc thích kéo dài bản thảo không nộp đúng thời hạn, dù vậy Amano vẫn làm việc với họ rất suôn sẻ. Nếu là chuyện nên nói thì Amano sẽ không ngần ngại nói ra, khi tác giả cần trợ giúp thì cậu ấy sẽ dùng toàn bộ sức lực để giúp đỡ, Amano đã tạo được mối quan hệ tin cậy vững chắc với các tác giả.

Mặc dù còn trẻ, bình thường cư xử rất lịch thiệp nhã nhặn, nhưng khi làm việc thì cậu ấy lại nhiệt tình hơn bất kì ai.

Bác Sasaki nói với vẻ kiêu hãnh như thể đang kể chuyện của chính bản thân mình.

- Cho đến khi công việc hiệu đính kết thúc, Amano vẫn luôn ở lại công ty,

đến mức nhiều người tự hỏi không biết cậu ấy ngủ lúc nào. Dù vậy, cho dù mệt thế nào đi chăng nữa thì cậu ấy cũng chưa một lần nổi nóng với người khác. Ngược lại, khi mọi người đều đang sốt đầu mề trán thì cậu ấy sẽ luôn cười động viên "Sẽ không sao đâu, rồi sẽ ổn thôi, chúng ta sẽ làm được mà". Mỗi lúc như vậy, tất cả mọi người lại cảm thấy an tâm.

Thế rồi, sau khi kết thúc công việc hiệu đính, cậu ấy sẽ nằm vật ra ghế sôpha ở công ty rồi ngủ li bì tới ngày hôm sau...

Khoảng thời gian đó, vợ cậu ấy thường dẫn theo Tooko và Ryuuto còn nhỏ xíu tới công ty, mang theo quần áo để thay và đồ tiếp tế. Bác vẫn còn nhớ như in buổi sáng sau khi kết thúc hiệu đính, khi Amano đang vạ vật trên sôpha thì bị Tooko chạy tới kéo và gọi "Ba ơi dậy đi, mình về nhà thôi" rất dễ thương. Khi ấy, Tooko cũng đã để tóc bím rồi, con bé thật là đáng yêu.

Chắc hẳn giữa bác Sasaki và ba của chị Tooko đã có rất nhiều kỉ niệm đẹp, thế nên bác ấy mới có thể nói không ngừng nghỉ như vậy.

Tôi im lặng lắng nghe mà trong lòng không có chút cảm giác chân thật nào, hết như đang nghe kể về một vương quốc xa xôi nào đó.

- Yui, mẹ của Tooko, cũng là một người rất dịu dàng đáng yêu. Cô ấy và Amano vốn học cùng trường đại học, Yui nhỏ tuổi hơn. Cô ấy rất yêu thích tiểu thuyết, là một cô gái văn chương và mong muốn trở thành tác giả. Nhưng chẳng biết từ lúc nào Amano đã biến cô thành tác giả của riêng cậu ấy.

... Ba chị kể khi ba cầu hôn mẹ, ba đã nói "Xin em trở thành tác giả của riêng anh".

Khi kể cho tôi điều ấy, trong ánh mắt chị Tooko đầy những ước ao ngọt ngào, rồi chị ấy nở một nụ cười hạnh phúc tựa đóa hoa violet.

Thế nhưng, càng nghe câu chuyện của bác Sasaki, tôi lại càng có cảm giác

thứ gì đó quen thuộc với mình đang dần rời xa.

Tôi chẳng biết gì về chị Tooko cả.

Tôi đã nghĩ là mình hiểu chị ấy, nhưng rốt cuộc tôi lại chẳng biết gì cả.

Về gia đình của chị Tooko, về thời thơ ấu của chị ấy, tôi chẳng biết gì cả...

- Tooko và Yui rất giống nhau. Nụ cười giống như đúc. Cách nói chuyện, cử chỉ của Tooko khiến người ta dễ nhầm lẫn rằng con bé chính là Yui.

Có lẽ cũng vì vậy mà Amano rất thương yêu Tooko. Trước khi Tooko chào đời, chỉ cần vừa đến chiều tối là cái người suốt ngày chỉ biết đến công việc, xem công ty như nhà mình đó lại phóng như bay về nhà chăm sóc cho Yui. Chỉ có mỗi khi đó là cậu ấy mới không để ý tới công việc. Có lẽ vì lo lắng cho Yui nên ngay cả khi ở công ty cậu ấy cũng rất bồn chồn, vì việc này mà Amano bị mọi người trong công ty trêu chọc suốt.

- ...Gia đình của chị Tooko bây giờ đang ở đâu ạ?

Nghe tôi khẽ hỏi như vậy, bác Sasaki đột nhiên im lặng, sau đó bác ấy cúi đầu nói với giọng buồn bã.

- Hai người đều cùng qua đời khi Tooko mới tám tuổi. Đó là một tai nạn giao thông...

Tôi nín thở.

Tôi vẫn luôn tự hỏi tại sao chị Tooko lại ở nhờ tại nhà của Ryuuto...

Tại sao mà khi kể chuyện ba mẹ mình, cho dù giọng nói rất dịu dàng ấm áp, nhưng chẳng hiểu vì lý do gì mà thỉnh thoảng trong giọng nói của chị ấy lại xen lẫn chút đau xót...

Thì ra ba mẹ chị Tooko đều đã qua đời từ rất lâu rồi!

Bác Sasaki không nói thêm gì về chuyện này. Bác ấy mím chặt môi, hai tay nắm lại để trên bàn, đầu hơi cúi xuống với vẻ khổ sở.

Trong tai nạn đó, bác ấy đã mất đi người bạn không thể thay thế.

Khi bầu không khí nghiêm trọng kéo dài được một lúc, bác Sasaki mới chậm rãi ngẩng đầu lên.

Rồi bác ấy nhìn tôi và nói với giọng nghiêm túc, như thể chuyện này là một chuyện cực kì quan trọng.

- ...Inoue này, Tooko là người hâm mộ đầu tiên của cháu. Bác không nghĩ có độc giả nào mà lại chờ mong tác phẩm thứ hai của Inoue MIU hơn Tooko. Khi bác còn là biên tập viên của cháu, bác thường bị con bé hối thúc rằng không biết khi nào thì cháu sẽ viết tác phẩm tiếp theo. Hai năm trước, khi bác nói cho con bé biết có lẽ MIU sẽ không bao giờ viết tiếp nữa, Tooko đã suýt nữa thì bật khóc.

Tôi chẳng thể nói được gì.

Mỗi lần nhớ tới nét mặt bi thương và âm thanh đứt quãng của chị Tooko, cổ họng tôi lại nghẹn ứ. Cánh tay bị chị Tooko nắm lấy dường như đến bây giờ vẫn còn đau nhói...

Tôi muốn được gặp chị Tooko.

Nhưng đồng thời tôi cũng bị giằng xé bởi ý nghĩ mình sẽ không được gặp chị ấy nữa...

... Đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi, Konoha ới.

Cho dù không muốn, chị Tooko vẫn kéo tôi tới phòng câu lạc bộ. Trong

ánh nắng chiều tà dịu dàng, mỗi ngày tôi đều viết điểm tâm cho chị ấy.

Khi tôi đưa bản thảo, chị Tooko lúc nào cũng cười thật hạnh phúc.

Thật dịu dàng.

Thật rạng rỡ.

Tôi muốn nghe lại âm thanh đó, nhưng nó càng ngày càng rời xa tôi. Cả bóng hình, ánh mắt ấy cũng càng lúc càng trở nên mơ hồ.

- Cháu, thật sự không có ý định viết tác phẩm thứ hai sao...?

Khi bác Sasaki nhìn và hỏi như vậy, tôi chỉ biết mím chặt môi mà không thể đưa ra câu trả lời.

Cuối cùng bác Sasaki nói bác sẽ gọi taxi đưa tôi về, và bảo tôi đứng chờ ở sảnh.

- Cháu về bằng tàu điện là được rồi ạ.

- Không, dù sao hôm nay cháu cũng mệt rồi. Để bác đưa cháu về.

Đúng như những gì bác ấy nói, mặc dù hôm nay tôi chẳng hề vận động mạnh, nhưng hiện tại tay chân tôi đều bủn rủn. Nếu bây giờ lại bị kẹp trong biển người của tàu điện thì có lẽ tôi sẽ gục luôn, cho nên tôi quyết định nhận lời đề nghị của bác ấy.

- Cảm ơn bác.

- Bác sẽ quay lại ngay, cháu cứ ngồi đây chờ nhé.

Nói xong, bác ấy đi về phía một đồng nghiệp của mình.

Hôm nay bác Sasaki cũng thuộc ban tổ chức, chắc hẳn bác ấy rất bận. Tôi cảm thấy thật có lỗi vì khiến bác ấy phải dành nhiều thời gian cho mình như vậy.

Tôi đi thang cuốn lên lầu một, rồi tới quầy tiếp tân trả thẻ nhận lại áo khoác. Sau khi mặc áo vào tôi ôm cặp sách ngồi xuống ghế sofa ở sảnh, cảm giác mệt mỏi bao trùm lấy cơ thể tôi.

Đã quá giờ cơm tối rồi mà tôi vẫn chưa về nhà, chắc hẳn mẹ sẽ lo lắng lắm.

Cả Kotobuki nữa...

Khi tôi định mở điện thoại ra, tôi nhìn thấy một người phụ nữ mảnh khảnh mặc váy màu xanh dương đang bước tới.

Tim tôi đập liên hồi, bàn tay cầm điện thoại cũng cứng đờ lại.

Giống hệt như khi đứng trước micrô, quanh người mẹ của Ryuuto tỏa ra một bầu không khí lạnh lùng như muốn cự tuyệt bất kì ai tới gần.

Toàn thân cứng đờ, tôi nhìn chăm chăm về phía cô ấy, không có cách nào dời ánh mắt mình sang chỗ khác.

Sau khi nhận lại chiếc áo choàng lông thú trông rất đắt tiền tại quầy tiếp tân rồi mặc vào một cách ưu nhã, người phụ nữ bước về phía cửa xoay ở đằng trước.

Cô hòng tôi khát khô. Mắt cay xè vì mở quá lâu.

Đúng lúc này, người phụ nữ quay đầu lại.

Ánh mắt không chút cảm tình, lạnh lẽo như độ không tuyệt đối nhìn về phía tôi.

Khoảnh khắc đó, ánh mắt của cô ấy tựa như một mũi tên vô hình đâm thủng lồng ngực tôi.

Chúng tôi đứng cách xa đối diện với nhau.

Không tài nào hít thở, cũng chẳng thể dời ánh mắt sang chỗ khác, tôi chẳng biết mình phải làm gì bây giờ nữa.

Cuối cùng, không chịu nổi bầu không khí căng thẳng, tôi đứng dậy rồi dè dặt đi về phía dì ấy.

- Cô Sakurai Kanako phải không ạ? Cháu... cháu là Inoue Konoha học trường cấp ba Seijou. Cháu học dưới chị Tooko một lớp, chúng ta từng gặp nhau một lần ở trước cửa nhà cô.

Thật khó mà tin được người này là mẹ của ai đó.

Tay, chân, cổ và eo đều mảnh khảnh đến đáng kinh ngạc, làn da cũng trắng nõn như trứng gà bóc.

Cô ấy rất cuộc bao nhiêu tuổi nhỉ. Nếu là mẹ của Ryuuto thì có lẽ cũng phải hơn ba mấy gần bốn mươi rồi, nhưng nhìn kiểu gì thì tôi cũng chẳng tìm ra chút dấu vết thời gian nào trên người cô ấy.

Mái tóc ngắn màu nâu cắt gọn gàng, cánh mũi cao thẳng tắp, bờ môi đỏ tươi, vẻ đẹp lạnh lùng đến nghẹt thở.

Cô ấy không nói gì cả mà chỉ im lặng nhìn tôi.

- Cháu xin lỗi vì dạo trước đột nhiên quấy rầy nhà mình. Ngoài ra thì... cháu cũng thật bất ngờ, không ngờ mẹ của Ryuuto lại là tác giả Sakurai Kanako.

- Bây giờ, cậu đang viết gì...?

Đột nhiên bị cô ấy hỏi bằng giọng lạnh lùng như vậy, tôi chẳng biết phải trả lời như thế nào cho phải.

Vẫn giữ nét mặt không chút cảm tình, cô ấy nói tiếp.

- Cậu là Inoue MIU đúng không?

Hai má tôi nóng rực lên.

Cô ấy biết tôi chính là Inoue MIU!

Thử nghĩ lại thì cả chị Tooko và Ryuuto đều biết tôi là MIU, vậy thì không có lý nào một thành viên ban giám khảo như cô ấy lại không biết. Dù sao ở trên bản thảo ứng tuyển cũng có ghi tên thật, địa chỉ và sơ yếu lí lịch của tôi.

- ...Cháu không viết tiểu thuyết nữa. Hiện tại cháu chỉ là một học sinh cấp ba bình thường thôi ạ.

Tôi cố gắng đè nén âm thanh run rẩy của mình và khẽ trả lời. Cảm giác hổ thẹn và phần nộ thiêu đốt lồng ngực tôi. Chẳng lẽ người này cũng như chị Tooko và Ryuuto, sẽ bảo tôi hãy viết tiếp sao?

Tuy nhiên, tác giả Sakurai Kanako lại chỉ nói bằng giọng lạnh lùng không chút bận tâm.

- Vậy cũng tốt. Dù sao cậu cũng không thể trở thành nhà văn được.

Máu dồn về não tôi.

... Tôi tự hỏi với cách hành văn này, liệu tác giả có thể cho ra đời tác phẩm kế tiếp được hay không.

Cảm giác hổ thẹn ập xuống toàn thân tôi, khiến tôi không tài nào thở nổi, thấy tôi như vậy, cô ấy nói tiếp với giọng đều đều.

- Tôi biết một người cũng viết tiểu thuyết giống hệt cậu. Người đó rất yếu đuối, thế nên người đó đã không thể trở thành tác giả.

Tôi đứng sững tại chỗ, chẳng thể đáp lại được gì.

Tôi và cô ấy hoàn toàn không thể so sánh.

Nếu cô ấy là vầng trăng cao quý tỏa sáng trên bầu trời thì tôi là một con dế hèn nhát trốn chui trốn lủi trong bóng râm của những ngọn cỏ.

- Cháu Inoue!

Bác Sasaki vội vàng chạy tới.

Cô Kanako khẽ cúi đầu chào bác Sasaki sau đó yên lặng quay người, kéo theo tà váy màu xanh dương, rồi biến mất đằng sau cánh cửa xoay.

- Kanako đã nói gì với cháu thế, Inoue?

Chứng kiến bộ dạng thâm trầm của tôi, bác Sasaki hỏi với giọng lo lắng.

- ...Cô ấy nói... cháu sẽ không thể trở thành tác giả...

... Tôi cho rằng viết văn là một nghề cô độc, những người theo đuổi nó đều phải một mình bước qua khung cửa hẹp.

Lời phát biểu lạnh lùng nghiêm nghị, cùng những câu nói vừa nảy vang vọng trong tai, khiến tôi tràn ngập cảm giác khổ sở.

Bác Sasaki nhíu mày.

- Kanako rất nghiêm khắc khi làm việc nên dễ khiến người khác hiểu lầm lắm. Cháu... cũng đừng để ý quá.

- ...Cháu không để ý.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, đầu tôi lại nóng lên. Đúng vậy, tôi không cần phải để ý đến những lời đó. Dù sao tôi cũng sẽ không trở thành tác giả.

Thế nhưng, tại sao tôi lại cảm thấy bị sốc như thế này chứ? Tại sao ngực tôi lại đau đến vậy chứ?

Bác Sasaki đặt tay lên vai tôi như an ủi.

- Xin lỗi vì để cháu chờ lâu, chúng ta về thôi.

- ...Nghệ thuật viết văn của Kanako bắt đầu nhờ sự giúp đỡ của Amano. Cô ấy và Yui, mẹ của Tooko, là bạn thân của nhau kể từ thời còn đi học.

Trên taxi, bác Sasaki lặng lẽ kể chuyện cho tôi.

- Inoue này, cháu từng đọc sách của Kanako chưa?

- ...Chưa ạ.

- Khi đọc hết tiểu thuyết của Kanako, độc giả thường cảm thấy bị sốc vì thế giới quan mà bản thân chứng kiến hàng ngày dường như bị phá vỡ. Dưới ngòi bút của cô ấy, nỗi sợ hãi và những điều cấm kỵ ẩn dưới vỏ bọc cuộc sống hàng ngày bị lột tả một cách trần trụi và lạnh lùng, không chút khoan nhượng. Mặc dù cũng có người phê phán rằng sách của cô ấy chỉ là thứ tiểu thuyết tự bạch của một nữ tác giả về những điều bản thân đã trải qua, nhưng thật sự không phải vậy. Sakurai Kanako là một tác giả thực thụ.

Trong giọng nói trầm thấp của bác Sasaki hàm chứa một sự tán thưởng

không thể lay chuyển.

Những lời mà cô Kanako vừa nói khi này đến bây giờ vẫn khiến ngực tôi đau ê ẩm.

Tiểu thuyết của cô ấy là như vậy sao.

Lạnh lùng, không chút khoan nhượng...

Hoàn toàn trái ngược với tôi, người luôn mơ hồ, lạc lối...

- Cũng vì tả quá chân thật nên thậm chí nhiều người còn cho rằng nhân vật chính Arisa trong Cánh cửa tội lỗi chính là bản thân Kanako, tuy nhiên đó cũng chỉ là tin lá cải của các tạp chí...

- Arisa?

Tôi bất giác lặp lại cái tên ấy, trong lòng khẽ run. Nữ chính của Khung cửa hẹp là Alissa. Không chỉ vậy, tiêu đề Cánh cửa tội lỗi cũng khiến người ta dễ liên tưởng với Khung cửa hẹp.

- Nhân vật chính Arisa ấy giống cô Kanako lắm ạ?

Bác Sasaki giật mình một cái, sau đó bác ấy vội tìm cách lảng tránh.

- Thực ra thì... cũng có nhiều phần giống tác giả. Nhưng không phải là giống hệt. Dĩ nhiên những gì viết ở trong cuốn tiểu thuyết đó cũng không phải đều là sự thật. Dù sao tiểu thuyết cũng không phải kí sự, nó chỉ là những câu chuyện hư cấu...

Sau khi khẽ nói một cách do dự, bác ấy thay đổi chủ đề.

- Con đi đâu từ này tới giờ mà không liên lạc với cả nhà thế Konoha?

Khi về tới nhà, tôi thấy mẹ đang đứng chờ trước cửa với nét mặt lo lắng.

- Xin lỗi mẹ. Tại con có hẹn cùng đi xem phim với bạn gấp... Với lại điện thoại cũng hết pin nên con không gọi về nhà được. Con cũng định dùng điện thoại công cộng nhưng không tìm ra...

- Nếu vậy thì con phải mượn điện thoại của bạn chứ.

- Cậu ấy là người theo chủ nghĩa không dùng điện thoại ạ.

Tôi cố đè nén cơn đau ê ẩm nơi lồng ngực và nói ra những lời nói dối.

Nếu tôi nói với mẹ việc mình đã gặp bác Sasaki hồi nãy, không biết mẹ sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Nếu mẹ biết được việc bác ấy đề nghị tôi viết tiểu thuyết một lần nữa.

Liệu mẹ sẽ trả lời như thế nào nhỉ, sẽ ngăn cản tôi, hay để tôi tự làm theo ý mình.

Nhưng cho dù là gì đi nữa thì hẳn là mẹ cũng sẽ rất khổ tâm, giống như hai năm trước.

Nếu tôi không phải là Inoue MIU... nếu như tôi không hề viết tiểu thuyết, thì có lẽ cả bố và mẹ tôi đã được sống cuộc sống bình thường, là bố mẹ của Inoue Konoha, một học sinh cấp ba bình thường.

- Con ăn cơm tối chưa Konoha?

- Chưa ạ, để con thay đồ đã.

Tôi leo lên cầu thang và bước vào phòng. Căn phòng không bật điều hòa lạnh ngắt như bị đóng băng.

Tôi lấy điện thoại trong túi áo ra và nghe lời nhắn để lại của Kotobuki.

"Tôi nè... cậu gặp chuyện gì à?"

Lời nhắn thứ hai.

"Cậu đang ở đâu thế, tôi tới câu lạc bộ Văn học mà cũng không thấy cậu đâu? Làm ơn liên lạc với tôi đi, một tin nhắn thôi cũng được."

Giọng của Kotobuki khàn khàn đầy lo lắng.

Cuối cùng là một tin nhắn.

"Tôi về đây..."

Tôi đợi liên lạc của cậu."

Nhìn những con chữ ngắn ngủn hiện lên trên màn hình mà mắt tôi cay xè, ngực thắt lại. Thời gian gửi tin nhắn là một tiếng đồng hồ sau khi thư viện đóng cửa. Cậu ấy đã chờ tôi đến tận lúc đó sao.

Tôi định gọi điện cho Kotobuki, nhưng đột nhiên tiếng nhạc chuông trang nghiêm vang lên khiến tôi suýt nữa thì đánh rơi điện thoại.

Có điện thoại!

Là Kotobuki sao?

Không đúng, nhạc chuông của Kotobuki là khúc chủ đề của Người đẹp và quái thú. Đây là người khác.

Khi cúi xuống xác nhận tên người gọi, toàn thân tôi run bắn cả lên.

Ryuuto...!

Bằng những ngón tay run lấy bấy vì lạnh, tôi nhấn nút nghe rồi áp điện thoại vào tai.

Khi tôi nín thở chờ đợi, một âm thanh trầm thấp cùng tiếng cười khẽ vang lên bên tai tôi.

- Mừng anh về nhà an toàn, anh Konoha!

Như bị một lưỡi dao băng giá đâm vào người, toàn thân tôi run lên.

Tại sao nó lại biết được việc tôi đã về tới nhà chứ?!

Thở bình tĩnh lại và suy nghĩ thì có lẽ sau khi tạm biệt tôi, bác Sasaki đã liên lạc với Ryuuto, hoặc cũng có thể là Ryuuto đã chủ động liên lạc với bác Sasaki.

Nhưng vào lúc này, tôi lại chỉ cảm thấy dường như Ryuuto đang đứng bên cạnh quan sát mọi cử chỉ hành động của mình, ngay cả màn đêm phía sau khe hở rèm cửa cũng khiến toàn thân tôi ớn lạnh.

- Anh thấy sao, bữa tiệc có vui không?

- L-Làm sao mà vui được hả?! Tại sao em lại để anh mặc đồng phục tới một nơi như vậy chứ?!

- Bị người ta chú ý thì có gì không tốt mà anh giãy nảy lên vậy. Rốt cuộc anh đang sợ điều gì thế? Vốn dĩ anh Konoha nên đứng ở đó, giữa vinh quang, đắm mình trong ánh mắt ngưỡng mộ và ghen ghét của những người khác, tỏa sáng hơn bất kì ai chứ. Vậy mà tại sao anh lại trốn tránh, lại co đầu rụt cổ như vậy. Chẳng lẽ anh Konoha ghét bản thân đến vậy sao?

- Em rốt cuộc muốn nói cái gì?!

Nó đang cố chọc tức tôi sao? Hay nó đang đùa cợt tôi?

- Việc anh Konoha sợ hãi trở thành nhà văn chỉ là vì anh đang chủ động né tránh nó. Anh cứ ngẩng cao đầu mà đối mặt với nó là sẽ chẳng có việc gì xảy ra cả. Chỉ cần như vậy, tài năng của anh sẽ đưa anh lên đỉnh cao. Đến một nơi rực rỡ ánh sáng, nơi mà không một lời chê bai, phê bình của ai có thể với tới. Ở đó anh có thể cúi đầu nhìn xuống những kẻ phàm tục bên dưới... Chẳng lẽ anh chưa từng hi vọng một cuộc sống như vậy sao?

- Anh không muốn cuộc sống như vậy. Anh không muốn cuộc sống cô độc một mình bước qua khung cửa hẹp...

Cơn giận dữ dâng trào trong ngực tôi, đầu óc tôi dần tê dại. Tôi nói một cách mãnh liệt.

- Mẹ của em cũng nói như vậy. Rằng nhà văn là một nghề như vậy. Rằng những người chỉ biết ỷ vào gia đình và bạn bè sẽ không thể nào trụ nổi với nghề này. Anh chỉ muốn được ở bên người thân và bạn bè mình Thế nên cho dù anh không thể trở thành tác giả đi nữa thì cũng chẳng sao cả. Ngay cả mẹ của em đã nói thẳng với anh là anh sẽ không thể trở thành một tác giả.

- ...Thế nên anh từ bỏ sao?

- Anh có lý do gì để tiến lên chứ? Em bảo Takeda mang Khung cửa hẹp cho anh là có ý gì? Trong Khung cửa hẹp rốt cuộc tồn tại cái gì chứ?!

- Anh không hiểu sao?

Ryuuto thì thầm.

- Hãy thử nghĩ đi. Nếu như Juliette và Jérôme kết hôn, chuyện gì sẽ xảy ra?

- Juliette và Jérôme ư...?

Jérôme là nhân vật chính đồng thời cũng là người kể chuyện, còn Juliette là em gái của Alissa, cô vẫn thầm đem lòng yêu Jérôme.

Alissa hi vọng Jérôme kết hôn cùng Juliette, nhưng Juliette lại không thổ lộ tình cảm của mình cho Jérôme mà chủ động rút lui.

Trong quyển sách đó, Jérôme chỉ khao khát một mình Alissa, chỉ yêu một mình Alissa, anh ta không có tình cảm gì với Juliette cả.

Nếu như Juliette và Jérôme kết hôn...

- Liệu Juliette có được hạnh phúc không? Dù sao thì người mà Jérôme dành trọn trái tim cũng là Alissa.

- Chuyện này thì có liên quan gì với anh chứ?

- Anh không thấy mình và Jérôme rất giống nhau sao? Luôn dao động, không quả quyết... mặc dù rất nhạy cảm nhưng đồng thời cũng chậm chạp, hoàn toàn không nhận ra tình cảm mà Juliette dành cho mình. Anh cũng chẳng hề kiên trì theo đuổi Alissa, tất cả những gì anh làm chỉ là kiểm soát.

- ...

- Chính vì vậy nên Jérôme mới bị Chúa trời lấy đi Alissa. Alissa biến mất trước Jérôme, Jérôme không bao giờ còn được gặp lại Alissa nữa. Anh Konoha cũng vậy, nếu cứ như thế này thì mọi chuyện cũng sẽ trở nên tương tự.

Trong căn phòng không bật điều hòa, hơi lạnh bao trùm cơ thể khi tôi lắng nghe lời nói của Ryuuto. Những đầu ngón tay đang nắm điện thoại của tôi run lẩy bẩy vì lạnh.

- Ý em là chị Tooko sao? Ryuuto, vì chị Tooko nên em mới làm ra những

chuyện này sao? Chẳng lẽ em thích chị ấy sao?

Phía bên kia đầu dây thoảng im lặng trong chốc lát.

Cuối cùng, câu trả lời cũng khẽ vang lên.

- Đúng thế... em rất thích chị ấy.

Ngực tôi đau đớn, quả nhiên là như vậy sao?!

- Chị Tooko không giống những người con gái khác... chị ấy rất đặc biệt. Mẹ của chị Tooko là mối tình đầu của em.

Mẹ, của chị Tooko sao?

Tôi sửng người khi nghe được lời thú nhận không ngờ tới này, Ryuuto vẫn tiếp tục nói bằng giọng u uất.

- Từ khi còn nhỏ, em đã luôn ái mộ cô ấy... Nếu có thể luôn được ở bên cô ấy, không biết em sẽ hạnh phúc đến dường nào, tuy nhiên... em đã không thể khiến cô ấy hạnh phúc. Cô ấy đã phải chịu đựng sự phản bội không thể dung thứ từ người mà mình tin tưởng, bị đẩy vào bóng tối cô độc... tâm hồn bị ăn mòn từng chút một.

Giọng nói của Ryuuto dần dần trở nên khố sở.

Nguyện ước của nó ở cung thiên văn vang lên trong đầu tôi.

... Em muốn trở thành người đàn ông có thể bảo vệ cô gái mình yêu đến giờ phút cuối cùng.

Người mà Ryuuto muốn bảo vệ chính là cô Yui, mẹ của chị Tooko sao...?

Nhưng cô Yui và chồng cô ấy, chú Fumiharu đã cùng qua đời trong một

tai nạn giao thông.

Thế nên thay vào đó, nó muốn bảo vệ con gái cô ấy, chị Tooko sao?

... Tất cả mọi người đều chỉ là kẻ thay thế cho người kia.

Takeda từng nói với tôi Ryuuto có một "người đặc biệt" mà nó không thể thổ lộ tình cảm.

Chị Tooko cũng chỉ là "kẻ thay thế" đối với Ryuuto sao?

Giọng Ryuuto dần trở nên cứng rắn.

- Alissa nói với Jérôme rằng nếu anh có con gái thì hãy lấy tên của cô, "Alissa", đặt cho nó. Nhưng đứa bé đó... bé Alissa, con gái của Juliette, anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra với nó?

Thanh âm trầm thấp lạnh như băng phả vào tai tôi.

- Sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ.

Từ trước đến giờ Ryuu vẫn gọi Tooko là "Chị Too", nhưng vừa lên lớp 1 là cu cậu liền đổi xưng hô sang "Chị Tooko". Việc này khiến Tooko rất hậm hực.

Theo lời Ryuu thì nguyên nhân là "Gọi chị Too nghe chẳng khác gì con nít, xấu hổ lắm".

- Ry là đàn em cũng là em trai của chị mà dám hỗn xược như vậy à. Từ giờ chị cũng không gọi Ry là Ry nữa! Chị sẽ gọi Ry là Ryuuto! Nhớ đấy, từ giờ chị không thèm gọi "Ry" nữa đâu!

Chắc hẳn Tooko đã tin rằng nếu con bé nói như vậy, Ryuu sẽ vừa khóc vừa xin lỗi "Em xin lỗi mà, em xin lỗi, em sẽ gọi chị Too mà, chị cũng gọi

em là Ry đi". Tuy nhiên, Ryuu tỏ vẻ chẳng quan tâm, việc này càng khiến Tooko tức tối hơn, trông con bé rất không cam lòng.

Kana này.

Nghe bọn nhỏ vì chuyện tên gọi mà cãi nhau ầm ĩ như vậy có khiến cậu nhớ lại thời tụi mình còn học cấp hai, khi mình và Kana trở thành bạn của nhau không?

Lần đầu tiên chứng kiến Kana ngồi đọc sách trong thư viện, mình đã ngay lập tức bị mê hoặc bởi sự xinh đẹp và trưởng thành, cũng như vẻ lạnh lùng của cậu, khi đó mình cứ đinh ninh rằng Kana lớn tuổi hơn mình.

Lúc biết được Kana cũng chỉ mới học lớp như mình, mình đã rất kinh ngạc, từ đó mình càng để ý tới Kana hơn.

Bởi vì chúng mình không cùng lớp nên mình chỉ có thể đứng từ xa lén nhìn Kana, dù vậy mình vẫn luôn ngưỡng mộ Kana. Chỉ có ở giờ thể dục là lớp mình được học chung với lớp của Kana, điều này khiến mình vui không tả nổi. Hôm trước khi có tiết thể dục, mình đều nhìn vào thời khóa biểu và háo hức không thôi. Mình vốn rất dở những môn vận động, từ khi còn tiểu học mình đã cực kì ghét giờ thể dục, thế nhưng chỉ cần nghĩ có thể gặp Kana xinh đẹp là mình lại thấy thật vui vẻ.

Thế nên năm lớp 8, khi mình và Kana được xếp chung một lớp, mình đã cực kì hạnh phúc, đầu óc mình lúc đó như nổ tung.

Mình phải trở thành bạn của Kana! Mình muốn biết nhiều điều hơn nữa về Kana! Mình muốn tiếp cận Kana!

Ôm ấp những khát vọng như vậy, mình đã luyện tập ở nhà không biết bao nhiêu lần để có thể bắt chuyện với Kana, mình đã nín thở chờ thời khắc quyết định tới.

- Bạn Sakurai này, lúc trước mình thấy bạn mượn quyển Vũ công của Mori Ougai ở thư viện thì phải? Mình cũng đang định đọc cuốn đó, bạn cho mình ý kiến về nó được không?

Thực ra mình đã đọc đi đọc lại Vũ công vô số lần rồi, cũng đã khóc rất nhiều vì số phận bi thảm của Eris.

Mình đã rất chờ mong Kana sẽ đánh giá quyển sách yêu thích của mình là "Nó thú vị lắm", thế nhưng Kana lại chỉ nói một cách cụt lùn rằng:

- Chán vô cùng.

- Hả?

- Eris thật đáng ghét.

Sau đó Kana đứng dậy đi ra khỏi lớp, thế nên kỉ niệm cuộc nói chuyện đầu tiên của chúng mình chỉ có chừng đó.

Sau đó mình vẫn tiếp tục điều tra những quyển sách mà Kana mượn ở thư viện, rồi mình tiếp tục thực hiện kế hoạch tác chiến với một chủ đề mà mình biết chắc Kana sẽ quan tâm, tuy nhiên...

- Bạn Sakurai này, bạn thấy quyển Ý chí và chân dung thế giới của Sho Pen thế nào?

- Là Ý chí và biểu tượng thế giới, tác giả là Arthur Schopenhauer. Tôi rất thích tác phẩm đó, tuy nhiên tôi không nghĩ bạn sẽ thích nó đâu, bạn Satomura.

Kết quả đúng như Kana nói, mình chẳng thể nào nuốt nổi quyển sách đó.

Mình rất thích đọc sách, còn lén viết tiểu thuyết và tự xưng là cô gái văn chương nữa, thế nhưng những quyển sách mà Kana đọc thỉnh thoảng lại

khiến mình có cảm giác như đang đọc thiên thư.

Cho dù vậy, có lẽ sự cứng đầu của mình đã phát huy tác dụng.

Kana dần mở lòng với mình.

Kana rất ít nói, rất trưởng thành, hiếm khi cười với mình, thế nhưng mỗi khi mình vì chuyện của hội học sinh mà phải về trễ, Kana vẫn luôn ngồi đọc sách ở lớp chờ mình, mỗi khi như vậy mình đều rất hạnh phúc!

Người đầu tiên đọc tiểu thuyết của mình cũng là Kana.

Khi đó, Kana cũng không nói rằng tiểu thuyết của mình thật thú vị, thế nhưng khi nghe cậu hỏi còn có phần tiếp theo không, mình đã cực kì hạnh phúc, cực kì vui vẻ, tựa như được tặng một miếng sôcôla thượng hạng.

- Nếu mình viết tiếp, cậu sẽ đọc chứ?

- ...Cũng được.

Chính câu nói cụt lùn đó của Kana đã trở thành động lực để mình viết tiểu thuyết.

Kana còn nhớ không, cho dù sau này chúng mình đã trở nên thân thiết, cùng ngồi ăn cơm trưa, cùng đi về sau giờ học, thì mình và Kana vẫn gọi nhau bằng "Bạn Sakurai" và "Bạn Satomura".

Mình vẫn luôn hi vọng được gọi Kana là "Kana", thế nên một ngày, mình dùng hết sức bình sinh và...

- Kana này.

Khi mình gọi Kana như vậy, Kana đã sửng người mất ba giây, sau đó mới tỏ ra khó chịu và nói:

- Đừng gọi mình như thế, nghe ghê lắm.

Mình đã rất thất vọng, thế nhưng mình đã tập hợp thật nhiều dũng khí nên mình sẽ không lùi bước tại đây, mình tiếp tục gọi:

- Kana, Kana ới.

Cuối cùng Kana cũng đành chịu thua và không nói thêm gì nữa.

Cứ như vậy, lần đầu tiên Kana gọi mình là "Yui" là vào lễ tốt nghiệp cấp hai.

Cả đời này mình cũng sẽ không bao giờ quên được khoảnh khắc đó.

Trường cấp ba mà Kana đăng kí dự thi đối với mình thật sự rất khó, thế nhưng vì muốn được ở bên Kana, mình đã rất cố gắng học bài, dù vậy cuối cùng mình vẫn thi rớt.. Vừa nghĩ tới việc mình và Kana không thể học chung một trường cấp ba là trái tim mình lại tan nát, mình thậm chí còn khóc như một đứa trẻ và nói rằng.

- Kana lên cấp ba rồi thế nào cũng sẽ quên mình cho coi. Mình thích Kana, thích vô cùng, nhưng Kana lại chẳng như vậy...

- Yui!

Khi đó Kana trông rất nghiêm túc và gọi mình.

- Mình sẽ không quên cậu, Yui. Cho dù học khác trường cấp ba, thì sau giờ học hoặc vào ngày nghỉ chúng ta cũng có thể gặp nhau mà. Như vậy mình cũng sẽ có thể tiếp tục được đọc tiểu thuyết của Yui.

Khi ấy, xung quanh mình và Kana bay phấp phới những bông tuyết trắng tinh.

Bầu trời đằng sau thân cây phủ đầy tuyết mang một màu xanh thẫm.

Ánh mắt của Kana nhìn mình thật chăm chú.

Ngọn gió khẽ vuốt qua gò má, cùng đầu ngón tay gạt đi nước mắt của Kana thật mát lạnh, thật dễ chịu. Khi đó mình hạnh phúc tới mức dường như có thể hòa tan cùng với tuyết.

Những kí ức đó vẫn luôn hiện rõ trong đầu mình.

Kana này.

Mình vẫn luôn muốn nói chuyện nhiều hơn với Kana giống như lúc đó.

Hôm nay cậu cũng bận công việc sao?

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Ngày hôm sau, khi tôi và Kotobuki chạm mặt ở lớp, cậu ấy cúi đầu tỏ vẻ bối rối.

- C... Chào.

- Xin lỗi cậu vì chuyện hôm qua.

- Ừm... không sao đâu. Cậu cũng gọi điện cho tôi rồi mà...

Tối qua, sau khi do dự thật lâu, cuối cùng tôi cũng gọi điện cho Kotobuki.

"Xin lỗi vì gọi cho cậu trễ thế này. Tôi định nhắn tin, nhưng mà..."

Tôi đưa ra một lời nói dối để giải thích, rằng hôm qua ở nhà có điện thoại báo nên tôi phải về nhà gấp. Nếu biết chuyện hôm qua có liên quan tới Ryuuto, chắc hẳn Kotobuki sẽ rất lo lắng. Cho nên tôi nghĩ không nói cho cậu ấy biết thì tốt hơn.

"Vì tôi nghe họ hàng mình có người lâm bệnh nặng, thế nên... tôi bối rối quá... Thật sự xin lỗi cậu. Ừm, không sao... bệnh tình của bác ấy cũng tốt lên rồi. Ừm... ừm... cảm ơn cậu. Xin lỗi..."

Kotobuki không hề nổi giận, ngược lại cậu ấy còn an ủi tôi.

Mặc dù bị dẫn dắt bởi cảm giác tội lỗi nhưng tôi không muốn Kotobuki bị tổn thương hơn nữa.

- À... Hôm nay tôi sẽ về cùng Mori... Bọn tôi, đã hẹn nhau... đi mua sôcôla.

Kotobuki nói ấp úng với vẻ có lỗi.

- Đúng rồi, ngày mai là lễ Tình nhân nhĩ.

Vừa nghe vậy, khuôn mặt cậu ấy đã đỏ bừng lên.

- B-Bọn tôi cũng chuẩn bị sôcôla hết rồi. Tôi cũng thế... chỉ là hôm nay ở trước nhà ga và các cửa hàng bách hóa sẽ tổ chức cho ăn thử sôcôla, nghe m nói có thể ăn được rất nhiều sôcôla cao cấp...

- Ồ vậy à.

- Tôi cũng không phải rất muốn ăn sôcôla, chỉ là đi chung với mọi người thôi. Nhưng nếu cậu không thích thì tôi không đi nữa cũng được.

Kotobuki trộm ngược lên nhìn tôi.

Cậu ấy quan tâm đến tôi như vậy mà tôi lại nói dối cậu ấy, cảm thấy ngực nhói đau, tôi cố gượng nở nụ cười.

- Không sao đâu, cậu cứ đi chơi với mọi người đi. Cũng chẳng mấy dịp được ăn sôcôla cao cấp thỏa thích mà.

- Ủ-ừm.

Kotobuki gật đầu, trông vẫn còn lo lắng, sau đó cậu ấy nắm chặt lấy ống tay áo của tôi.

- A, nhưng ngày mai là lễ Tình nhân rồi, sau giờ học cậu phải sắp xếp thời gian đấy Inoue.

- Tôi biết rồi mà.

- C-Còn nữa...

Khuôn mặt của Kotobuki càng lúc càng đỏ hồng lên.

- Ngày mai, cậu tới nhà tôi, được không?

- Hả?

- K-K-K-K-Không phải vì Mori bảo tôi làm vậy đâu nhé! C-Cũng không phải vì lý do kì lạ nào hết... chỉ là chẳng nào cũng ăn thì tôi nghĩ ăn lúc còn nóng sẽ tốt hơn... C-chỉ có vậy thôi! Cậu đừng hiểu nhầm nhé!

Nhìn cậu ấy vừa nắm chặt lấy tay áo của tôi vừa vội vàng thanh minh mà tôi không nhịn được phải bật cười..

- Được chứ.

- !

Kotobuki mở to hai mắt.

- Vậy tan học ngày mai nhé. Chà, chờ mong sôcôla của cậu quá.

Cậu ấy cúi đầu thẹn thùng.

- ...Ừm, tôi sẽ cố gắng.

Rồi khẽ nói nhỏ một cách vui vẻ.

Đúng lúc này một cô bạn thân của cậu ấy bước vào lớp, thế nên Kotobuki

đi về phía cô bạn đó.

Tâm trạng tôi hơi thoải mái một chút.

Tôi yêu quý những ngày bình thường ấm áp như thế này, chẳng phải làm tổn thương ai, cũng chẳng bị ai thương tổn.

Tôi muốn trân trọng chúng. Tôi không muốn đánh mất chúng. Nơi tôi thuộc về là ở bên Kotobuki.

Tuy nhiên, bóng tối lại ngay lập tức phủ xuống tâm hồn tôi.

Từ giờ đến lúc sinh hoạt vẫn còn chút thời gian...

Tôi rời khỏi lớp và đi về phía thư viện.

Từ hôm qua tới giờ, sau khi nói chuyện với bác Sasaki, những nghi vấn về cuốn tiểu thuyết của tác giả Sakurai Kanako vẫn lớn vồn trong đầu tôi.

Tên của nhân vật chính là Arisa.

Hình mẫu của nhân vật chính được lấy theo tác giả.

Khi Ryuuto nói Jérôme và Juliette kết hôn, có lẽ nó đang đề cập tới cuốn tiểu thuyết do cô Kanako viết.

Trên cửa thư viện treo biển "Đóng cửa".

Có lẽ cô thủ thư vẫn chưa tới.

Khi tôi thử xoay nắm đấm thì cửa bỗng mở ra.

Trong căn phòng trống rỗng, toàn bộ rèm cửa đều được kéo lên, những tia nắng ban mai chiếu rọi khắp phòng. Tại dãy bàn trong khu tự đọc có một cô

bé mặc đồng phục đang ngồi một mình.

Vẫn ngồi trên ghế, Takeda xoay người về phía tôi, rồi cô bé nở một nụ cười thơ ngây.

- Chào anh Konoha. Anh tới tìm quyển sách này phải không?

Nhìn thấy quyển sách bìa cứng với tiêu đề Cánh cửa tội lỗi trên tay cô bé, tôi có cảm giác mình vừa bị kéo từ thế giới bình thường rực rỡ ánh sáng vào một thế giới đầy tăm tối.

- Ryuuto đã nói với em là anh sẽ tới đây à?

Takeda chỉ cười mà không trả lời, rồi cô bé đặt quyển sách có bìa màu xanh đậm vào tay tôi.

- Hôm nay cô thử thư nghỉ phép. Nếu thích anh có thể xuống dưới này ngồi đọc cũng được.

Cầu thang xoắn đầy rỉ sét vang lên từng tiếng kẽo kẹt khi chúng tôi bước xuống.

Rồi chúng tôi tới trước một cánh cửa màu xám, Takeda đưa tay đẩy cửa ra.

- Anh vào đi.

Gian phòng này vẫn chẳng thay đổi gì nhiều so với lần trước tôi tới đây, vẫn là mùi quen thuộc của những quyển sách đã ố vàng... Chỉ là nó có vẻ tăm tối hơn lúc trước, cảm giác lạnh lẽo như thấm vào xương.

Bởi vì các thành viên khác trong thư viện đều không thích đi xuống kho sách dưới tầng hầm này, nó đã trở thành căn phòng bí mật của Takeda.

Trong phòng có rất nhiều kệ sách xếp thành hàng, bên góc tường, sàn nhà cũng chất đầy những quyển sách cũ như những "mộ sách", kẹp giữa không gian chật hẹp này là một chiếc bàn học và ghế ngồi.

Takeda bật đèn bàn lên, nhờ vậy mà gian phòng mới sáng sủa lên một chút.

- Đây là đồ em chuẩn bị cho anh.

Nói xong, cô bé đặt lên bàn một bình nước màu cam và một túi chườm ấm loại dùng một lần.

- Trong bình này là trà ô long hương đào. Vậy thôi, em đi học đây, anh cứ từ từ mà đọc nha.

- Cảm ơn em.

- Hì hì, không có gì đâu ạ~

Sau khi nghiêng đầu tỏ vẻ ngượng ngùng như một đứa trẻ, Takeda đóng cửa lại.

Cạch cạch cạch... tiếng bước chân của cô bé dần rời xa.

Tại sao tôi lại không quay về phòng học mà lại có mặt ở đây? Tôi sẽ lại khiến Kotobuki lo lắng mất.

Chính tôi cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy. Chỉ là, khi tôi nhận cuốn sách này từ Takeda, tôi có cảm giác như mình vừa bị một thứ gì đó đen kịt không biết tên tóm lấy.

Cảm giác đó giống hệt như lần đầu tiên tôi ngược lên sân khấu nhìn về tác giả Sakurai Kanako.

Sợ hãi, nhưng rồi lại không thể cưỡng lại việc nhìn chăm chú vào con người tỏa ra bầu không khí cao ngạo lạnh lùng cự tuyệt mọi sự tiếp xúc đó.

Một cảm giác kì lạ, toàn thân tôi run lên, đầu óc như tê dại...

Sau khi ngồi xuống chiếc ghế phát ra những âm thanh cọt kẹt, tôi lấy túi chườm ấm của Takeda đặt lên đùi.

Rồi tôi mở nắp bình nước màu cam, rót đầy một nắp trà ấm áp với hương đào ngọt ngào. Sau khi làm ấm cơ thể bằng nắp trà đó, tôi bắt đầu mở sách ra đọc.

Từ những dòng chữ đầu tiên...

Chỉ vậy thôi cũng đủ để khiến tôi choáng ngợp trước sự tinh tế của văn chương trong cuốn sách.

Câu chữ không chút thừa thãi, chúng được tuyển chọn tỉ mỉ, đánh bóng như thủy tinh, sau đó sắp xếp với nhau theo một trật tự rõ ràng.

Trong các câu văn không tồn tại sự tô điểm màu thừa thãi, dù vậy khi đọc lên chúng vẫn khiến độc giả cảm nhận được vẻ đẹp long lanh tồn tại khắp mọi nơi, những mô tả cảm xúc, trạng thái hiện lên một cách sinh động trước mắt người đọc.

Tôi đọc mãi miết, ngay cả cảm giác khát khô trong cổ họng hay sự tối tăm lạnh lẽo của căn phòng cũng chẳng còn khiến tôi để tâm. Thay vào đó, tôi dần bị đè nén bởi sự u tối và hơi lạnh tỏa ra từ tâm khảm.

Câu chuyện được dệt nên từ những câu văn xinh đẹp tao nhã... ghi lại tình yêu và sự hận thù của một người con gái với một cặp vợ chồng.

Người kể chuyện là một nữ tác giả tên Arisa, ngoài ra còn có sự xuất hiện

của biên tập viên đầy tài năng thường được người khác gọi thân mật là Haru. Vợ của Haru là Yuiko.

Arisa và Yuiko là đôi bạn thân, họ cùng tham gia câu lạc bộ Văn học ở trường đại học, Yuiko là một cô gái văn chương với ước nguyện trở thành tác giả. Còn Arisa là một người lạnh lùng không giỏi giao tiếp. Cô và Yuiko, người luôn vui vẻ dịu dàng với bất kì ai, được khắc họa như hai nhân vật có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Nhờ sự giới thiệu của một đàn anh, Yuiko đã gửi bản thảo của mình cho Haru, thành viên cũ của câu lạc bộ.

Sau này, Yuiko và Haru trở thành người yêu rồi kết hôn, tuy nhiên, với tư cách một biên tập viên, thứ hấp dẫn Haru không phải bản thảo của Yuiko, mà là những tùy bút ngắn do Arisa viết trên tạp chí câu lạc bộ.

Haru giấu Yuiko lén đi gặp Arisa và thuyết phục cô viết tiểu thuyết.

"Cô là người sinh ra để viết. Cô đã đọc Khung cửa hẹp chưa? Cái cách cô chỉ tin vào bản thân và kiên định theo đuổi mục tiêu rất giống với Alissa, người đi tìm tình yêu của Chúa trời... Tuy nhiên, có lẽ vì vậy mà một ngày nào đó cô mới có thể đi qua khung cửa hẹp và đến được nơi 'Chí cao'."

Khi đọc tiểu thuyết do Arisa viết ra dựa trên chính những trải nghiệm của bản thân, Haru đã khen không ngớt lời.

"Hãy giao tiểu thuyết này cho tôi! Cô chắc chắn sẽ trở thành một tác giả. Không, cô đã là một trong số ít người được chọn tìm được khung cửa hẹp rồi! Việc còn lại chỉ là bước qua nó mà thôi."

Về sau Haru kết hôn cùng Yuiko, tiểu thuyết của Arisa cũng được xuất bản và giành được nhiều thành công vang dội.

Nhưng Yuiko lại trách Haru và Arisa.

"Tại sao Arisa lại giấu mình chuyện viết tiểu thuyết? Hai người đã làm những chuyện gì sau lưng mình?"

Arisa nói với Yuiko:

"Mình và Haru chính là Alissa và Jérôme trong Khung cửa hẹp, thế nên giữa chúng mình tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Alissa không mong muốn điều đó, còn Yuiko chính là Juliette được ở bên Jérôme."

Với tư cách tác giả và biên tập viên, Haru và Arisa bị ràng buộc bởi một mối liên hệ mạnh mẽ. Nhưng giữa hai người không tồn tại tình cảm nam nữ. Họ không cần một thứ vô định, ngu xuẩn và đầy phiền phức như vậy.

Họ chỉ coi nhau như một cộng tác viên độc nhất vô nhị trên con đường dẫn tới lý tưởng mang tên Chúa trời... tới đỉnh cao của tiểu thuyết.

Arisa có thể bình thản lên giường với một người đàn ông thoáng gặp, hay một thiếu niên giang hồ.

Nhưng chỉ có Haru là chưa một lần bị xem là đối tượng như vậy.

Chỉ suy nghĩ này thôi cũng đã là sự phi báng dành cho bản thân cô và Haru. Mối quan hệ giữa hai người là một thứ kiên định và thuần khiết hơn rất nhiều.

Arisa là cô Kanako.

Haru là chú Fumiharu.

Còn Yuiko chính là cô Yui, cho dù là tôi, một người không biết nhiều về ba người họ khi đọc quyển sách này cũng ngay lập tức hiểu ra.

Nội dung câu chuyện và sự thật quá trùng khớp với nhau.

Cho dù có người đọc cuốn tiểu thuyết này và nghĩ rằng nó chỉ đang tường thuật lại câu chuyện của ba người thì cũng chẳng có gì là lạ.

Rốt cuộc đâu mới là sự thật, đâu mới là hư cấu? Hay tất cả những gì viết trong này chỉ là tưởng tượng của tác giả Sakurai Kanako? Tôi chẳng thể phán đoán được.

Cách hành văn trôi chảy và lối dẫn chuyện liền mạch dần dần kéo tôi vào trong tác phẩm.

Vừa ủ ấm những ngón tay tê dại vì lạnh bằng túi chườm, tôi vừa lật từng trang sách.

Yuiko, nay đã là vợ của Haru, bắt đầu nghi ngờ phải chăng Haru đang ngoại tình với Arisa, ngọn lửa ghen tuông cháy hừng hực trong cô.

Mỗi khi Haru vì công việc biên tập mà phải về nhà muộn hoặc ngủ ở ngoài, Yuiko lại không kìm chế được ý nghĩ rằng Haru đang lén đi gặp Arisa. Lấy cớ mang theo quần áo để thay, thỉnh thoảng cô lại tới nơi làm việc của Haru để xác nhận.

Mình phải có con... Yuiko bắt đầu nghĩ như vậy.

Nếu có một đứa con, mình sẽ có thể giữ Haru ở bên cạnh.

Haru sẽ không bị Arisa cướp đi.

Yuiko tìm mọi cách để quyến rũ Haru, hai người giao hoan với nhau như những con thú tại căn hộ đồng thời cũng là phòng làm việc của Arisa.

Ở phòng bên cạnh, Arisa chỉ yên lặng nhìn cảnh tượng đó với ánh mắt lạnh lùng.

Cuối cùng Yuiko cũng có thai và sinh ra một bé gái.

Đứa bé có tên Tooko.

Tay tôi dừng lại.

Tooko?

Đây là đang ám chỉ chị Tooko sao?!

Hình mẫu của Haru và Yuiko là ba mẹ của chị Tooko, cho nên sự xuất hiện của con gái hai người cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên, thấy tên một người gần gũi với mình xuất hiện trong tiểu thuyết như thế này khiến tôi có cảm giác thật kì lạ. Hơn nữa, nếu những điều được viết trong tiểu thuyết từ này đến giờ là sự thật...

Haru rất yêu thương người con gái vừa ra đời, để được gặp mặt con gái, anh nhiều lần bỏ dở công việc để về nhà sớm.

Chứng kiến việc này, Arisa cảm giác như bị Haru phản bội.

Haru không phải đồng chí của cô sao? Chẳng phải họ là cộng sự hướng tới nơi chí cao sao? Chẳng lẽ Haru đã bị nhuộm bụi phạm trần và sa đọa rồi sao?

Dù kết hôn với Juliette thì đối với Jérôme, Alissa vẫn là người không thể thay thế, vậy mà...

Trong khi Arisa dao động, Yuiko không ngần ngại thể hiện niềm hạnh phúc của cô.

Cô kể cho Arisa nghe Tooko dễ thương đến thế nào, rằng Haru yêu mến

Tooko đến đâu, rằng anh rất quan tâm săn sóc con bé, nâng niu như một hòn ngọc quý, cho dù một giây thôi cũng không thể rời xa. Gia đình của cô tràn ngập hạnh phúc và niềm vui.

Bằng mọi cách, Yuiko kể chuyện, viết thư, gửi hình cho Arisa, cô mời Arisa về nhà mình, để Arisa thấy được sự đáng yêu của Tooko, rằng Haru yêu thương Tooko đến nhường nào.

Vị thế của Yuiko và Arisa hoàn toàn thay đổi, Arisa bắt đầu cảm thấy phần nộ và căm hận.

Nếu Tooko không tồn tại.

Arisa bắt đầu hướng sự hận thù của mình về phía đứa trẻ ngây thơ đứng chắn giữa cô và Haru trên con đường dẫn đến nơi mộng tưởng mà hai người từng hướng tới.

Cô hận Tooko.

Nếu nó không tồn tại trên cõi đời này...

Một ngày nọ, Arisa rốt cuộc không thể ngăn chặn bóng tối trong tâm hồn, thừa dịp Yuiko đi vắng, cô đặt hai bàn tay của mình lên cổ Tooko.

Không để ý tới tay chân non nớt của Tooko đang vùng vẫy chống cự, cô vừa đặt một tay lên miệng đứa bé, một tay dần siết chặt bóp lấy cái cổ mảnh khảnh. Cuối cùng Tooko ngừng khóc, con bé không còn cử động, cũng không còn thở nữa.

Sau khi áp tai lên lồng ngực Tooko để xác nhận không còn nghe được tiếng tim đập của con bé, Arisa về nhà, mang trong mình niềm vui sướng u tối.

Bằng cách này Haru sẽ có thể tỉnh lại.

Yuiko sẽ rơi xuống vực sâu tuyệt vọng.

Nhưng sau sự kiện đó, Yuiko vẫn không hề thay đổi.

Cô vẫn nói chuyện với Arisa về Tooko, trông cô còn hạnh phúc hơn cả trước kia.

Không phải Tooko đã chết rồi sao? Không phải chính tay mình đã giết con bé rồi sao? Arisa nhiều lần tự hỏi.

Chứng kiến Yuiko tiếp tục kể về Tooko một cách hạnh phúc, Arisa cảm giác toàn thân như sắp vỡ ra, cô không thể chịu được nữa!

Bị sự căm hận làm cho phát điên, Arisa quyết định đầu độc Yuiko.

Không may Haru lại uống nhầm chén súp trộn lẫn độc dược trong bữa sáng, sau đó hai vợ chồng Haru và Yuiko cùng chết trong tai nạn giao thông.

Chỉ để lại đứa con gái Tooko.

Đứa bé đó là một hình nộm, bên trong đặt hài cốt của Tooko đã bị Arisa giết.

Đứa bé tên Tooko đã không còn tồn tại trên cõi đời này nữa.

Cho dù đã đọc tới trang cuối cùng, tôi vẫn không tài nào dời ánh mắt của mình ra khỏi cuốn tiểu thuyết.

... Độc giả thường cảm thấy bị sốc vì thế giới quan mà bản thân chứng kiến hàng ngày dường như bị phá vỡ...

Bác Sasaki từng đánh giá như vậy về cảm giác sau khi đọc tiểu thuyết của

Sakurai Kanako.

Bởi vì đọc quá chú tâm, tôi dường như không thể thoát khỏi thế giới tiểu thuyết để về lại với hiện thực.

Tôi thậm chí còn cảm thấy sự tồn tại của mình đã bị giết chết một lần ở trong thế giới kia...

Nhưng điều khiến tôi cảm thấy rùng mình hơn cả là trong tác phẩm này, Arisa đã ra tay sát hại Tooko.

... Nhưng đứa bé đó... bé Alissa, con gái của Juliette, anh nghĩ điều gì sẽ xảy ra với nó?

Tôi bất giác run lên khi giọng nói của Ryuuto vang lên trong đầu.

...Sự tồn tại của nó sẽ bị xóa bỏ.

Đúng như vậy, Sakurai Kanako đã xóa bỏ sự tồn tại của Amano Tooko. Trong tiểu thuyết mà cô ấy viết, cô ấy đã để mình siết cổ Tooko khi còn là một đứa bé...

Những gì viết trong tiểu thuyết không phải sự thật.

Chị Tooko vẫn còn sống, chị ấy vẫn đang tồn tại.

Nhưng cho dù là trong tiểu thuyết đi chăng nữa, làm sao cô ấy có thể để một người đang còn sống... hơn nữa người đó còn là con gái của bạn thân, là người đang sinh hoạt dưới cùng một mái nhà... bị giết theo một cách tàn khốc như vậy.

Không chỉ như vậy.

Cô ấy còn đầu độc vợ chồng người bạn...

Haru và Yuiko qua đời vì tai nạn giao thông. Trong khi đang lái xe, Haru bị độc tính phát tác khiến xe mất lái lao qua rào chắn rơi xuống vực.

Bác Sasaki từng kể với tôi ba mẹ của chị Tooko qua đời vì tai nạn xe hơi. Khi đó trông bác Sasaki đã hơi do dự.

Nếu những điều viết trong tiểu thuyết là sự thật...

Nếu người đầu độc vợ chồng Amano, cố tình để họ chết trong tai nạn giao thông, chính là cô Kanako...

Không, làm sao có thể có chuyện như vậy chứ?! Cô ấy làm sao có thể điên tới mức đi thú tội việc mình giết người trong tiểu thuyết do chính mình viết ra chứ?! Hơn nữa nếu đó là sự thật, cảnh sát chắc chắn sẽ không để yên cho cô ấy.

- Bình tĩnh lại!

Trong mộ sách mờ mờ tối, nơi nguồn sáng duy nhất là ánh sáng phát ra từ ngọn đèn bàn, tôi lẩm bẩm tự nói với bản thân như vậy.

Tôi không biết được cái gì là hư cấu, cái gì là sự thật.

- ...Bình tĩnh, đừng dao động.

Điều duy nhất rõ ràng hiện nay... là chị Tooko, ngay lúc này đây, vẫn đang tồn tại trên cõi đời này. Và Sakurai Kanako đã lấy hình mẫu của chính mình, của vợ chồng Amano và con gái họ để viết tiểu thuyết. Trong tác phẩm đó, cô ấy đã sát hại vợ chồng người bạn và con gái họ. Vợ chồng Amano trên thực tế đã qua đời trong tai nạn giao thông. Còn con gái họ, chị Tooko, thì đang ở nhờ tại nhà Sakurai.

Càng nghĩ, tôi lại càng cảm thấy cái người tên Sakurai Kanako thật đáng

sợ. Không chỉ cô ấy đã viết ra tiểu thuyết trong đó tự nhận mình giết người, cô ấy còn để cô bé mà mình đã giết trong tiểu thuyết ở nhờ tại nhà của mình.

Tại sao cô ấy lại viết ra một tác phẩm như vậy chứ?

Chị Tooko đã đọc cuốn tiểu thuyết này chưa?

Nếu đọc rồi thì tâm trạng của chị ấy như thế nào?

Nếu như tôi đọc được một cuốn tiểu thuyết mà trong đó bản thân bị giết chết, chắc hẳn lòng tôi sẽ đau như cắt, tôi sẽ có cảm giác như mình bị ném xuống mặt biển âm u và chìm dần xuống.

Có lẽ tôi sẽ sốc đến mức không thể tin tưởng người khác được nữa. Và nếu còn phải sống chung dưới một mái nhà với người viết ra thứ tiểu thuyết đó... có lẽ tôi sẽ bị nổi sợ hãi nuốt chửng.

Người đó rất có thể hận tôi đến mức muốn giết chết tôi. Có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ thật sự bị giết. Nếu phải sống trong tâm trạng đáng sợ đó, lòng tôi sẽ không lúc nào yên, sớm hay muộn tôi cũng sẽ phát điên.

Vậy còn chị Tooko thì sao.

Theo lời bác Sasaki, khi ba mẹ qua đời, chị Tooko chỉ mới tám tuổi.

Từ đó đến giờ chị ấy vẫn luôn sống ở nhà Sakurai sao?

Trước kia, khi tôi thoáng gặp cô Kanako trước cửa nhà Sakurai, chị Tooko đã cười rất tươi và bắt chuyện với cô Kanako một cách thân thiện.

Vào lúc đó, tôi không hề cảm nhận được chút sợ sệt nào dành cho cô Kanako từ chị Tooko.

Nhưng...

Tôi nhớ lại cảnh cô Kanako thoáng liếc tôi một cái rồi bỏ đi.

Khi-ấy, cô-Kanako-đã-không-hề-nói-một-câu- nào-với-chị-Tooko. Cô-ấy-cũng-chẳng-hề-nhìn-về- phía-chị-ấy, như-thể-cô-gái-có-tên-Amano-Tooko-chẳng-hề-tồn-tại-trên-cõi-đời-này.

Lông tóc toàn thân tôi dựng đứng.

Nếu như mỗi ngày của chị Tooko đều là như vậy...

Cảm thấy mình sắp bị bóng tối lạnh giá của căn hầm đè bẹp, tôi vội khép quyển tiểu thuyết lại rồi rời khỏi đó.

Sau khi leo lên cầu thang xoắn và mở cánh cửa nặng nề ra, phòng chờ vắng lặng không một bóng người hiện ra trước mắt tôi.

Ngước lên nhìn đồng hồ treo tường, tôi nhận ra tiết ba đã kết thúc.

Mình đã ngồi dưới đó ba tiếng đồng hồ rồi sao...

Tôi phải quay lại lớp mới được, chắc hẳn Kotobuki đang rất lo lắng...

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo rung lên như thể nó biết đã đến lúc tôi đọc xong quyển sách đó.

Mọi chuyện đều theo đúng như kịch bản...

Tôi nín thở và áp điện thoại lên tai.

- Alo.

- ...Anh thấy tiểu thuyết của Kanako thế nào?

Giọng nói trầm thấp như vọng lên từ mặt đất, xuyên qua loa rồi rót vào tai

tôi.

Tôi dùng bàn tay đầy mồ hôi nắm chặt điện thoại gần giọng nói.

- ...Em nói việc Juliette kết hôn với Jérôme là ám chỉ ba mẹ của chị Tooko phải không. Nhưng đó không phải chỉ là tiểu thuyết sao? Bác Sasaki cũng đã nói với anh quan hệ của ba mẹ chị Tooko rất tốt.

- Anh lại định trốn tránh bằng cách tự thuyết phục bản thân sao? Rằng tất cả những gì viết trong đó chỉ là lời nói dối của tác giả, rằng chúng không phải sự thật.

Sự khó chịu trong lời nói của Ryuuto như đâm vào ngực tôi.

- Anh đã từng thử tưởng tượng cảm giác của một người bị xem là "người không tồn tại" chưa? Bản thân rõ ràng có ở đó, nhưng lại bị xem như không tồn tại, bị cự tuyệt mọi thứ... mỗi ngày đều là sự dằn vặt và tuyệt vọng, cho dù vậy người đó vẫn phải nở nụ cười, anh Konoha, anh có hiểu được cảm giác đó không?

Nó dần to tiếng. Ở đầu bên kia, Ryuuto gào thét như muốn xả hết những cảm xúc trong lòng.

- Chính anh Konoha đã cho người ấy thấy ước mơ! Rằng nếu như anh Konoha tiếp tục viết, có lẽ sẽ có điều gì đó thay đổi! Rằng anh Konoha sở hữu sức mạnh thay đổi tương lai!

- Tại sao lại là anh?! Nhà văn ở đâu mà không có?! Tại sao anh lại phải viết chứ?!

Tâm trạng của tôi cũng dao động, nó dần dâng cao như những đợt sóng vỗ vào vách đá.

- Xin anh lý giải Amano Tooko, anh Konoha.

Những lời của Ryuuto như bóp nghẹt lấy trái tim tôi.

- Tại sao chị Tooko lại muốn anh Konoha viết tiểu thuyết?! Tại sao lại là anh Konoha?! Tâm tình của chị Tooko, sự thật của chị ấy. Anh Konoha, chính anh phải lý giải chúng.

Điện thoại đã cúp, nhưng tôi vẫn đứng sững sờ ở đó.

... Xin anh lý giải Amano Tooko.

Từ trước đến giờ tôi vẫn cho rằng mình hiểu rất rõ về chị Tooko.

Nhưng đó chỉ là chị Tooko tại trường học, ngoài ra, tôi chẳng biết gì về chị ấy.

Ngay cả việc chị ấy đã mất đi gia đình.

Đầu tôi trở nên nóng rực, cổ họng đau nhức như muốn hét lên, tôi chẳng còn biết đó là vì khổ sở hay hối hận nữa.

Nhưng tôi biết một điều, là mình phải làm gì đó.

Tại sao chị Tooko lại muốn tôi viết tiểu thuyết.

Trong quãng thời gian hai năm ở bên cạnh tôi, chị ấy đã có suy nghĩ gì.

Tôi phải biết về chị Tooko, về chuyện của vợ chồng Amano, về Sakurai Kanako - tác giả đứng ở trên cao quan sát vạn vật với ánh mắt lạnh lùng.

Cho dù làm thế là đi theo kịch bản của ai đó đi chăng nữa.

Khi tôi vừa quay lại lớp, Kotobuki đã chạy tới.

- Inoue, cậu vừa đi đâu vậy?!

Hai hàng lông mày của cậu ấy nhăn lại, miệng mím chặt, với khuôn mặt như đang cố để không bật khóc, cậu ấy hỏi tôi.

- Tôi vừa đến thư viện điều tra chút việc.

- Điều tra...?!

Có lẽ Kotobuki đã không ngờ rằng chỉ vì lý do như vậy mà tôi lại cúp tiết. Hai mắt cậu ấy mở to, giọng nghẹn lại.

- Chuyện này sẽ tốn khá nhiều thời gian nên tôi đang định hôm nay sẽ về sớm.

- Cậu đang điều tra cái gì vậy?

- Xin lỗi, bây giờ tôi vẫn chưa thể nói cho cậu biết được.

Kotobuki lại mím môi nhìn tôi lo lắng, thấy thế tôi bèn nói một cách quả quyết bằng chất giọng mà tôi nghĩ là vui vẻ.

- Ngày mai tôi chắc chắn sẽ tới trường, tan học cũng sẽ rảnh, cậu đừng lo.

- Cậu... hứa rồi đấy nhé!

- Ừm.

Nói rồi, tôi quay lại chỗ ngồi, thu dọn sách giáo khoa vào trong cặp, đúng lúc này Akutagawa bước tới.

- Ông về à?

- Ừ, tôi có việc gấp.

- Inoue, ông vẫn không cần tôi giúp đỡ sao?

Akutagawa hỏi với ánh mắt nghiêm túc.

Xem ra ngay cả Akutagawa cũng đang lo lắng cho tôi...

Ngực tôi quặn thắt trước ánh mắt thẳng thắn của cậu ấy.

- Cảm ơn ông, khi nào thật sự cần thiết... tôi sẽ nhờ ông giúp.

- Ông có thể nhờ vả tôi bất kì lúc nào.

- Tôi biết rồi.

Tôi gượng cười, sau đó với tay cầm lấy áo khoác và cặp rồi rời khỏi lớp.

Nơi tôi đang đi đến là sảnh âm nhạc trong trường.

Đây là tòa nhà được xây dựng nhờ sự đóng góp của các thành viên cũ của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, và ở tầng cao nhất của nó là phòng tranh của chị Maki, người có biệt danh "Công chúa".

Mặc dù khối 12 bây giờ có thể không đến trường cũng được, nhưng dù sao nếu là chị Maki thì chắc hẳn chị ấy đã được đề cử vào một trường đại học danh tiếng nào đó rồi, cho nên chị ấy không cần phải học ôn. Vì vậy có lẽ chị ấy sẽ tới đây vẽ tranh.

Là cháu gái của hiệu trưởng, lại là người thừa kế của tập đoàn Himekura, chị ấy vẫn luôn nổi tiếng vì năng lực thu thập thông tin của mình. Bù lại, chị ấy luôn yêu cầu "thù lao", tuy nhiên đối với tôi bây giờ thì cho dù có phải làm mẫu cho chị ấy đi chăng nữa, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Có lẽ tôi sẽ nhờ được chị Maki điều tra gì đó về tai nạn của ba mẹ chị Tooko.

Tuy nhiên, tôi lại không gặp được chị Maki ở phòng tranh, thay vào đó là

chú Takamizawa - người có nhiệm vụ giám sát chị ấy.

- Thật xin lỗi vì đã để cháu mất công tới đây. Cô chủ Maki trong người không khỏe nên vừa đi về rồi.

- Vậy ạ...

- Nếu cháu có việc gì thì cứ nhắn lại cho chú cũng được.

- Không cần đâu ạ. Cho cháu gửi lời hỏi thăm chị ấy.

Người như chị Maki mà cũng có lúc không khỏe sao? Người như chị ấy mà cũng bị trúng gió hoặc đau bụng tiêu chảy sao?

Mặc dù rất ngạc nhiên nhưng tôi cũng không còn cách nào khác là tự mình điều tra trong phạm vi có thể.

Kana này, hôm rồi Tooko đã lén lấy cuốn Khung cửa hẹp của Gide từ tủ sách của anh Fumiharu rồi ăn vụng hết trơn.

Đó là một cuốn sách rất cũ được anh Fumiharu gìn giữ từ thời còn là học sinh, thế nên sau khi ăn nó, Tooko bị đau bụng.

Nhìn Tooko nằm bẹp trên giường mặt mếu máo, anh Fumiharu nhẹ nhàng khuyên răn con bé:

- Lần sau Tooko không được tự tiện ăn sách của ba nữa nhé. Còn nữa, sách cũ cũng giống như đồ ăn hết hạn, đọc thì được nhưng không được ăn, nếu không sẽ bị đau bụng, không phải ba đã dạy Tooko như vậy sao?

Tooko vừa khóc mếu máo vừa xin lỗi "Xin lỗi ba, lần sau con sẽ không làm thế nữa", rồi con bé nhõng nhẽo "Nhưng ba ơi, tại khi ba đọc Khung cửa hẹp, trông ba rất dịu dàng nên con mới muốn ăn thử xem nó có hương vị như thế nào."

Nghe vậy, anh Fumiharu nheo mắt lại cười nói:

- Thế Khung cửa hẹp có ngon không?

Tooko thút thít trả lời:

- Con không biết nữa. Nó giống như những sợi miến trong suốt, mềm mịn, nhưng khi ăn vào lại chẳng trơn tuột gì cả, toàn phải nhai thôi. Nhưng nhai thế nào cũng chẳng có vị gì... sợi miến cứ như đang chạy trốn ấy. Ba ời, tại sao Alissa lại không cưới Jérôme ạ? Rõ ràng Alissa thích Jérôme mà? Thế nhưng tại sao chị ấy lại một mình đi gặp Chúa trời vậy ạ?

- Chuyện này có lẽ vẫn còn hơi khó hiểu với Tooko... Chờ khi nào Tooko lớn, Tooko có người yêu, có lẽ con sẽ hiểu được tình cảm của Alissa. Khi đó, con hãy lại thử ăn Khung cửa hẹp một lần nữa. Chắc hẳn hương vị của nó sẽ thay đổi đấy.

- ... Là hương vị như thế nào ạ?

- Tác giả Gide từng viết trong nhật kí của mình rằng Khung cửa hẹp tựa như một thanh kẹo nougat. Bên trong lớp đường dính dính là những hạt hạnh nhân thơm ngon. Đó là nhận định của ông về lá thư của Alissa. Tuy nhiên, ba lại nghĩ cuốn sách này có vị của một chén súp consommé.

(Kẹo nougat: một loại kẹo của Pháp, làm từ đường, mật ong và các loại hạt quả.

Súp consommé: một loại súp khai vị của Pháp, với đặc trưng là nước súp trong suốt)

- Súp... consommé ạ?

- Đúng vậy. Chén súp mang màu vàng hổ phách thật xinh đẹp... tựa như

ánh hoàng hôn lấp lánh trước khi màn đêm buông xuống.

Thoạt nhìn, consommé tưởng chừng như một món ăn đơn giản, tuy nhiên bên trong chén súp trong suốt đó là sự hòa trộn của rất nhiều loại nguyên liệu. Rất khó để nói chính xác bên trong nó có những gì. Một chén súp trong suốt, nhưng người ta lại không thể biết được bên trong nó có nguyên liệu gì.

Cũng giống như lòng người, nhìn như thấy được nhưng rồi lại không thể nhìn ra...

Con người đôi lúc sẽ ôm ấp những tình cảm mà ngay cả bản thân họ cũng không thể giải thích.

Có lẽ vì vậy nên nó mới thật mê hoặc...

Trong khi kể chuyện cho Tooko nghe, anh Fumiharu dùng những ngón tay gầy guộc vuốt ve hàng tóc mái vương trên trán con gái.

Ánh mắt anh ấy nheo lại dịu dàng, tràn ngập yêu thương... nhưng lại có chút buồn bã...

Mình tự hỏi trong lòng anh Fumiharu nghĩ gì khi kể cho Tooko nghe về Khung cửa hẹp?

Anh ấy, đang nghĩ về ai...

Sau khi ra khỏi trường, tôi đi tới một thư viện lớn ở gần đó.

Máy tính trong thư viện cho phép xem lại những số cũ của các tờ báo và tạp chí, tại đó, tôi tìm thấy một mẫu tin tức liên quan tới tai nạn của vợ chồng nhà Amano.

Thời điểm xảy ra tai nạn là tháng Ba của chín năm về trước.

Được mời tham gia đám cưới, ông bà Amano đem gửi con tại nhà một người bạn, sau đó lái xe tới lễ đường ở Chiba.

Người lái xe là ông Fumiharu. Trong khi ông Fumiharu đang lái xe thì bị mất lái và đâm xe vào rào chắn, chiếc xe rơi xuống vực, cả hai vợ chồng đều không may qua đời.

Mẫu tin tức chỉ viết có chừng đó.

Thời điểm Cánh cửa tội lỗi được xuất bản là vào nửa năm sau khi sự cố xảy ra.

Các tờ báo ngay lập tức xôn xao vì nội dung gây sốc của cuốn tiểu thuyết, rằng nhân vật chính được lấy nguyên mẫu từ chính tác giả, ngoài ra còn thú nhận việc mình giết người, rồi thì cặp vợ chồng trong tác phẩm cũng có nguyên mẫu, rằng hai người họ đã qua đời vì tai nạn, chuyện này từng một thời trở thành chủ đề nóng cho các tuần san.

Thậm chí có tuần san còn biến nó trở thành một vụ scandal, nói rằng hiện trường vụ tai nạn rất không tự nhiên.

Bởi vì chuyện này quá mức nhạy cảm, ngay cả cảnh sát cũng phải vào cuộc điều tra.

Tuy nhiên họ không tìm được bằng chứng nào về việc Sakurai Kanako đã hạ độc.

Cuối cùng, mọi người đành cho rằng tất cả những chuyện đó chỉ là hư cấu, dù vậy một số bài báo vẫn đặt nghi vấn liệu mọi việc có thật sự như vậy hay không.

Về sau, Sakurai Kanako phải chịu chỉ trích rất kịch liệt, người ta bảo cô ấy là một tác giả vô liêm sỉ, lợi dụng cái chết của người quen để tăng doanh thu

cho sách.

Nếu là người bình thường thì có lẽ họ đã không thể chịu được sự đả kích này. Tuy nhiên, cô ấy lại chỉ bỏ ngoài tai những lời chỉ trích và vẫn tiếp tục nghiệp viết lách của mình cho đến tận bây giờ.

Nhớ lại hình ảnh xinh đẹp lạnh lùng đến đáng sợ của cô Kanako khi đứng trên sân khấu, tôi bất giác nuốt nước bọt, người run bắn lên.

Tại sao cô ấy lại viết ra cuốn tiểu thuyết đó?

Nghi vấn này, cùng với những cảm xúc u ám, lại một lần nữa nổi lên trong đầu tôi.

Vợ chồng Amano là bạn bè của cô ấy. Vậy tại sao cô ấy lại làm thế?

Khi thử tưởng tượng cảm xúc của cô ấy, tôi như đang nín thở nhìn trộm vào màn đêm sâu thẳm không lối thoát.

Có lẽ nào ẩn chứa trong đó chỉ là bóng tối u ám sao? Sâu trong đôi mắt lạnh lùng đó chẳng lẽ chỉ là bầu trời đêm trống rỗng sao? Cơ thể tôi co quắp, mồ hôi tuôn ra như tắm khi nghĩ tới điều này. Càng suy nghĩ về cô ấy, tôi lại càng có cảm giác mình như đang chìm sâu hơn, bị bóng tối nuốt chửng...

Tôi sợ hãi cô ấy.

Sau khi tắt máy tính, tôi có cảm giác như mình vừa vận động mạnh, đầu đau nhói, hơi thở cũng trở nên khó khăn.

Tôi không biết được cảm xúc thật sự của cô Kanako...

Tôi có thể nắm bắt sự kiện thông qua các bài báo từ các tạp chí. Tuy nhiên, tôi lại không thể phỏng đoán lòng người thông qua cách này. Tôi vẫn chưa có đủ tư liệu.

Vừa nhìn đắm đắm vào màn hình đến cay xè cả mắt, trong đầu tôi vừa hiện lên tấm danh thiếp mà tôi đã vứt đi.

Tôi gọi điện cho số điện thoại công khai của nhà xuất bản mà tôi tìm được trên internet, sau khi thông báo chức vị và họ tên, ngoài sự tưởng tượng của tôi, tôi dễ dàng gặp được bác Sasaki.

Ở đầu bên kia, có vẻ như bác Sasaki rất ngạc nhiên.

Khi nghe tôi nói muốn gặp mặt bác ấy, bác Sasaki nói tên một quán cà phê cách chỗ tôi đang đứng khoảng ba trạm xe điện và bảo tôi chờ ở đó.

- Ra vậy... cháu đã đọc tiểu thuyết của Kanako rồi sao?

Một tiếng đồng hồ sau, bác Sasaki ngồi đối diện tôi và thờ dãi nói như vậy.

Tôi thấp giọng hỏi.

- Những gì được viết trong Cánh cửa tội lỗi có bao nhiêu là sự thật ạ?

Bác Sasaki trông có vẻ bối rối. Sau nhiều lần do dự, lau mồ hôi và đảo mắt một cách bất an, bác ấy nhìn tôi với vẻ mặt đặng chất.

- Nói thật là bác cũng không biết nữa... Dù sao Kanako cũng không phải loại người dễ bộc lộ cảm xúc của mình với người khác... Từ sau cuốn tiểu thuyết đó, cô ấy chưa từng một lần đề cập tới chuyện này.

Ánh mắt cao ngạo lạnh lùng vượt qua mọi đau khổ và bi thương.

Cho dù bị chỉ trích, cô ấy vẫn đứng trên cao nhìn xuống những kẻ chỉ trích mình với ánh mắt lạnh nhạt.

- Từ những gì bác chứng kiến thì Kanako và mẹ của Tooko, Yui, thật sự là bạn thân. Kanako rất hay nhờ Yui chăm sóc Ryuuto và Yui cũng vui vẻ làm việc này. Yui cũng thường xuyên lo lắng việc Kanako vì quá bận rộn với công việc mà không có thời gian tiếp xúc với Ryuuto, hay sợ Kanako làm việc nhiều quá mà kiệt sức.

Những lời mà cô ấy nói với tôi tại sảnh khách sạn cũng lạnh lùng như băng giá.

"Bạn sẽ không thể trở thành một tác giả."

Âm thanh khàn khàn khẽ phát ra từ hai bờ môi khô khốc của tôi.

- ...Làm sao cô ấy lại có thể viết như vậy... về cái chết của bạn thân mình chứ?

Thấy tôi như vậy, bác Sasaki khẽ nói một cách khổ sở.

- Đây có lẽ là... nghiệp chương của nghề viết văn.

Nghiệp chương của nghề viết văn ư?

Ngực tôi như bị một lưỡi dao băng giá đâm vào.

Giống như Arisa trong Cánh cửa tội lỗi, cô ấy cũng bị trói buộc bởi nghiệp chương để rồi rũ bỏ mọi cảm xúc, đạp lên cuộc sống bình thường, ném đi luân lý, hướng về con đường dẫn tới nơi chí cao mang tên Chúa trời sao?

Vì là tác giả nên có thể viết về cái chết của bạn thân, có thể ra tay sát hại con gái của bạn thân trong tác phẩm của mình sao?

Điều này tựa như một con quái vật mà tôi không tài nào lý giải được, toàn thân tôi lạnh run. Đồng thời, một sự phản nộ không thể dung thứ dâng lên

trong lòng tôi.

Chẳng lẽ đối với cô ấy, cái chết của người thân chỉ là một đề tài tiểu thuyết sao?

Cái này gọi là tác giả sao?

Lạnh lùng, ích kỉ, ngạo mạn, hèn hạ đến cực điểm... Tác giả là một sinh vật như vậy sao? Cho dù tiểu thuyết của bản thân khiến cho ai đó bị tổn thương thì cũng không hề quan tâm sao?

Nếu tôi là cô Kanako, tôi sẽ không thể viết được... Không bao giờ...

Bởi vì tôi không phải tác giả.

"Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả."

Tôi cảm thấy khó thở khi những lời đó lại vang lên trong đầu tôi.

- Bác từng nói... chú Fumiharu chính là người đã giúp cô Kanako trở thành nhà văn phải không ạ...?

Bác Sasaki gật đầu.

- Chuyện này tương tự trong tiểu thuyết. Khi còn học đại học, Kanako và Yui từng là thành viên của câu lạc bộ Văn học, khi Amano đọc tạp chí của câu lạc bộ, cậu ấy rất có hứng thú với các tùy bút của Kanako, sau đó cậu ấy đã mời cô ấy viết tiểu thuyết.

Hơi thở của tôi càng lúc càng trở nên khó khăn, cơ thể cũng dần trở nên lạnh lẽo. Tương tự tiểu thuyết ư...? Quả nhiên những chuyện đó là sự thật sao?

- Từ lúc cô Kanako bắt đầu viết tiểu thuyết đến đến khi xuất bản sách, cả

cô Kanako và chú Fumiharu đều giữ bí mật chuyện này với cô Yui ả?

- Bác không biết...

Bác Sasaki thì thăm một cách mơ hồ.

- Nhưng... sau khi sách được xuất bản, Yui từng rất lo lắng cho Kanako. Cô ấy không biết liệu việc xuất bản cuốn tiểu thuyết đó có là chuyện tốt với Kanako hay không.

Chắc hẳn việc này cũng giống với những gì được viết trong Cánh cửa tội lỗi.

Tác phẩm vào nghề của Sakurai Kanako được công bố khi cô ấy còn đang học đại học.

Lấy góc nhìn của một nữ sinh 16 tuổi có cha mẹ cùng tự sát, nội dung của nó từng khiến dư luận xã hội rung động một thời.

Bởi vì không chịu nổi người vợ phóng dăng liên tục ngoại tình, người chồng đã bóp cổ người vợ đến chết tại phòng ăn của chính nhà mình, sau đó ông ta chặt đầu và tay chân của người vợ, rồi treo cổ tự vẫn bên cạnh cái xác đầm máu.

Cô gái nhân vật chính, bằng lối kể chuyện bình thản, đã kể lại sự điên cuồng của đôi nam nữ mà cô chứng kiến qua đôi mắt trong suốt không chút tì vết.

Sự kiện xảy ra trong tiểu thuyết chính là những gì đã xảy ra trên thực tế với tác giả Sakurai Kanako.

Vụ án giết người gây chấn động xảy ra sáu năm trước.

Cô gái là con của cả hung thủ và người bị hại nay đã trưởng thành và cho

ra mắt cuốn tiểu thuyết viết về vụ án đó.

Ngay lúc này đây, cô ấy cũng đang sống trong căn nhà nơi cha mẹ mình qua đời.

Theo đánh giá của các tuần san, thì cuốn tiểu thuyết đó đã ngay lập tức trở thành sách bán chạy, tuy nhiên chính tác giả của nó mới là người được quan tâm nhiều hơn.

- Dù thế, đứng từ góc độ của một biên tập viên, không ai có thể từ chối việc xuất bản một cuốn sách như vậy. Nếu bác là Amano, chắc hẳn bác cũng sẽ làm điều tương tự. Nói đúng hơn là không thể không làm như vậy... cuốn tiểu thuyết đó chứa đựng một tài năng khiến người đọc hồn xiêu phách lạc. Bác còn nhớ khi vừa đọc bản thảo, Amano đã thốt lên rằng cậu ấy đã tìm ra tác giả chân chính.

Nếu là tôi, tôi sẽ không thể viết được.

Cơn đau thấu xương tủy khiến tôi suýt nữa thì bật ra tiếng rên rỉ.

Nếu chuyện như vậy xảy ra trong gia đình của tôi... tôi sẽ không bao giờ có thể đem nó viết thành tiểu thuyết được.

Nhưng cô Kanako lại làm được.

Và cô ấy vẫn tiếp tục viết đến bây giờ.

Những mẫu tin tức soi mói và định kiến người đời không thể lay động cô ấy. Cô ấy chẳng hề quan tâm và vẫn tiếp tục viết và chú Fumiharu đã ủng hộ cô ấy với tư cách một biên tập viên.

- Nói theo một cách nào đó thì có lẽ Kanako là người còn thân cận với Amano hơn cả Yui, vợ cậu ấy...

Bác Sasaki khẽ nói bằng giọng nặng nề.

- Cô ấy thường nói mối quan hệ giữa mình với Amano giống như một cuộc "Hôn nhân màu trắng".

- Hôn nhân... màu trắng?

- Đây là cách nói để chỉ một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực. Trên thực tế người ta thường dùng cụm từ này cho những người tuy là vợ chồng nhưng lại không còn một mối liên hệ nào với nhau về mặt vợ chồng... Tuy nhiên, có lẽ Kanako muốn dùng nó để biểu hiện ý nghĩa cô ấy và Amano được kết nối với nhau trên mặt tinh thần. Cho dù hai người họ không kết hôn thì giữa họ vẫn tồn tại một mối liên hệ bền chặt tựa như một cặp vợ chồng đã cùng trao lời thề trước Chúa... Có lẽ, chỉ có duy nhất Amano là người thực sự hiểu được Kanako. Kanako hẳn cũng hiểu điều này.

Những đầu ngón tay mảnh khảnh duỗi ra từ quá khứ khẽ vuốt ve lồng ngực tôi.

- Vậy cô Kanako có thích chú Fumiharu không ạ? Ý cháu là không phải với tư cách một biên tập viên mà như một người đàn ông ấy.

Bác Sasaki nhúu mày tỏ vẻ bối rối.

- Bác... không biết. Chỉ là, Kanako dường như có khuynh hướng đối đầu với Yui. Cô ấy thường xuyên đưa ra những yêu cầu vô lý như vào ngày nghỉ cũng gọi điện tới nhà Amano gọi cậu ấy tới chỗ làm. Bác không biết đó có phải là cách Kanako thể hiện cho Yui biết rằng Amano còn quan tâm tới cô ấy hơn cả vợ mình không...

Có lẽ những cảm xúc phức tạp đó đã thôi thúc Kanako viết ra Cánh cửa tội lỗi sau khi Amano và Yui qua đời... Khi Kanako nhận nuôi Tooko, bác đã rất kinh ngạc...

Sau khi im lặng một lúc, bác Sasaki khẽ lắc đầu.

- Có lẽ đến cuối cùng thì Kanako và Yui vẫn là bạn thân. Cho dù giữa họ có chút ghen ghét hoặc va chạm... thì mối liên hệ giữa họ vẫn rất mạnh mẽ.

Tâm tư của cô Kanako quá u ám và tối tăm, tôi không tài nào nhìn thấu nó được.

Sau đó bác Sasaki cũng kể cho tôi nghe về cha của Ryuuto.

Đó là một người tên Suwa Takumi, khi đó vẫn còn trong tuổi vị thành niên.

- Cánh cửa tội lỗi miêu tả Arisa là một cô gái phóng đảng có thể ngủ với bất kì ai, tuy nhiên Kanako lại hoàn toàn trái ngược, cô ấy không cho phép bất kì người đàn ông nào đến gần mình. Theo như bác được biết, người đàn ông duy nhất mà Kanako từng có quan hệ là Takumi. Chỉ là...

Bác Sasaki trở nên do dự.

- Takumi... cậu ấy có rất nhiều vấn đề.

- Ý bác là... chuyện tuổi tác ạ?

Khi ấy Suwa Takumi chỉ mới 19 tuổi, kém cô Kanako tới sáu tuổi.

- Không phải... đúng là chuyện đó cũng có chút vấn đề... chỉ là... cậu ta rất lãng nhãng, ngoài Kanako, cậu ta còn quan hệ với rất nhiều cô gái khác. Cậu ta cũng không đến trường, hàng ngày chỉ quanh quẩn làm cò cho các quán bar và nhà chứa. Công việc chính của cậu ta là bắt chuyện với các cô gái trên phố, sau đó dụ dỗ họ làm việc tại các cửa hàng. Không chỉ vậy, cậu ta có vẻ còn làm rất nhiều chuyện mờ ám khác.

- Tại sao cô Kanako lại quan hệ với một người như vậy ạ?

- Chính bác cũng cảm thấy khó hiểu. Nếu như không quan tâm tới hành vi thì cậu ta đúng là một người trẻ tuổi rất có sức hấp dẫn... Ngoại hình của cậu ta phải nói là giống hệt Ryuuto bây giờ. Cái tính trăng hoa cũng là di truyền từ cha nó. Chỉ hi vọng sau này Ryuuto không đi theo con đường đó...

Nghe bác ấy nói nhỏ một cách lo lắng, tôi có thể tưởng tượng Ryuuto và cha nó không chỉ giống nhau về ngoại hình mà cả khí chất và tính cách cũng vậy.

Trong Cánh cửa tội lỗi, cô Kanako cũng từng nhắc về việc có quan hệ với người vị thành niên.

Mặc dù không ghi tên, nhưng người đó được miêu tả như là một người trẻ tuổi từng bắt chuyện với Arisa trên đường và hỏi cô có muốn làm việc ở tiệm của cậu ta không...

- Ba của Ryuuto giờ đang làm gì ạ? Sakurai là họ cũ của cô Kanako, như vậy có phải hai người đã ly hôn không ạ?

Khuôn mặt của bác Sasaki càng trở nên u ám.

- Không, Kanako và Takumi chưa từng kết hôn. Nửa năm trước khi Ryuuto chào đời, Takumi đã qua đời trong một tai nạn giao thông.

Tôi nuốt nước bọt cái ực.

Ba của Ryuuto đã mất trong một tai nạn ư? Điều đó chỉ là ngẫu nhiên thôi sao?

Cô Kanako đã đối mặt với cái chết của Takumi như thế nào?

Cho dù cô ấy đối xử với chị Tooko rất lạnh nhạt, nhưng có lẽ đối với Ryuuto, cô ấy sẽ thương yêu nó chẳng? Tuy nhiên, tôi không tài nào tưởng

tượng được hình ảnh cô ấy dành tình cảm cho con mình như một người mẹ.

Cô Kanako, Ryuuto, và chị Tooko.

Rốt cuộc thì cuộc sống của ba con người bởi vì cái chết của vợ chồng Amano mà tụ hợp lại với nhau là như thế nào?

Đúng lúc này, tôi chợt nhận ra một điều quan trọng.

Ryuuto biết về chuyện chị Tooko ăn sách!

Vậy cô Kanako thì sao?

Cô Kanako cũng biết chuyện chị Tooko ăn sách sao? Cũng biết chuyện chú Fumiharu ăn sách sao?

Nếu cô ấy biết, vậy đó là từ lúc nào?

Trước hay sau khi vợ chồng Amano qua đời?

- Sao tự dưng cháu ngăn người ra vậy, cháu Inoue.

- Không có gì ạ... chỉ là nghe được nhiều chuyện như vậy khiến cháu cảm thấy quá kinh ngạc.

Bác Sasaki nhú mào với vẻ cảm thông.

- Hoàn cảnh giữa Kanako và Tooko đúng là có chút đặc thù. Tuy nhiên, Kanako đã nuôi dạy Tooko trở thành một cô bé dịu dàng vui vẻ giống hệt Yui. Còn Ryuuto nếu nó không sát gái quá thì cũng là một đứa bé ngoan ngoãn và thành thật. Bác cho rằng thật tốt khi ở cạnh Kanako có những đứa nhỏ như Tooko và Ryuuto.

Sau khi suy nghĩ thật kỹ, tôi hỏi bác Sasaki, người từng là một đồng

nghiệp rất thân thiết của chú Fumiharu.

- Bác Sasaki, chú Fumiharu có ăn sách không ạ?

Bác Sasaki mở to hai mắt với vẻ ngạc nhiên.

Rồi bác ấy nhìn chăm chăm vào tôi và bật cười.

- Hahaha, làm sao có chuyện đó được chứ. Dù có là Amano thì cậu ấy cũng không đời nào làm một việc như ăn sách đâu. Mặc dù đúng là cậu ấy yêu sách đến độ nếu có ăn sách thật thì bác cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Mà nói mới nhớ, cậu ấy rất hay nhận xét theo kiểu cuốn sách này có vị bò bít tết chín nhừ, hay vị của nó giống như cá hương vào mùa. Đúng thế, giống hệt Tooko vậy.

(Cá hương: còn có tên khác là cá Ayu, đặc trưng với thịt cá thơm ngọt)

Sau khi cảm ơn bác Sasaki, tôi rời khỏi tiệm cà phê.

Hôm nay lúc sửa sang lại ngăn kéo, mình đã tìm thấy một quyển album.

Trong đó dán rất nhiều ảnh của mình và Kana thời còn học cấp hai. Thế là mình ngồi trên thảm tatami xem say sưa hơn cả tiếng.

Trong ảnh, Kana để tóc ngắn ngang vai mặt bí xị, còn mình thì cột tóc hai bím đứng bên cạnh Kana, không biết có phải do cảm thấy vui vẻ vì được đứng bên Kana hay không mà gần như tấm hình nào mình cũng cười toe toét cả.

Trong này cũng có hình kỉ niệm chuyến tham quan Nagano do nhà trường tổ chức hồi bọn mình học lớp 9.

Trong hình chụp tập thể, mình đứng cạnh Kana và cười thật tươi, trên tóc mình có dính một cái trâm cài hình hoa violet. Chiếc trâm này là quà mà

Kana đã tặng mình!

Khi đó, trong thời gian tham quan tự do, hai đứa mình đã tới cửa hàng đồ lưu niệm có tên là Hộp nhạc thủy tinh, ở đó có rất nhiều món đồ trang sức tỏa sáng lấp lánh, trông hết như những viên đá quý ấy. Mình đã đề nghị chúng ta mua tặng nhau thứ gì đó. Rằng như vậy thì nó sẽ tồn tại như một kỉ niệm không bao giờ phai.

Mình mua cho Kana một chiếc vòng cổ thủy tinh màu xanh nước biển, còn Kana thì chọn cho mình một chiếc trâm cài tóc hình hoa violet.

Sau đó, vừa ra khỏi cửa hàng, mình đã háo hức mở bao ra và đeo vòng cổ lên cho Kana, Kana cũng xấu hổ đính chiếc trâm lên tóc mình.

- Cảm ơn cậu nha Kana! Mình sẽ giữ gìn chiếc trâm mà cậu tặng cho mình. Từ nay về sau chúng mình cũng sẽ mãi~ mãi là bạn tốt nhé.

Sau khi chụp hình xong mình đã nói như vậy, nhưng Kana chỉ xụ mặt ngoảnh đầu sang chỗ khác.

- Đến lúc đi về rồi.

Mình nắm tay Kana và Kana đến tận lúc xe buýt về tới cũng không buông tay mình ra.

Về sau Kana phàn nàn mang vòng cổ thể này sẽ khiến thầy cô chú ý, thế là cậu luồn nó vào dưới áo sơ mi trắng, khi đó, mình đã rất hạnh phúc, mình vui đến mức tim như vỡ òa vậy.

Ngay cả bây giờ, chỉ cần nghĩ tới việc trong tấm hình tập thể này, dưới lớp áo đồng phục của Kana là chiếc vòng cổ mà mình tặng, là mình lại háo hức không thôi.

Mình vẫn luôn cất kỹ chiếc trâm cài hình hoa violet đỏ.

Mặc dù bây giờ không thể lúc nào cũng đeo nó như khi còn học cấp hai, nhưng thỉnh thoảng mình vẫn lấy ra thử cài lên tóc.

Mỗi lần như vậy mình lại có cảm giác như được quay về với quá khứ.

- Mẹ ơi, bông violet đỏ đẹp quá.

Thấy Tooko ngược lên với hai mắt lấp lánh, mình cười nói.

- Chiếc trâm này là mẹ được một người mà mẹ rất yêu mến tặng cho đấy, Tooko cũng biết người này đấy.

Sau đó mình bắt đầu kể cho con bé.

Về cuộc gặp gỡ giữa mình và Kana, khi hai đứa nói chuyện với nhau lần đầu tiên, khi chúng mình tới tiệm Hộp nhạc thủy tinh, về lễ tốt nghiệp của chúng mình...

Những kỉ niệm với Kana được mình kể lại như vô số những câu chuyện rục rờ sắc màu.

Rằng mình yêu Kana thật nhiều.

Về khoảng thời gian ấm áp dịu dàng mà mình đã trải qua cùng với Kana.

Rằng chúng ta sẽ vĩnh viễn là bạn thân.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

... Xin anh lý giải Amano Tooko.

Ryuuto đã nói với tôi như vậy.

Tuy nhiên, trên con đường dẫn về phía chị Tooko, tôi lại đang dậm chân tại chỗ, tôi hoàn toàn không hiểu được tâm tư của cha mẹ chị Tooko và cô Kanako. Trong lúc tôi do dự, bóng hình chị Tooko dường như dần biến mất đằng sau lớp rèm mỏng màu violet.

Buổi sáng ngày lễ Tình nhân, tôi tới trường mà lòng đầy u sầu.

Đến cửa, tôi thay giày trong nhà vào.

Mọi người bên cạnh tôi, dù nam hay nữ, đều có vẻ bồn chồn.

Vào lễ Tình nhân năm ngoái, tôi nhận được sôcôla của chị Tooko...

Khi ấy tôi lớp 10, chị Tooko lớp 11.

Đó là một ngày bình thường như mọi ngày, tôi tới phòng câu lạc bộ viết truyện tam đề, còn chị Tooko vừa khóc sùt sùi vừa ăn câu chuyện tôi viết, khi tôi chuẩn bị ra về.

"Cho em này, Konoha."

Chị Tooko tươi cười đưa cho tôi một cái gói được bọc ngoài bởi lớp giấy màu violet mềm mại như vải, viền quanh là những tua rua trắng.

Ở trên đỉnh có cột một chiếc nơ màu vàng kim và lam nhạt được xoắn lại với nhau theo hình tròn ốc, ngoài ra còn đính thêm mấy bông hoa giả màu vàng và trắng. Chỉ riêng việc nhìn cái gói bọc lộ hết sự nữ tính đó thôi cũng khiến tôi đỏ hết cả mặt.

"Cái, cái này là..."

"Em thiệt là, không nhớ hôm nay là lễ Tình nhân sao?"

"Em có nhớ, nhưng như vậy thì sao?"

"Đây là quà của chị cho em."

Thấy tôi vụng về nhận lấy cái gói quà đầy nữ tính ấy, chị Tooko càng cười tươi hơn và giục tôi.

"Em thử mở ra xem đi."

Chẳng lẽ trong này là sôcôla do chính tay chị ấy làm ư?

Tôi tháo nơ nhìn vào bên trong một cách căng thẳng, và rồi, hiện ra trước mắt tôi là cơ man sôcôla, từ sôcôla sữa, sôcôla đắng đến sôcôla hạnh nhân, tất cả đều là loại mini thường được bày bán theo từng gói 100 yên trong siêu thị.

Trong khi tôi còn đang sửng sốt vì sự chênh lệch một trời một vực giữa giấy gói và nội dung món quà, chị Tooko thò mặt ra từ sau lưng ghế và nở một nụ cười rạng rỡ như mặt trời.

"Hi hi, cái này chỉ là sôcôla bạn bè thôi."

Rồi chị ấy nói như vậy.

Vừa nhớ tới những kỉ niệm này, tôi lại không kìm được ý nghĩ muốn gặp chị Tooko.

Nhưng cho dù gặp chị ấy, tôi cũng không biết mình nên nói gì, nếu như nguyện ước của chị Tooko là Inoue MIU sẽ viết ra tác phẩm thứ hai, vậy thì tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất là từ chối.

Chúng tôi sẽ lại gào thét, lại khiến từng người bị tổn thương, giữa chúng tôi không tồn tại quan điểm chung.

Dù vậy, tôi vẫn không kìm nén được ý nghĩ muốn gặp chị Tooko.

- ...

Vừa cắn chặt môi, tôi vừa cố xua đuổi nụ cười của chị Tooko đang lớn vồn trong đầu mình, sau đó đi về phía lớp học.

Nhìn thấy tôi bước vào lớp, Kotobuki khẽ thở phào, nét mặt cậu ấy thoáng giãn ra.

- Inoue, hôm nay cậu không bận gì chứ?

- Ừm, tôi đã hứa với cậu rồi mà.

Nghe tôi nói vậy, hai má cậu ấy đỏ bừng lên.

- V-Vậy... tan học nhé.

Sau khi lí nhí trong miệng như thế, cậu ấy quay người chạy đi.

Hôm nay Akutagawa xin nghỉ.

Nhờ vậy mà cả lớp được một phen nháo nhào cả lên bởi mấy bạn nữ định mang sôcôla tới tặng cậu ấy.

- Hảaaaa, hôm nay Akutagawa không đến lớp sao?!
- Không thể nào, sao lại như vậy được chứ!
- Thật uổng công tôi mang sôcôla tới!
- Vậy có là gì, tôi còn cần răng mua sôcôla đắt tiền đây này!
- Ủa, anh Akutagawa không có ở đây ạ?!

Tôi cũng tự hỏi có chuyện gì với cậu ấy. Rất hiếm khi Akutagawa xin nghỉ như thế này. Hôm qua trông cậu ấy còn rất khỏe, chẳng lẽ cậu ấy bị cảm lạnh sao...

Vào giờ nghỉ trưa, Takeda mang sôcôla tới tặng tôi.

- Đây là sôcôla "chăm sóc" để cảm ơn anh Konoha vì vẫn luôn chiếu cố cho em ạ.

Cô bé vừa cười nói vui vẻ, vừa đưa ra một cái hộp màu xanh nước biển có nơ chấm bi màu lam.

Đang đứng gần đó, Kotobuki liếc xéo về phía tôi một cái cháy xém lông mày. Thấy thế, Takeda tiếp tục lấy ra một cái hộp màu đỏ có cùng cách trang trí với hộp của tôi.

- Còn đây là cho chị Nanase. Cái này cùng cái của anh Konoha là một cặp đấy ạ!

- Hả, c-cho chị á?

Nhìn Kotobuki bối rối, Takeda cười nói.

- Em cũng tặng sôcôla cho bạn nữ~. Hơn nữa chị Nanase lúc nào cũng chiều cổ cho em trong công việc ở thư viện.

- A... vậy thì... cảm ơn em.

- Lễ Tình nhân trắng chị nhớ trả lại cho em gấp ba lần nhé.

- ...Cái gì?! Đó mới là mục đích thực sự của em sao?

- Em đùa thôi mà~. Nhưng dù sao em cũng rất chờ mong đấy ạ.

Takeda vui vẻ nói.

- Thiệt tình, em thật sự có thành ý không đấy? Đ-Được rồi, dù sao chị cũng nhận...

Sau khi làu bàu như vậy, Kotobuki xoay người bỏ đi. Tôi hỏi Takeda.

- Hôm nay em có hẹn với Ryuuto hả?

- Dạ~. Dù sao em cũng là bạn gái cậu ấy mà. Nhưng ngoài em ra còn có nhiều bạn gái khác nữa cũng đi chung.

Nghe vậy, mặt tôi tối sầm lại.

- Thiệt tình, anh đừng có làm cái bản mặt nghiêm trọng đó mà. Không khéo có ai nhìn thấy lại tưởng em tỏ tình với anh Konoha rồi bị từ chối mất.

Sau khi nói giỡn như vậy, cô bé cười khẽ.

- Em rất vui khi được ở bên bạn trai và tặng cậu ấy sôcôla vào lễ Tình nhân thế này. Nếu có đối thủ cạnh tranh nữa thì lại càng kích thích chứ có gì

đâu ạ.

- Em thật sự nghĩ như vậy sao?

Takeda cười khúc khích trông hết như một chú cún con.

- Chà, anh thử đoán xem? À, đúng rồi, anh Konoha muốn nhả gì cho Ryuu không?

- Không có. Hôm nay em cứ đi chơi với nó cho vui vẻ đi. Tốt nhất là cứ túm chặt lấy Ryuu để nó không rảnh đi làm trò gì khác được.

Ít nhất thì hôm nay tôi muốn được ở bên Kotobuki trong yên bình. Tôi không muốn làm cho cậu ấy lo lắng hơn nữa.

- Tuân lệnh~

Sau khi trả lời với giọng đầy phấn chấn, Takeda vẫy tay tạm biệt tôi rồi chạy đi.

Sau khi kết thúc sinh hoạt cuối giờ, Kotobuki mặc áo khoác và cầm theo cặp sách đi về phía tôi, môi cậu ấy mím chặt đầy căng thẳng.

- C-Chúng ta đi về cùng nhau đi, Inoue.

- Ủa, vậy chứ không hẹn gặp ở thư viện á?

Môi cậu ấy càng mím chặt hơn.

- Tôi không muốn lại lỡ mất cơ hội này. Hơn nữa hôm nay cũng là lễ Tình nhân, chẳng ai rảnh mà bận tâm tới người khác. Mori trông cũng bồn chồn lắm.

Đúng thế thật...

Thế rồi Kotobuki bắt đầu bước đi như rôbốt. Tôi cũng vội khoác áo choàng vào rồi cầm cặp sách đuổi theo.

- Inoue. Cậu đi xa tôi một chút.

- Cậu vừa nói sẽ không có ai để ý tới chúng ta mà?

- Đúng... đúng là vậy, nhưng mà...

Kotobuki trông có vẻ rất ngượng ngùng, cho nên tôi đành đi lùi lại sau cậu ấy vài bước.

Thình thoảng Kotobuki lại liếc ra sau xác nhận xem tôi có đi theo cậu ấy không. Nếu tôi có quyền phát biểu ý kiến, tôi sẽ nói cho cậu ấy biết thế này trông còn khả nghi hơn...

Khi chúng tôi đi tới tủ giày, Kotobuki cúi xuống đổi giày trong nhà thành giày thường.

- Tôi phải chuẩn bị tâm lý đã, tôi đi trước đây.

Sau khi rên rỉ như vậy, cậu ấy ôm lấy cặp sách trước ngực rồi cầm đầu cầm cổ bước đi.

Có cái gì mà phải chuẩn bị tâm lý vậy trời...

Ra tới cổng trường, tôi không thấy bóng dáng của Kotobuki đâu cả.

- Ủa?

Trong lúc tôi xoay ngang xoay dọc khắp nơi thì một âm thanh khẽ vang lên.

- Inoue...

Nhìn về phía âm thanh phát ra, tôi thấy một khuôn mặt đỏ hồng đang thò ra từ sau góc tường.

Nghĩ thầm trong đầu trông cậu ấy thật đáng yêu, tôi vừa cười vừa bước tới chỗ Kotobuki.

- Cậu chuẩn bị tâm lý xong rồi hả?

Nghe tôi hỏi vậy, Kotobuki gạt đầu ngược ngùng rồi nhẹ nắm lấy tay tôi.

Tôi cũng nắm chặt tay cậu ấy, rồi hai chúng tôi cùng sóng vai bước đi.

Nhà của Kotobuki là một tiệm giặt ủi nằm trong khu dân cư. Ba mẹ cậu ấy là viên chức bình thường, thế nên mọi công việc quản lý cửa hàng đều do bà nội cậu ấy đảm nhiệm.

- Ủa, chúng ta không chào bà của cậu một tiếng sao?

- H-Hôm nay không cần. Để lần sau đi.

Kotobuki cầm tay tôi kéo lên cầu thang.

- Kotobuki, cậu là con một à?

- Tôi có một anh trai, nhưng tuổi hai chúng tôi cách nhau xa lắm, giờ anh ấy đang đi làm nên chuyển ra ngoài sống một mình.

- Vậy là ngược lại với nhà tôi rồi.

Vừa nói chuyện, chúng tôi vừa leo lên cánh cửa dẫn tới lầu hai.

Kotobuki lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra và mở cửa. Động tác của cậu ấy rất lóng ngóng, xem ra cậu ấy lại bắt đầu căng thẳng.

Kotobuki bước vào trước, sau đó mới quay lại lườm tôi một cái và giục.

- Vào đi.

- Ừ.

Trong lúc tôi cởi giày, Kotobuki thỉnh thoảng lại liếc về phía tôi.

- A, đây là phòng của cậu đúng không, Kotobuki?

Vừa bước vào nhà, tôi liền bắt gặp một cánh cửa với bảng tên màu hồng hình cá sấu bên trên viết chữ "Phòng của Nanase".

Kotobuki tròn tròn mắt, sau đó cậu ấy vội dùng lưng che tấm bảng tên lại.

- R...Rõ ràng tôi đã tháo ra rồi mà. Bà nội thiệt là...

Vừa làu bàu với giọng nhỏ xiu, cậu ấy vừa thò tay ra sau lưng tháo tấm bảng tên xuống kẹp vào dưới nách.

- Sao cậu lại tháo nó ra vậy?

- Bình thường tôi vẫn tháo nó ra mà.

- Vậy chứ lúc nào cậu treo nó lên?

- Đại loại như vào ngày Tết...

- Sao lại vào ngày Tết mới treo lên?

- C-Cậu nhiều chuyện quá, nhanh vào đi!

Nói rồi cậu ấy mở cửa đẩy tôi vào phòng.

- Tôi đi chuẩn bị một chút, cậu cứ chờ ở đây.

Sau khi bối rối đóng cửa lại cái rầm, cậu ấy lại ngay lập tức quay lại.

Rồi cậu ấy bắt đầu bật điều hòa, đem mấy cái gối nệm trên giường đặt xuống thảm, lấy ra vài quyển manga và tiểu thuyết bỏ túi từ giá sách, vài cái đĩa CD, rồi chất đống chúng lên một cái bàn nhỏ.

- Cậu ngồi xuống đây, nghe thì lấy cái này, đọc thì có cái này.

Nói xong, cậu ấy lại đi ra ngoài.

Tôi cởi áo khoác ra rồi ngồi xuống trên nệm theo lời Kotobuki.

Sau đó tôi bắt đầu quan sát khắp phòng.

Màn cửa màu hồng san hô nhạt với họa tiết hoa tulip trắng. Bàn là loại bàn học dạng có thể mở ra gập lại, trên ghế có một cái nệm sọc carô màu đỏ.

Có đủ loại sách trên kệ, từ các tác phẩm văn học cổ đến tiểu thuyết ăn khách, văn học thiếu nhi, manga dành cho con gái... Tầng dưới cùng là các loại tạp chí manga, tạp chí thời trang và sách ảnh.

Khắp mọi nơi trong phòng đều được trang trí, còn có cả thú nhồi bông hình gấu trúc hay hươu cao cổ. Vừa nhìn tôi vừa nghĩ thầm trong đầu quả nhiên là phòng con gái có khác, đúng lúc này, một con chim cánh cụt nhồi bông lọt vào mắt tôi.

- Ủa...

Con chim cánh cụt này cũng được xếp thành một hàng bên góc giường với những con thú nhồi bông khác, tuy nhiên chẳng hiểu tại sao chỉ có mỗi mình nó là quay mặt vào tường.

Khi tôi thử vươn tay xoay nó lại, tôi thấy trên cổ nó có đeo một cái nơ màu đỏ. Chính giữa cái nơ đó là chiếc huy hiệu hình lá phong... cái này hình

như là...

Tôi ôm lấy con chim cánh cụt và quan sát nó thật kĩ.

A, quả nhiên là vậy.

Cái này là huy hiệu trường hồi tôi học cấp hai.

Đồng thời, kí ức về lần gặp gỡ đầu tiên giữa tôi và Kotobuki cũng hiện về.

Khi ấy, tôi đã tháo chiếc huy hiệu này ra đưa cho một cô bạn đang lúng túng vì váy bị rách.

"Bạn lấy cái này kẹp chỗ bị rách lại đi."

Vì cũng không dám nhìn kĩ mặt đối phương nên khi lên cấp ba và gặp lại Kotobuki, tôi đã chẳng nhận ra cô bạn đó chính là cậu ấy.

Tuy nhiên, Kotobuki vẫn nhớ tới tôi, cậu ấy nói vẫn luôn thích tôi từ đó tới giờ.

Kotobuki... vẫn luôn giữ cái huy hiệu này sao?

Khuôn mặt tôi dần nóng bừng lên, trong lòng nghẹn lại vì cảm động, lúc tôi ôm lấy con chim cánh cụt và chăm chú ngắm nhìn chiếc huy hiệu, sau lưng tôi vang lên một tiếng hét.

- A, không được!

Khi quay đầu lại, tôi thấy Kotobuki đang đứng ở đó, tay cầm khay bên trên đặt một cái bánh sôcôla tròn và hai tách cà phê, hai mắt cậu ấy mở to, mặt đỏ tới mang tai.

Có vẻ như cậu ấy vừa đi thay đồ, lúc đi ra cậu ấy vẫn còn mặc đồng phục,

nhưng bây giờ thì đã là áo len trắng cộc tay và váy kẻ sọc màu đỏ. Tôi không thấy cậu ấy mang quần áo ra khỏi phòng, chắc cậu ấy đã chuẩn bị sẵn đồ.

Kotobuki đặt cái khay xuống bàn rồi vươn tay cướp con chim cánh cụt khỏi tay tôi, sau đó cậu ấy ôm chặt lấy nó trước ngực.

- Tôi đã bảo là cậu không được nhìn ngó lung tung trong phòng rồi mà.

- Ơ... tôi nhớ cậu đâu có nói vậy.

- C-Cho dù tôi không nói thì cậu cũng phải biết phép lịch sự cơ bản là không được nhìn ngó lung tung trong phòng của một cô gái chứ!

- Thì tôi cũng đâu có nhìn ngó lung tung đâu, chỉ là ngẫu nhiên bắt gặp nó thôi mà. À, cái huy hiệu đó là của tôi phải không.

- Đ-Đ-Đ-Đ-Đ-Đúng vậy thì sao?!

- Ừm, cảm ơn cậu vì vẫn luôn giữ gìn nó.

Nghe tôi cảm ơn, Kotobuki lại càng đỏ mặt hơn, cậu ấy làu bàu với vẻ ngượng ngùng.

- K-Không cần cậu cảm ơn...

Nói rồi cậu ấy quỳ trên thảm, giấu con chim cánh cụt ra sau lưng và bắt đầu dọn bánh cùng với cà phê lên bàn.

- Cậu ăn đi không ngại hết bây giờ.

Cậu ấy nói trong khi ngoảnh đầu sang một bên.

- Cảm ơn.

Tôi cũng ngồi ngay ngắn lại trên nệm và cầm lấy nĩa.

Chiếc bánh sôcôla được đặt trên một cái đĩa trắng, bên cạnh có một lớp kem tươi mát lạnh.

Khi tôi chọc cái nĩa vào, sôcôla nóng hổi chảy ra từ bên trong, kèm theo mùi hương ngọt ngào.

Là sôcôla dung nham.

(Tên tiếng Pháp là fondant au chocolat, một loại bánh sôcôla có nhân bên trong là sôcôla nóng chảy)

Bỏ một miếng vào miệng, vị đắng nhân nhẩn cùng chút chua thanh tan ra trên đầu lưỡi tôi.

Khi ăn cùng với kem tươi, cảm giác ấm áp của sôcôla và mát lạnh của kem tươi hòa quyện với nhau càng làm tăng thêm hương vị của món bánh.

- T-Thế nào?

- Ủm, ngon lắm.

- K-Không ngọt quá chứ?

- Không hề, đắng vừa đủ.

- Tốt quá.

Nét mặt của Kotobuki giãn ra, cậu ấy nở nụ cười vui vẻ như vừa trút được gánh nặng.

Nhìn thấy nụ cười ấy, mặc dù trong miệng đang ăn sôcôla đắng, lòng tôi lại cảm thấy thật ngọt ngào.

- Đúng rồi, cậu muốn nghe nhạc không?
- Có chứ.
- Cậu thích nghe loại nhạc nào?
- Để xem nào, Người đẹp và quái thú chẳng hạn.
- C-C-C-C-C-C-C-Cái đó...
- Cậu không có à?
- C-Có thì có. Nhưng mà...
- Vậy thì nghe nó đi.
- Ừ...ừm.

Kotobuki đi về phía kệ CD tìm kiếm.

Tôi tiếp tục ăn bánh sôcôla và quan sát xung quanh phòng, đúng lúc này tôi lại phát hiện một điều kì lạ.

- Kotobuki, cậu sưu tập tiền xu à?
- Hả.

Kotobuki bỗng dừng run bắn lên và quay lại, trên tay cậu ấy đang cầm đĩa nhạc Người đẹp và quái thú của Disney.

Khi nhận ra tôi đang nhìn vào thứ gì, chẳng hiểu sao nét mặt của cậu ấy lại trở nên tái mét.

Tại tầng thứ hai của giá sách, bởi vì Kotobuki vừa rút ra vài quyển tiểu thuyết bỏ túi nên những quyển sách còn lại bị nghiêng và để hở ra một

khoảng trống. Đằng sau những quyển sách bị nghiêng là một tấm nhựa trong suốt có kích cỡ gần bằng cái thẻ đánh dấu sách, bên trong tấm nhựa kẹp một đồng năm trăm yên và một đồng mười yên.

- Máy đồng xu đó là loại đặc biệt chỉ phát hành số lượng hạn chế hả?

- Cái này, thực ra là...

Kotobuki ngập ngừng mãi không nói thành lời.

- Tôi xem một chút được không?

- Không được!!!

Kotobuki nhảy dựng lên lao tới chớp lấy tấm nhựa kẹp đồng năm trăm và mười yên bằng cả hai tay rồi giữ chặt lấy nó trước ngực như muốn giấu đi không cho tôi thấy, hệt như khi cậu ấy giăng con chim cánh cụt khỏi tay tôi.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả!

Cậu ấy từ chối thẳng thừng.

- Ờ... a, tôi nhớ rồi, cái hồi đầu học kì một cậu có đòi tôi trả tiền bồi thường nhỉ. Là cuốn Đại gia Gatsby thì phải. Lúc đó hình như tôi đã đưa cho cậu năm trăm yên...

Chuyện là khi ấy vì chị Tooko lỡ miệng ăn mất quyển sách mượn ở thư viện nên Kotobuki đã bắt tôi phải đền tiền.

Ừa?

Cái miệng của Kotobuki cong lên, cậu ấy trừng mắt nhìn tôi như chực

khóc, hai má đỏ bừng.

- Chẳng lẽ đồng năm trăm yên đó...

Còn cả đồng mười yên nữa...

- Là đồng năm trăm yên tôi đã đưa cho cậu sao?

Nói cho đúng thì phải là năm trăm mười yên.

- A-Ai biết!!!

Kotobuki nói như hụt hơi, vẫn níu chặt đồng năm trăm yên trước ngực, cậu ấy ngoảnh mặt sang một bên.

Thấy phản ứng của cậu ấy như vậy, tôi biết mình đã đoán đúng, hai má của tôi cũng bắt đầu nóng bừng lên.

Thì ra không chỉ huy hiệu mà ngay cả một thứ như vậy cậu ấy cũng cất kỹ. Có lẽ vì xấu hổ sợ tôi thấy được nên cậu ấy mới giấu nó ra đằng sau giá sách.

- Không biết, tôi không biết gì hết! Inoue là đồ đần!

Tôi ngồi xổm xuống thăm rồi di chuyển bằng đùi về phía Kotobuki đang rên rỉ với khuôn mặt đỏ bừng, thấy tôi để sát mặt lại gần, cậu ấy bỗng trở nên im lặng, hai mắt mở to.

- A, ơ...

Mùi hương sôcôla tỏa ra từ mái tóc của Kotobuki, có lẽ là bị ám lúc chuẩn bị đồ ăn. Ngoài ra còn phảng phất mùi tinh dầu cam quýt.

Khuôn mặt tôi nóng bừng.

- Thực ra thì tôi rất vui.

- ...!

Đôi mắt của Kotobuki càng mở to hơn.

- V-Vậy à?!

Nói rồi cậu ấy cúi đầu với vẻ ngượng ngùng, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Như thể vừa có một ngọn đèn được thắp sáng trong tim, tôi vừa đỏ mặt vừa nói.

- Mình nghe nhạc đi!

- Ủm...

Cuối cùng thì ca khúc chủ đề của Người đẹp và quái thú cũng vang lên trong phòng.

Đây là bài hát kỉ niệm của tôi và Kotobuki.

Trên mái nhà đầy tuyết, chính giai điệu thuần khiết này đã níu giữ tôi lại, trao cho tôi dũng khí.

- Đây là bản tiếng Anh nhỉ?

- Có cả bản tiếng Nhật đấy.

- Vậy nghe xong bản này mình đổi sang nghe bản tiếng Nhật nhé.

- Ủm.

Chúng tôi ngồi đối diện bên chiếc bàn nhỏ, vừa ăn bánh uống cà phê, vừa nghe nhạc và nói chuyện phiếm.

Chỉ có vậy thôi nhưng nó lại khiến tôi cảm thấy thật thoải mái, cũng có chút ngượng ngùng.

Chúng tôi đều cảm nhận được sự tồn tại của nhau, trái tim chúng tôi như cùng chung nhịp đập.

Kotobuki có vẻ rất để ý tới phần quà mà Takeda tặng cho tôi, sau khi đề nghị tôi mở ra xem bên trong là loại sôcôla gì, cậu ấy cũng cầm lấy gói quà của mình và bắt đầu tháo nơ, mở giấy gói ra.

- Không phải Takeda đã nói quà của hai chúng ta là một cặp sao?

- Ai biết được cô bé có nói thật hay không chứ? Có khi của tôi lại là một cục gôm bên trên viết chữ "Ngạc nhiên chưa" thì sao.

Xem ra cậu ấy không hề tin tưởng Takeda một chút nào...

Sau khi chúng tôi mở giấy gói quà, bên trong hiện ra một cái hộp hình vuông có thiết kế y hệt, chỉ có màu là khác nhau. Của tôi là màu xanh da trời, còn Kotobuki là màu đỏ. Màu này cũng giống hệt với giấy gói.

- Cùng mở ra nhé. Một... hai... ba!

Theo hiệu lệnh của Kotobuki, chúng tôi cùng mở nắp hộp ra.

Bên trong hộp là một miếng sôcôla hình nửa trái tim.

Của Kotobuki là nửa phải, còn tôi là nửa trái.

- Thì ra một cặp là ý này. May là nó không phải cục gôm nhỉ.

- Ừ... lúc nãy là, là tôi nói đùa thôi mà.

Khi tôi đề nghị thử ghép hai mảnh lại với nhau, Kotobuki hơi ngần ra. Chỉ

đến khi tôi giục "Nhanh lên nào, Kotobuki", cậu ấy mới đỏ bừng mặt đưa tay cầm lấy trái tim của mình và đặt nó lại gần trái tim của tôi.

Hai nửa trái tim khẽ chạm vào nhau rồi hợp lại thành một.

- Vừa khít luôn.

- Ừm.

Chúng tôi cùng bật cười ngượng ngùng.

Sau khi cẩn thận đặt hai nửa trái tim vào lại trong hộp, chúng tôi nhìn nhau với vẻ xấu hổ.

- Lễ Tình nhân năm ngoái tôi cũng có chuẩn bị sôcôla cho cậu đây, Inoue.

Kotobuki bỗng thú nhận.

- Ừa, thật vậy à?

- Chỉ là sôcôla mua ở tiệm thôi, vì tôi sợ nếu là sôcôla tự làm thì cậu sẽ ngại, chỉ là... tôi chọn mãi mới được đấy. A, nhưng rốt cuộc tôi vẫn không thể đem nó tặng cho cậu. Tôi đã tới tận cửa phòng học nhưng rồi lại xấu hổ quá nên đành thôi, về sau, tôi ngồi ở nhà ăn một mình hết nửa số sôcôla đó...

Đột nhiên cậu ấy cúi đầu buồn bã.

- Cậu sao vậy?

- ...Tôi nhớ tới... Yuuka...

Ngực tôi khẽ nhói lên.

Mito Yuuka là bạn thân học cùng lớp với Kotobuki hồi cấp hai. Bạn ấy đã

qua đời vào trước đêm Noel năm ngoái.

- ...Khi tôi đang cố nhét sôcôla vào miệng thì Yuuka gọi điện tới. Cậu ấy nói với tôi "Nhớ chừa cho mình. Cấm cậu ăn hết đấy."... Ngày hôm sau, cậu ấy tới nhà cùng ăn sôcôla với tôi...

Nhìn Kotobuki cúi đầu buồn bã, lòng tôi cũng trở nên khó chịu.

Sau đó, như muốn xua đi nỗi buồn, cậu ấy chớp chớp mắt rồi ngẩng đầu lên nở nụ cười.

- Xin lỗi cậu nhé. Tự dưng tôi lại nói mấy chuyện này. Nếu biết được chắc Yuuka sẽ giận cho mà xem.

- Không đâu. Tôi nghĩ bạn Mito sẽ rất vui nếu biết cậu vẫn luôn nhớ tới bạn ấy.

- Ủm, tôi sẽ không bao giờ quên Yuuka. Chúng tôi sẽ mãi mãi là bạn thân của nhau.

Khi nói ra những lời ấy bằng chất giọng sáng sủa và kiên cường, trông Kotobuki thật mạnh mẽ.

Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh cô Yui, mẹ của chị Tooko và cô Kanako.

Bác Sasaki đã nói với tôi hai người họ là bạn thân.

Quan hệ giữa cô Yui và cô Kanako cũng bền chặt như của Kotobuki và bạn Mito sao. Hay là...

- A đúng rồi. vẫn còn một thứ nữa tôi chưa đưa cho cậu.

Kotobuki bỗng đứng dậy, dòng suy nghĩ của tôi cũng bị cắt ngang.

Sau khi kéo ngăn bàn ra, Kotobuki cầm lấy một tờ bưu thiếp rồi ngượng ngùng đưa nó về phía tôi bằng cả hai tay.

- B-Biết là đã rất muộn, nhưng đây là thiếp cảm ơn tôi viết hồi hè. X-Xin cậu nhận lấy...

Trên tấm bưu thiếp có in hình một đóa bìm bìm màu hồng pha lẫn xanh nhạt là những dòng chữ ghi bằng bút dạ lam.

"Cảm ơn cậu đã đến thăm tôi.

Cho tôi xin lỗi vì đã đuổi cậu về.

Thật ra tôi rất vui.

Hi vọng học kì hai tôi và Inoue có thể nói chuyện với nhau nhiều hơn."

Tình cảm của Kotobuki trong tấm bưu thiếp khiến tim tôi rung động.

Cảm xúc ngọt ngào lan tỏa khắp lồng ngực. Chỉ một tấm bưu thiếp nhỏ nhỏ nhưng lại khiến lòng tôi tràn đầy ấm áp, yêu thương.

Kotobuki nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

Tôi cũng nhìn lại cậu ấy và nở nụ cười.

- Cảm ơn cậu, tôi sẽ nhận nó.

Kotobuki cười vui vẻ.

Tôi tự nhủ mình phải biết trân trọng nụ cười đó.

Học kì hai đã kết thúc, học kì ba cũng chỉ còn lại rất ít thời gian, cho dù vậy, từ bây giờ tôi và Kotobuki sẽ nói chuyện với nhau nhiều hơn, hiểu về

nhau nhiều hơn.

Trong lúc cúi đầu nhìn đóa bìm bìm và những dòng chữ trên tấm bưu thiếp với cõi lòng ấm áp, tôi bỗng nhớ ra.

- Đúng rồi, tôi cũng có một thứ định đưa cho cậu.

- Hả, cái gì thế?

- Bí mật, chờ tới ngày mai cậu sẽ biết.

Kotobuki bật cười nói với vẻ háo hức.

- Gì mà bí mật vậy, cậu làm tôi tò mò quá.

- Vậy ngày mai chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu đó rồi cùng tới trường nhé.

Nghe tôi nói vậy, Kotobuki nở một nụ cười tươi rói rồi gật đầu.

Vừa về tới nhà, chưa kịp thay đồ tôi đã vội leo lên cầu thang và bắt đầu lục tìm trong tủ quần áo.

- Đâu rồi nhỉ, mình nhớ là để trong góc này mà.

Vừa gạt ra mớ khăn tay và dây nịt, tôi vừa đảo mắt khắp nơi với tâm trạng như đang đi tìm kho báu.

Cuối cùng, tôi cũng tìm ra thứ mình đang tìm kiếm trong đồng bít tất.

- Đây rồi!

Tôi reo lên.

Khi tôi xé rách lớp bao bì nhăn nhúm có in tên của một cửa tiệm bán đồ lưu niệm, từ bên trong rơi ra một cái móc điện thoại hình quả cầu temari màu

hồng.

(Temari là tên gọi một loại quả cầu truyền thống nhiều màu sắc của Nhật, xuất hiện từ thời Nara (thế kỷ VIII))

Đây là món quà mà tôi đi mua cùng chị Tooko vào dịp hè, lúc đang ở tạm tại biệt thự của chị Maki. Vì mãi mà không tìm ra cơ hội để đưa cho Kotobuki nên tôi vẫn cứ để nó trong tủ quần áo suốt từ đó tới giờ.

Tôi cầm cái móc lên trước mặt và nhìn quả cầu nhỏ khẽ lay động một cách đáng yêu.

Hi vọng Kotobuki sẽ thích.

Mang theo chút ngượng ngùng, tôi bật cười ngắm nhìn quả cầu màu hồng khẽ đung đưa.

Hương cỏ xanh.

Mép nước, mùa hè.

Đột nhiên...

Dường như có thứ gì đó khẽ lướt qua nơi sâu thẳm trong trái tim tôi.

Ồ? Cảm giác này là sao?

Đau quá... trong chớp mắt, ngôi biệt thự nằm sâu trong núi được chiếu rọi bởi ánh chiều tà bỗng hiện lên thật rõ nét trong đầu tôi.

Quả cầu màu đỏ lăn tròn trên thảm cỏ.

Con đường lớn với những cửa hàng đồ lưu niệm mọc san sát.

Cỏ cây xanh bát ngát. Hồ nước kì ảo tràn trề, lặng yên, thâm trầm, giấu mình sau những hàng cây.

Tiếng chim hót. Ngọn gió mùa hè khoan khoái lướt qua bên người.

Chiếc đầm một mảnh màu trắng khê đựng đưa. Hai bím tóc dài nhẹ bay trong gió...

Kỉ niệm lần lượt hiện lên tựa như những trang sách bị gió lướt qua.

Đắm mình trong ánh chiều tà đỏ rực, chị Tooko chạy về phía tôi, mái tóc xõa tung, hai mắt tỏa sáng lấp lánh: "Cuối cùng em cũng tới rồi!".

Rồi lúc chị ấy vì sợ ma mà núp trên giường tôi chẳng dám cử động, mặt mếu máo nói: "Chị sẽ trông chừng không cho ma tới bắt em đi".

Hình ảnh chị Tooko vui vẻ chọn sách trong cửa tiệm nhỏ. Lúc chị ấy hưng phấn gọi to trước quầy tính tiền: "Nhờ chú gói lại thành quà cho cháu". Giấy gói màu nâu, nơ màu vàng kim.

Phòng sách của Yuri và Akira. Chị Tooko ngồi trên ghế dài vừa lật sách vừa nở nụ cười hạnh phúc. Tôi ngồi bên chị ấy, hai người đọc cùng một cuốn sách, cùng đọc lời thoại của các nhân vật.

Cảm xúc cuộn cuộn tuôn trào tựa như thác nước đổ xuống vực sâu không cách nào ngừng lại được.

Mùa hè kì lạ đó.

Câu chuyện của trăng và hoa, huyền ảo mà xinh đẹp.

Trong làn mưa và sấm chớp, chị Tooko đội áo mưa, vừa run rẩy vì bóng tối vừa cố gắng tìm kiếm tôi.

Tiếng chị ấy gọi tên tôi.

Bàn tay nắm lấy tay tôi.

Và cả ánh mắt buồn hiện lên trong ánh nắng mờ ảo của sớm mai...

Chị Tooko cúi đầu nhìn tôi đang ngủ.

Những lời thì thầm như mộng như ảo phát ra từ bờ môi chị ấy.

... Không biết chị còn được... ở bên em tới khi nào nữa.

Cứ như chị ấy đang đứng giữa thực tại và hư ảo, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Chị Tooko quay lưng về phía tôi không ngừng lặp lại "Chị không thể nói được", rồi chị ấy níu chặt lấy tôi căn dặn nói: "Em chỉ toàn bắt nạt chị thôi".

Mu bàn tay bị chị Tooko cắn khi ấy nay lại nóng bừng lên, truyền tới cơn đau mơ hồ.

... Chị sẽ không quên.

... Bởi vì Konoha đã ở bên chị.

Trên con đường mòn được ánh trăng chiếu rọi, chị Tooko nắm tay tôi nở nụ cười ấm áp.

... Chị sẽ không quên.

Mùa hè mộng ảo... tựa như một câu chuyện cổ tích.

... Chị sẽ không quên.

Ngực tôi run rẩy, cổ họng nghẹn lại.

Tại sao đến tận bây giờ tôi mới nhớ ra.

Tại sao tôi lại nhớ ra nó vào lúc này, ở đây, theo cách này chứ.

Rằng khi ấy chị Tooko đang giấu tôi điều gì đó.

Rằng chị ấy đang buồn khổ một mình, nhưng dù vậy, chị ấy vẫn luôn vờ như không có chuyện gì, vẫn nở nụ cười dịu dàng xinh đẹp tựa đóa hoa đêm trắng trong ánh trăng bạc.

Tại sao tôi lại quên.

Rằng vào buổi sáng hôm đó, khi khẽ vuốt những sợi tóc vương trên má tôi và thì thầm những lời ấy, trông chị Tooko rất cô đơn...!

Nắm chặt dây móc khóa hình quả cầu trong tay, tôi ngồi bệt xuống thảm.

Đầu tôi cúi xuống, răng cắn chặt để chịu đựng cơn đau xé tâm can khi kí ức lần lượt hiện về.

Ở dưới nhà có tiếng mẹ gọi "Ăn cơm nào". Nhưng bây giờ tôi không xuống được, tôi không thể để mọi người thấy mình lúc này được. Cảm xúc tràn ngập lồng ngực như sắp xé toang cơ thể tôi, tôi không tài nào di chuyển được. Cổ họng tôi nóng rực, mí mắt cũng như bị lửa thiêu đốt.

Tôi im lặng chịu đựng cơn đau không dứt, trong đầu hiện lên nụ cười dịu dàng và bàn tay trắng muốt của chị Tooko.

Đêm đó, tôi không ngủ được.

Chỉ mới vài tiếng đồng hồ trước tôi vẫn còn nói chuyện vui vẻ với Kotobuki, nhưng giờ trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh của chị Tooko, toàn thân tôi đau nhức như bị xé thành từng mảnh.

Khi bầu trời phía sau rèm cửa sáng lên, mắt tôi đã sưng vù, cổ họng khô không khốc.

Tôi chậm chạp bò xuống giường rồi đi xuống bồn rửa mặt tại lầu một trong khi vẫn mặc đồ ngủ.

Sau khi rửa mặt bằng nước ấm, tôi nhìn vào trong gương, khuôn mặt phản chiếu trong đó thật tiều tụy.

Sáng nay mình vẫn còn một cuộc hẹn với Kotobuki...

Tôi lại vức nước vỗ vào mặt, lần này là nước lạnh, như để ép bản thân thay đổi cảm xúc, dù vậy hình bóng của chị Tooko vẫn ẩn hiện trong đầu tôi.

Sau khi thay đồng phục, tôi cố gắng nhét mớ thịt xông khói, trứng luộc, salat và bánh mì nướng do mẹ chuẩn bị vào miệng.

Trước kia cũng từng xảy ra chuyện tương tự.

Vào buổi sáng của lễ hội văn hóa.

Khi tôi cảm thấy sợ hãi, bị tổn thương vì cơn đau tái hiện khi chứng kiến nỗi đau của Akutagawa và muốn trốn chạy thì chị Tooko bỗng xuất hiện trên con đường vừa tạnh mưa tràn ngập ánh nắng mai trong suốt, tay cầm tuyển tập thơ của Robert Browning. Rồi chị ấy nở nụ cười với tôi.

... Chào em, Konoha.

Tôi mặc áo khoác và rời khỏi nhà sớm hơn mọi khi.

Bầu trời bên ngoài nặng trĩu như chì, không khí lạnh buốt như muốn làm đông cứng bàn tay của tôi.

Cho dù tôi đã rời khỏi khu dân cư và bước đi trên con đường với những

hàng cây thì hình bóng của cô gái văn chương đang đọc sách vẫn không hiện ra.

Chị Tooko không có ở đây.

Ngực tôi như nứt ra vì sự thật đó.

Nhưng tôi phải tươi tỉnh lên, bởi vì sắp tới cửa hàng tạp hóa nơi tôi hẹn gặp Kotobuki rồi.

Khi tôi nắm chặt tay, cổ ép khoe miệng nhếch lên và rẽ qua khúc cua...

- Chào em, Konoha.

Chị Tooko đang đứng ở đó.

Mặc áo khoác màu xanh đậm bên ngoài đồng phục, tay cầm cặp sách và túi giấy. Miệng vừa thở ra khói trắng vừa khẽ nở nụ cười dịu dàng...

Tôi sững người, đầu nóng rực lên, trái tim bắt đầu đập như điên.

Tại sao chị Tooko lại ở đây? Tôi đang chứng kiến ảo giác sao? Không, không phải. Đây là chị Tooko bằng xương bằng thịt.

Mấy ngày trước còn xuất hiện ở nhà tôi với khuôn mặt tái mét như người bệnh và trách cứ tôi, nhưng giờ đây chị Tooko lại đang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng hết như trước kia.

- Chị tới trả khăn quàng cổ cho em. Vì chị bận ôn thi quá nên mãi mà không tìm được cơ hội.

Nói rồi, chị ấy đưa túi giấy đang cầm trên tay cho tôi.

- ...Chị đứng chờ ở đây từ nãy tới giờ sao?

Cảm thấy hoang mang vì giọng điệu và ánh mắt của chị Tooko chẳng khác gì bình thường, tôi buột miệng hỏi.

- Cũng chỉ mới một lúc thôi.

Nhưng bàn tay mà tôi khẽ chạm vào khi nhận lấy túi giấy lại lạnh buốt như băng giá.

- Konoha, mắt em sưng to quá. Em mất ngủ à?

Tại sao chị ấy lại lo lắng cho tôi chứ.

Cố họng tôi siết lại vì cơn giận vô lý bỗng dâng trào.

Rõ ràng chị ấy vẫn luôn giấu giếm tôi. vẫn luôn ép tôi viết tiểu thuyết, dù tôi không hề muốn. Vậy mà tại sao bây giờ chị ấy lại quan tâm tới tôi chứ? Tại sao tay chị ấy lại lạnh đến vậy chứ?

- Như vậy không được đâu, em phải nhớ ngủ đủ giấc nhé. Cho dù không ngủ được thì cũng phải nằm xuống nhắm mắt nghỉ ngơi. Như vậy sẽ có thể tiếp đi lúc nào không hay đấy.

Vừa khuyên bảo tôi như một người chị, chị Tooko vừa mở cặp sách.

- Cho em này, đây là quà tặng kèm.

Chị ấy lấy ra một cái gói thon dài được bọc gọn gàng rồi nhoẻn miệng cười.

- Hôm qua là lễ Tình nhân đúng không?

Cái gói được bọc bởi giấy kiếng màu hoa violet, bên trên cột một cái nơ màu vàng kim.

Tôi nhận lấy, cái gói khá nặng.

- Là sôcôla ạ...

- Không, là chè youkan.

Chị Tooko cười trả lời.

Trước kia chị Tooko từng nói với tôi rằng chị ấy rất thích chè youkan...

- Đây là, chè youkan tình bạn.

Trong một thoáng, ánh mắt nhìn về phía tôi của chị Tooko dường như trở nên cô đơn, chỉ có khóe miệng là vẫn nở nụ cười nhẹ... rất nhẹ, tựa như mộng ảo.

"Hi hi, cái này chỉ là sôcôla bạn bè thôi."

Vẻ mặt đó chồng lên nụ cười tựa mặt trời mà tôi chứng kiến một năm trước, ngực tôi thắt lại.

Chị Tooko rất nhanh lại trở nên rạng rỡ.

- Vậy thôi, cảm ơn em vì chiếc khăn nhé. Chị đi đây.

Nói rồi, chị ấy quay lưng lại.

Cũng không hề nói hẹn gặp lại.

"Chị đi đây."

Khi chị Tooko nói ra những lời ấy, trong lòng tôi như có lửa đốt.

Bầu không khí rét lạnh đâm xuyên da thịt, tầng mây dày đặc nhuốm mọi thứ trong một màu xám.

Chị Tooko sắp đi rồi!

Chị ấy sắp biến mất rồi, tôi sẽ không được gặp lại chị ấy nữa!

Khi tôi định đuổi theo ngăn chị ấy lại, cảnh tượng tôi chứng kiến khiến tôi sững sờ.

Tại ngã rẽ đối diện, Kotobuki đang nhô đầu ra nhìn tôi với ánh mắt lo lắng.

- ...!

Đôi chân tôi khựng lại như bị đóng đinh.

Cảm xúc hừng hực trong lòng tan biến hết như vừa bị dội một chậu nước đá. Kotobuki nắm chặt hai tay trước ngực nhìn về phía tôi với ánh mắt khẩn cầu.

Bóng lưng mảnh mai của chị Tooko... bím tóc dài khẽ đung đưa như mộng ảo... dần rời xa.

Tôi chẳng thể phát ra âm thanh nào.

Trên con đường buổi sáng rét lạnh thấu xương, tôi và Kotobuki cùng nhìn nhau im lặng.

Đến khi hình bóng của chị Tooko khuất sau ngã rẽ, Kotobuki mới gượng nở nụ cười.

- Cậu gặp chị ấy trên đường tới đây à?

- ...Ừ

Tôi cố gắng bắt khước miệng mình nhếch lên. Nhưng có lẽ nhìn thế nào thì

đó cũng không thể được gọi là một nụ cười.

- Cậu cũng hẹn gặp chị Tooko nữa hả?

- Không, chị ấy chỉ tới trả tôi cái khăn quàng mà tôi cho chị ấy mượn thôi. Ngoài ra còn có chè youkan tặng kèm.

- Vậy à...

Kotobuki không nói thêm gì về việc trong gói quà được bọc lại một cách dễ thương này là chè youkan chứ không phải sôcôla. Cậu ấy nghe được câu chuyện giữa tôi và chị Tooko từ lúc nào vậy? Nét mặt của tôi khi nhìn chị Tooko là như thế nào?

- Sắp muộn học rồi, chúng ta tới trường thôi, Inoue.

Ngực tôi thắt lại khi nhìn thấy nụ cười gượng gạo của Kotobuki.

Tôi khẽ ừm một tiếng rồi bỏ gói chè youkan vào trong túi giấy. Gió lạnh đột nhiên thổi tới khiến cổ tôi rụt lại. Khi lấy ra chiếc khăn quàng vừa được trả lại, tôi thoáng ngửi được mùi hoa violet.

... Chị đi đây.

Trên chiếc khăn quàng dường như hiển hiện nụ cười của chị Tooko, khiến cổ họng tôi lại nghẹn ứ như có thứ gì đó sắp trào ra.

Lúc tôi lắc đầu để khiến mình tỉnh táo trở lại.

Kotobuki bỗng vươn tay ra nắm lấy mu bàn tay của tôi.

Tôi cúi đầu nhìn cậu ấy với vẻ ngạc nhiên, đôi môi cậu ấy mím chặt, nét mặt trông như chực khóc.

- Cậu... cho tôi cái khăn quàng này được không?

- Hả?

- Tôi vẫn luôn muốn có một chiếc khăn màu này.

Kotobuki ép mình ngược lên nhìn thẳng vào tôi. Tay cậu ấy khẽ run rẩy.

- Tôi muốn, cái khăn quàng, của Inoue.

Dưới bàn tay của Kotobuki, mu bàn tay từng bị chị Tooko cắn vào ngày hè ấy lại nóng rực lên.

- ...Ừ.

Tôi gượng cười rồi gật đầu.

- Được chứ.

- Inoue... cậu quàng nó lên cổ giúp tôi được không?

Tôi làm theo yêu cầu của Kotobuki, hai tay cầm lấy khăn quàng rồi quấn quanh cổ cậu ấy. Kotobuki nín thở nhìn chiếc khăn quàng được quấn hai vòng quanh cổ với ánh mắt bất an.

Khi buông tay khỏi chiếc khăn quàng, tôi có cảm giác dường như mình vừa buông ra bàn tay trắng muốt của chị Tooko.

- Như vậy được chưa?

Trên khuôn mặt chực khóc của Kotobuki hiện lên nụ cười rạng rỡ.

- Ừm. Cảm ơn cậu. Tôi vui lắm. Tôi sẽ trân trọng nó.

Mối liên hệ giữa tôi và chị Tooko đã bị cắt đứt. Vừa cảm nhận nỗi đau

này, tôi vừa nhìn nụ cười vụng về... nhưng vô cùng rạng rỡ của Kotobuki, trong đầu thầm nghĩ có lẽ như thế này cũng tốt.

Nếu như tôi giữ nó lại bên cạnh, nó sẽ chỉ lại khiến tôi nhớ tới chị Tooko. Nếu vậy thì cứ như thế này sẽ tốt hơn.

Dù sao thì Kotobuki cũng đang cười.

Chúng tôi nắm tay nhau đến trường.

Sau khi bước vào phòng học, tôi mới nhận ra mình đã để quên cái móc điện thoại hình quả cầu ở nhà.

Từ khi Takumi qua đời tới giờ đã được bảy năm rồi.

Đến bây giờ thỉnh thoảng mình vẫn nhớ tới cậu ấy.

Ngày hôm đó mình có hẹn với Kana trước một tòa nhà ở khu Shinjuku, nhưng cuối cùng mình lại tới trễ một chút. Khi tới nơi, mình thấy một cậu con trai xa lạ đang bắt chuyện với Kana.

Mặc dù Kana ngoảnh mặt đi với vẻ khó chịu, nhưng cậu con trai đó vẫn không hề để ý, vẫn vui vẻ nở nụ cười rạng rỡ đầy quyến rũ...

Người đó chính là Takumi.

Mặc dù khi đó Kana chỉ lạnh lùng nhận xét Takumi là "Một tên cò của mấy quán bar.Ồn ào nặng nề phiền chết người", nhưng mình thì lại thầm giật mình thán phục không ngờ lại có người đủ dũng khí đi giới thiệu Kana làm việc ở quán bar.

Bởi vì Kana rất xinh đẹp, cho nên đám con trai hầu như không dám bắt chuyện với cậu. Nhưng Takumi lại không hề bận tâm tới chuyện này.

Đó là lần đầu tiên mình chứng kiến một người con trai có thể vui vẻ tiếp cận và nói chuyện với Kana đến vậy bất chấp việc bị cậu ấy làm ngơ.

Buổi hẹn hò đầu tiên của Takumi và Kana là vào nửa năm sau thì phải.

Hôm đó, mình mời Kana tới nhà để chúc mừng ngày lễ búp bê đầu tiên của Tooko, nhưng không ngờ ngay cả Takumi cũng đi cùng.

(Hina matsuri: Một ngày lễ truyền thống của Nhật cho các bé trai, bé gái. Ngày lễ búp bê đầu tiên mang ý nghĩa gần giống ngày đầy tháng ở Việt Nam)

Theo lời Takumi thì hai người đã ngẫu nhiên gặp lại ở cùng một nơi tại Shinjuku. "Đây rõ ràng là vận mệnh nhỉ! Yui cũng nghĩ vậy đúng không? Đúng không?", cậu ấy nói bằng giọng vui vẻ cười mở hết như nửa năm trước.

Đó cũng là lần đầu tiên mình biết Takumi chỉ mới mười tám tuổi.

Vì cậu ấy thật sự quá trẻ, cho nên lúc đầu khi nghe Takumi và Kana bắt đầu hẹn hò, mình còn lo lắng mất một hồi. Dù sao, Takumi - không biết có phải do đặc thù công việc hay không - là một người rất đào hoa, quen biết nhiều cô gái và cũng nhiều lần gặp rắc rối vì chuyện này.

Tuy nhiên, mặc dù Takumi trông có vẻ cao to, nhưng ở bên trong, cậu ấy lại tồn tại chút gì đó thuần khiết của trẻ con.

Cậu ấy rất giỏi làm nũng, cũng rất biết cách xin lỗi, nhìn cái cách cậu ấy nói xin lỗi với ánh mắt tinh nghịch, người ta lại không nhịn được phải bật cười và tha thứ.

Thật ra, đối với mình thì Takumi giống như một đứa em trai đầy rắc rối. Bởi vì sự quan tâm thái quá của mình, Takumi cũng bắt đầu gọi mình là "chị Yui" rồi.

Khi Tooko chập chững tập đi, cậu ấy ôm lấy con bé nâng lên cao cười nói, "Lớn lên bé về làm dâu nhà chú nha", khiến mình không khỏi bật cười.

Ngoài ra, Takumi cũng là một người rất biết lắng nghe.

Tựa như một chú mèo con tinh nghịch. Bình thường thì chạy lung tung khắp nơi, nhưng đến khi mình nhận ra thì cậu ấy đã ngồi xuống bên cạnh nghiêng tai chăm chú lắng nghe rồi.

- Chị Yui đang lo lắng chuyện gì à? Nói thử cho em trai xem nào.

Khi nghe Takumi nói với giọng tùy hứng như vậy, mình đã rất kinh ngạc.

Bởi vì, mình đáng lẽ không nên lo lắng chuyện gì cả.

- Ái chà chà, Takumi. Em lại định trở thành quân sư quạt mo cho chị hả? Nhưng mà rất tiếc là chị phải khiến em thất vọng rồi, bởi vì chị cực kì hạnh phúc.

- Thật vậy á? Nhưng mà dạo gần đây chị không ngủ được đúng không?

- Đó là tật cũ ấy mà. Mỗi lần chờ anh Fumiharu về là chị lại thức thâu đêm không ngủ được. Vì chị muốn khi anh Fumiharu về tới nhà, chị có thể tươi cười ra đón anh ấy và nói "Mình về rồi đấy à".

- Chồng chị Yui lúc nào cũng về trễ thế sao? Anh ấy làm cái gì mà về trễ vậy?

- Dĩ nhiên là làm việc rồi. Mà dù sao thì từ khi sinh Tooko, trừ những lúc phải hiệu đính cho kịp thời hạn, thì anh ấy đều về nhà đúng giờ cả. Ngày nghỉ anh ấy cũng cùng chơi với Tooko đấy.

Nhưng mà, Kana này.

Vì mình rất hạnh phúc, nên mình bắt đầu cảm thấy sợ.

- A, biết ngay là sẽ trễ mà. Tại cậu cả đấy, Inoue!

- Xin lỗi.

Chúng tôi lao vào phòng học ngay trước khi sinh hoạt đầu giờ bắt đầu.

Trong khi hai chúng tôi đứng thở dốc, Mori cười nhả nhở tiến lại gần.

- Nhìn bộ dạng hai người thế này là biết chuyện ngày hôm qua thành công
mỹ mãn rồi nhỉ. Hôm nay lại còn cùng nhau tới trường nữa cơ, ôi thật đáng
ghen tị mà.

- A, ơ...!

- K-Không phải vậy, Mori!

Thấy tôi bối rối, Mori nghiêng đầu ngược lên nhìn với ánh mắt tinh
nghịch.

- Sôcôla của Nanase ăn ngon không, bạn Inoue?

- ...N-Ngon lắm.

- Oa! Nghe thấy chưa Nanase? Chúc mừng cậu, cuối cùng mình cũng có
thể yên tâm rồi!

Mori ôm chầm lấy Kotobuki.

- C-Cậu nói to quá đấy, Mori!

Kotobuki hoảng hốt níu Mori lại.

Đúng lúc này thầy giáo bước vào lớp, nhờ vậy mà chúng tôi có thể ngồi

vào chỗ của mình.

Vừa ngồi xuống Kotobuki đã bắt đầu bấm tin nhắn như điên. Có lẽ cậu ấy đang yêu cầu Mori bớt lời.

Nhận ra hôm nay chỗ ngồi của Akutagawa cũng trống không, tôi hơi ngạc nhiên.

Cậu ấy nghỉ hai ngày liên tiếp rồi...

Chẳng lẽ cậu ấy gặp vấn đề gì nghiêm trọng sao? Lát nữa tôi sẽ nhắn tin cho cậu ấy xem sao.

Khi giờ học bắt đầu cũng là lúc cảm giác mệt mỏi đặc quánh như bùn kéo tới. Cơ thể tôi uể oải, đầu óc không tập trung được vào việc gì. Toàn thân như tê dại, nội tâm cũng không còn cảm thấy gì nữa.

Khi tôi gặp và nói chuyện với chị Tooko sáng nay... khi chị ấy trả khăn quàng lại cho tôi... nụ cười dịu dàng khi chị ấy nói lời từ biệt... tất cả những chuyện đó dường như đã xảy ra từ rất lâu rồi.

Không, không đúng.

Ngực tôi khẽ nhói đau.

Đó là vì tôi đang cố đánh lừa bản thân, để tôi không cảm nhận được gì nữa.

Bởi nếu không, lòng tôi sẽ vỡ tan thành từng mảnh. Bởi thiếu chút nữa thôi, tôi đã đuổi theo nắm lấy tay chị Tooko và gào khóc như một đứa trẻ.

Thiếu chút nữa thôi, tôi đã vừa khóc vừa gặng hỏi chị ấy rốt cuộc bí mật của chị ấy là gì, rằng việc chị ấy rời đi mà không nói với tôi một lời như vậy thật hèn hạ.

Giờ giải lao, Kotobuki bị Mori bám chặt không tha, nhìn cái cách Kotobuki đỏ mặt mím môi thì có vẻ Mori đang truy hỏi chuyện xảy ra hôm qua.

Sau khi gửi tin nhắn cho Akutagawa, tôi ngồi ngẩn người trên ghế.

Ngoài cửa sổ, phong cảnh mùa đông rét lạnh và xám xịt đang trải rộng.

Chắc lại sắp có tuyết rơi rồi...

Tiết Anh vẫn tiếp theo, điện thoại trong túi áo tôi rung lên.

Có lẽ là tin nhắn trả lời của Akutagawa.

Nhưng khi lén lấy điện thoại ra xem tên người gửi, tôi mới phát hiện đó là tin nhắn từ Kotobuki.

Khi tôi ngạc nhiên quay sang nhìn cậu ấy, Kotobuki đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác.

"Trưa nay tôi định tìm phòng học nào trống rồi cả hai chúng ta cùng ăn cơm, cậu thấy thế nào?"

Đây không phải là vì Mori bày cho tôi đâu đấy nhé!

P/S: Thứ cậu định đưa cho tôi là gì thế?"

A, móc điện thoại... tôi để quên nó ở nhà rồi!

Đây cũng là lúc tôi nhận ra sơ suất của mình, thế nên tôi vội nhắn tin trả lời.

"Xin lỗi cậu. Tôi để quên ở nhà mất rồi. Để hôm sau tôi mang đi cho.

Chuyện ăn trưa thì được thôi."

Kotobuki nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại với nét mặt cực kì lo lắng.

Sau đó, cậu ấy khẽ liếc sang phía tôi một cái rồi mỉm cười ngượng ngùng.

Tuy nhiên ngay lập tức cậu ấy lại ngoảnh mặt đi rồi quyết không chịu nhìn về phía tôi thêm lần nào nữa.

Khi tiết học sắp kết thúc, điện thoại của tôi lại trung lên.

Kotobuki...?

Tôi lấy điện thoại đặt dưới bàn rồi mở ra xem, có một tin nhắn mới. Vừa nhìn thấy tên người gửi, đầu óc vốn từ nãy tới giờ vẫn mơ mơ hồ hồ của tôi bỗng trở nên tỉnh táo, như thể vừa bị ai nện cho một cú vào đầu.

Ryuuto!

Trái tim tôi đập nhanh, toàn thân nóng rực, mồ hôi bắt đầu túa ra.

"Trò chơi kết thúc.

Khi tiếng chuông vừa điểm, hãy mang theo đồ đạc tới cổng trường."

Hãy cứ mặc kệ tin nhắn này.

Chỉ cần làm thế, tôi sẽ có thể quay lại cuộc sống bình thường. Tôi sẽ không còn khiến Kotobuki phải lo lắng nữa.

Tôi trừng mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, răng nghiến chặt.

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên lạnh lùng trên đầu tôi. Thầy giáo thu

dọn sách giáo khoa rồi bước ra khỏi lớp.

Trong phòng học đầy những âm thanh ồn ào của giờ nghỉ trưa.

Kotobuki ngượng ngùng đi về phía tôi.

Tôi gập điện thoại lại và đứng dậy.

- Xin lỗi. Trưa nay tôi có việc rồi.

- Ờ, Inoue...

Không dám nhìn về phía Kotobuki, tôi nắm lấy cặp sách và áo khoác rồi bước nhanh ra khỏi phòng học.

Toàn thân tôi bùng bùng lửa giận.

Giận Ryuuto, đồng thời cũng giận sự nhu nhược của mình.

...Xin anh lý giải Amano Tooko.

Nếu nó đã muốn vậy thì cũng đừng trêu đùa kiểu này nữa, hãy cứ nói thẳng cho tôi biết!

Rốt cuộc chị Tooko đang nghĩ gì?! Tại sao chị ấy lại muốn tôi tiếp tục viết văn?!

Đến cửa ra, tôi dừng lại thay giày rồi phóng ra ngoài. Bởi vì áo khoác vẫn nằm trên tay, bầu không khí lạnh ngắt cắt qua da thịt tôi như những lưỡi dao.

Tuyết bắt đầu rơi từ bầu trời xám xịt như chì.

Vừa thở ra từng làn khói trắng, tôi vừa chạy về phía cổng trường.

Kana này, cậu biết Ole Lukojé không?

Là Ole ông thần ru ngủ xuất hiện trong truyện cổ tích Andersen ấy.

Ông ấy không đi giày và thường rón rén bước tới giường của đám trẻ con rồi khẽ nhỏ một giọt sữa lên mắt để dụ chúng ngủ thiếp đi.

Trên hai tay ông đều có một cái dù, trẻ ngoan sẽ được ông mở cái dù có vẽ tranh ra che lên. Chỉ cần làm thế, đứa bé đó cả đêm sẽ được mơ thấy những giấc mơ đẹp.

Còn đối với trẻ hư, ông sẽ lấy ra chiếc dù không vẽ gì cả. Đứa bé đó sẽ ngủ say như chết tới sáng mà không nằm mơ.

Một ngày trước khi qua đời, Takumi đã đưa cho mình một cái bình nhỏ màu hoa vioiet.

Cái bình có hình trái tim trông rất dễ thương, bên trong chứa một loại bột màu bạc mịn.

... "Đây là bột ngủ của Ole Lukoje", Takumi nhìn vào mắt mình rồi khẽ nói như vậy.

"Chỉ cần uống nó, chị sẽ có một giấc ngủ thoải mái trong vòng tay của Chúa, mọi nỗi đau phiền muộn sẽ tan biến như tuyết, không điều gì có thể khiến chị thù hận, nghi ngờ, ghen ghét nữa."

Cuối cùng, Takumi nói mình có thể uống nó, cũng có thể để người khác uống thứ bột ngủ này.

Ngày hôm sau, Takumi lao ra đường cái và được Chúa mang về trời. Khi đó cậu ấy chỉ mới mười chín tuổi.

Tuyết rơi trên mặt tôi tan ra thành những giọt nước ấm áp.

Những bông tuyết rơi trên mí mắt che khuất tầm nhìn của tôi.

Khi đến cổng trường, tôi thấy một chiếc taxi đang đỗ ở đó. Cửa xe mở ra, rồi một ai đó bước xuống.

Tóc ngắn, lưng cao thẳng tắp.

Ánh mắt thành thật quen thuộc...

Akutagawa...!

Tại sao Akutagawa lại xuất hiện ở đây, không phải hôm nay cậu ấy nghỉ học sao?! Sự xuất hiện của cậu ấy vào lúc này là ngẫu nhiên sao?

Hay là...

Akutagawa cúi người đưa tay vào trong xe. Dường như cậu ấy đang muốn đỡ ai đó xuống.

Cạch... tiếng đầu nạng bằng nhôm va vào mặt đường vang lên.

Không thể nào...

Tôi ngừng thở.

Tuyết rơi lả tả như những cánh hoa, vấy đung đưa theo gió.

Làn da trắng muốt. Cơ thể mảnh mai.

Đôi mắt to tròn.

Bờ môi sắc anh đào.

- Konoha.

Đứng bên này cổng trường, tôi nghe thấy người ấy gọi tên mình bằng

giọng nói trong trẻo.

Miu, người đang được Akutagawa dìu, khẽ nở nụ cười.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI

PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Mùa đông năm lớp 8. Tôi từng yêu một cô gái.

Để cho cô ấy biết tấm lòng của mình, tôi viết ra một cuốn tiểu thuyết.

Nhưng cuốn tiểu thuyết đó chỉ khiến cô ấy đau khổ, kết quả, cô ấy bị đồn tới đường cùng và nhảy lầu tự tử ngay trước mắt tôi.

"Konoha... cậu sẽ không bao giờ... hiểu được đâu."

Cô gái cười buồn thì thầm như vậy.

Cô gái ấy giờ đây đang ngồi đối diện với tôi, giữa hai chúng tôi chỉ cách nhau một cái bàn.

Sau cuộc gặp gỡ tại cổng trường, chúng tôi di chuyển tới một tiệm cà phê cách đó không xa.

Ngồi trên taxi mà lòng tôi rối bời, không biết nên nói gì. Akutagawa chỉ nghiêm mặt nói "Tôi đi cùng với Asakura", còn Miu thì vui vẻ nói chuyện "Lâu lắm rồi chúng mình mới gặp nhau nhỉ", "Hôm nay mình đã xin phép rồi mới ra ngoài đây".

- Inoue, ông uống hồng trà nhé?

Ngồi chéo một bên, Akutagawa hỏi.

- À, ừm...

Thấy tôi gật đầu, cậu ấy bèn truyền đạt lại yêu cầu của chúng tôi cho cô nhân viên vừa đi tới, sau đó cậu ấy lại ngồi thẳng lưng nhìn về phía trước.

Miu từ nãy tới giờ vẫn chăm chú nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng.

Một lúc sau, bờ môi sắc anh đào mới khẽ tách ra, Miu cười khẽ.

- Làm gì mà trông cậu ngạc nhiên thế. Không phải mình đã nói rồi sao? Rằng khi nào khỏe mình sẽ chủ động tới gặp Konoha. Mặc dù hơi sớm hơn dự định một chút, nhưng so với lần trước mình đã khỏe hơn rất nhiều rồi.

Nụ cười mà tôi thầm ngưỡng mộ từ khi còn bé, nụ cười rạng rỡ tựa ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá, hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Miu.

Trước kia tôi từng cho rằng khi gặp lại Miu, đó sẽ là bắt đầu và cũng là kết thúc.

Mặc dù tôi thường được Akutagawa kể cho nghe về tình hình của Miu, nhưng chỉ đến khi thực sự gặp lại cậu ấy, tôi mới cảm nhận được Miu đã thay đổi rồi, cậu ấy không còn là Miu mà tôi lẽo đẽo theo sau hồi còn nhỏ, không còn là Miu vừa khóc vừa nói ra những lời phẫn hận dành cho tôi trên nóc nhà đầy tuyết trắng, Miu nay đã trưởng thành, là một con người hoàn toàn mới.

- Miu, là Ryuuto gọi cậu tới à?

- Ừ.

Quả nhiên... ý nghĩ này vừa hiện lên, tôi lại bắt đầu cảm thấy khó thở.

Trước kia Akutagawa từng bày tỏ sự bất mãn của mình khi thỉnh thoảng

Ryuuto lại đến thăm Miu.

- Tại sao Ryuuto lại muốn Miu gặp mình?
- Sakurai có vẻ muốn Konoha viết tiểu thuyết một lần nữa.

Ngực tôi đau nhói.

Ánh mắt của Miu đột nhiên trở nên nguy hiểm, biểu cảm cũng biến thành lạnh lùng.

- Cậu ta nói nếu là mình thì mình có thể thuyết phục được Konoha. Bởi vì mình chính là nguyên nhân khiến Konoha không viết nữa.

Tiểu thuyết của tôi đã khiến Miu bị tổn thương.

Mỗi lần nhớ lại đêm bão tuyết ấy, khi Miu đau đớn nói với tôi rằng cậu ấy không phải một người ngay thẳng thuần khiết như Hatori được miêu tả dưới ngòi bút của tôi, trái tim tôi lại như vỡ nát.

Tiếng hét tuyệt vọng, những lời bộc bạch như thấm đẫm máu tươi.

Người hành hương bị cướp đi mộng tưởng nay bước đi trong vô định.

Chính tiểu thuyết của tôi đã hủy hoại thế giới của Miu.

Tôi từng lên án cô Kanako vì đã lấy cái chết của cha mẹ mình và vợ chồng Amano làm đề tài viết tiểu thuyết, nhưng chính tôi cũng đã làm chuyện tương tự.

Tiểu thuyết có thể khiến trái tim một người tan vỡ.

- Konoha đừng hiểu lầm. Bây giờ mình không còn hận Konoha vì đã viết tiểu thuyết lấy tội mình làm hình mẫu nữa. Mặc dù nếu nói không bận tâm

việc Konoha giành giải thưởng với bút danh Inoue MIU... thì sẽ là nói dối... nhưng mình thực sự không phiền gì cả nếu Konoha lại viết ra một quyển tiểu thuyết mới. Chỉ là...

Ánh mắt của Miu lại trở nên nguy hiểm.

- Mình không thích việc làm theo ý của Sakurai.

Rồi cậu ấy nói một cách quyết liệt như vậy.

Đúng lúc này, đồ uống của chúng tôi được mang ra.

Miu nhấp một ngụm cà phê latte nổi đầy váng kem, sau đó cậu ấy nhíu mày như bị phỏng và đặt cái tách xuống. Rồi cậu ấy cầm lấy cốc đá liếm liếm một chút, xong xuôi hết thấy Miu đặt cái cốc xuống bàn và nhìn thẳng vào tôi nói.

- Mình sẽ không trở thành quân cờ của Sakurai Ryuuto một lần nữa. Tuy nhiên, mình nghe Kazushi nói dạo gần đây trông Konoha rất lạ, vì sợ Konoha bị Sakurai làm gì nên mình mới đến gặp Konoha theo ý của mình. Vốn dĩ Sakurai bảo sẽ đưa Konoha tới bệnh viện nhưng mình đã nói với cậu ta không cần làm vậy.

Sau khi nói rõ ràng mọi chuyện, Miu mới thận trọng cầm tách cà phê latte đã hơi nguội lên và chậm rãi nhấp từng ngụm.

Đúng rồi... Miu vốn không thích đồ uống nóng... khi thật, bây giờ là lúc nào rồi mà tôi vẫn còn tâm tư nghĩ tới chuyện này chứ.

- ...Konoha, cậu định làm như thế nào?

Tôi không cách nào trả lời cậu ấy ngay lập tức được.

- Mình... không muốn, viết tiểu thuyết nữa.

Khi nói những lời này ra khỏi miệng, toàn thân tôi khẽ run rẩy, trông tôi yếu đuối đến thảm hại.

- Vậy sao...

Ánh mắt của Miu như bị phủ một tầng mây mờ.

- Như vậy... cũng tốt.

Những lời ấy hết như những gì cô Kanako đã nói với tôi. Chỉ là, lời nói của cô Kanako lạnh lẽo như băng, còn giọng nói của Miu lại có chút ấm áp.

Vẫn giữ lấy cái cốc bằng cả hai tay, Miu nói khẽ, sắc mặt ảm đạm.

- Mình... cũng nghĩ sẽ tốt hơn nếu Konoha không quay lại làm Inoue MIU. Dù gì thì nếu trở thành MIU, Konoha cũng sẽ lại bị tổn thương. Sẽ bị mọi người chú ý, bị bọn họ nói ra những lời khó nghe... bị những người không quen biết căm hận, châm chọc, thương hại.

Dĩ nhiên, chắc hẳn cũng có rất nhiều độc giả yêu mến sách của MIU. Ngay cả bây giờ, cũng có người vẫn kiên trì chờ mong tác phẩm thứ hai của MIU... chỉ là, Konoha này...

Bằng vẻ mặt nghiêm túc, Miu nói với tôi.

- Độc giả, sẽ phản bội tác giả.

Những lời này như một mũi tên đâm xuyên ngực tôi.

- Cho dù tác giả cố gắng viết với hi vọng chứng kiến niềm vui của độc giả, thì độc giả cũng sẽ tiếp tục đưa ra những yêu cầu vô lý, họ sẽ không bao giờ hiểu được tâm ý của tác giả. Độc giả chỉ biết say mê, thất vọng, căm hận một cách ích kỉ. Rồi đến một ngày, họ sẽ đột nhiên trở mặt, quay lưng lại với

tác giả. Chẳng mấy chốc độc giả sẽ quên mất tác giả và tìm tới một tác giả khác.

Tôi cố gắng chịu đựng cơn đau như bị từng mũi tên sắc nhọn đâm vào cơ thể.

Miu nói đúng.

Bởi vì chính tôi cũng là một độc giả đã phản bội Miu khi cậu ấy còn là một tác giả.

Tôi ngưỡng mộ Miu một cách ích kỉ, không nhận ra tâm tình thật sự ẩn sau từng câu chuyện của cậu ấy, tôi tiếp tục yêu cầu những câu chuyện của Miu cho dù cậu ấy không còn viết được nữa.

Khi ấy, tôi đã làm điều tương tự như chị Tooko bây giờ.

"Sao cậu không viết nữa vậy?", "Đi mà, cậu viết tiếp đi", "Mình thích những câu chuyện của Miu lắm. Thế nên Miu hãy viết thật nhiều truyện nữa cho mình đọc nhé, được không Miu?"

Độc giả ngây thơ, ích kỉ, tàn nhẫn... Đối với tôi, chị Tooko cũng là một độc giả phản bội sao?

- Độc giả sẽ không hiểu được nỗi khổ tâm của tác giả. Đối với họ, chỉ cần được đọc tác phẩm, tất cả những chuyện còn lại đều không khiến họ bận tâm. Tựa như tác giả sẽ không quan tâm tới cảm nhận cá nhân của độc giả...

Sau khi nói một hơi, ánh mắt của Miu hơi rũ xuống một cách buồn bã.

- Mẹ của Sakurai từng viết trong lời cuối sách của mình rằng... "Viết văn là nghề nghiệp mà ở đó người ta phải tự mình bước qua khung cửa hẹp". Konoha, cậu biết tác giả Sakurai Kanako đúng không? Người viết ra cuốn

Cánh cửa tội lỗi ấy.

Tôi giật mình khi nghe Miu nhắc tới tên của cô Kanako và quyển sách đó.

Vẫn cúi đầu, Miu thì thầm.

- Mình đã đọc vài tác phẩm của cô ấy... Mình từng viết ra những điều cảm hận dành cho Konoha... nhưng tiểu thuyết của Sakurai Kanako lại hoàn toàn khác... Mình không nghĩ ra làm thế nào mà cô ấy có thể viết ra một câu chuyện đầy tăm tối theo cái cách lạnh lùng như vậy... Trong tác phẩm của cô ấy cũng xuất hiện một cô gái tên là Tooko, người đó đã...

Miu không nói tiếp.

Có lẽ cậu ấy cảm thấy do dự khi phải nói ra kết cục của cô gái trong tiểu thuyết có cùng tên với chị Tooko.

Sau khi khẽ căn môi, cậu ấy mới nói tiếp một cách xót xa.

- Mình cho rằng Sakurai Kanako là một tác giả thực thụ... Nhưng nếu lựa chọn đi qua cùng một khung cửa với cô ấy, Konoha có lẽ sẽ rất vất vả. Dù sao thì cách sống khắc nghiệt vứt bỏ mọi thứ chỉ để truy cầu một thứ chí cao vô thượng cũng...

Sau khi ngừng một lát, Miu nhìn tôi như muốn trấn an và nói khẽ.

- Dù sao thì Konoha cũng không giống mình, vốn dĩ cậu cũng đâu muốn trở thành tác giả mà, đúng không...

Nét mặt cậu ấy khi nói ra những lời ấy có chút khổ sở, có chút cô đơn.

Chúng tôi tạm biệt nhau tại tiệm cà phê.

Miu bước ra khỏi cửa tiệm với sự giúp đỡ của Akutagawa.

- Mình đã nói hết những gì cần nói rồi. Phần còn lại là lựa chọn của Konoha.

Cuối cùng cậu ấy để lại những lời này với vẻ mặt nghiêm túc.

Khi chuẩn bị rời đi, Akutagawa, người vốn từ nãy tới giờ vẫn im lặng đứng bên Miu, cũng nhìn tôi với ánh mắt thành thật và nói.

- ...Inoue, cho dù khổ tâm tới đâu thì ông cũng không thể bước cùng lúc trên hai con đường được. Có lẽ hiện tại ông nên dừng lại và suy nghĩ xem con đường nào là tốt nhất cho mình. Nếu ông cần giúp đỡ, hãy tìm đến tôi.

- Cảm ơn ông.

Tôi nói cảm ơn rồi nhìn hai người rời đi.

Tâm trạng tôi vẫn không sáng sủa lên được. Ngồi trên ghế sofa, tôi nhớ lại những gì Miu nói.

... Dù sao thì nếu trở thành MIU, Konoha cũng sẽ lại bị tổn thương.

... Độc giả, sẽ phản bội tác giả.

Không chỉ có độc giả phản bội. Ngay cả tác giả cũng sẽ phản bội độc giả. Sẽ có một ngày tác giả đột nhiên không viết nữa.

Độc giả và tác giả... sợi dây liên hệ giữa hai bên cực kì mong manh và yếu ớt, có thể đứt gãy bất kì lúc nào. Giữa họ không tồn tại một mối liên hệ bền vững.

Tôi hiểu rõ chuyện đó. Nhưng chỉ cần nhớ lại bóng dáng chị Tooko ngồi đắm mình trong ánh hoàng hôn của căn phòng câu lạc bộ chật hẹp, vừa xé ra từng mẫu bản thảo vừa cẩn thận bỏ vào miệng là lòng tôi lại quặn thắt.

...Ngọt qu~á. Điểm tâm hôm nay hợp tiêu chuẩn!

Nụ cười hạnh phúc của chị Tooko.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều viết ra những câu chuyện tam đề cho chị Tooko. Cho dù tôi viết ra câu chuyện dở tới đâu, chị Tooko vẫn ăn cho bằng hết. Tôi ngồi cắm đầu vào mớ giấy bản thảo, còn chị Tooko thì ngồi kể bên lật từng trang sách, cho dù chúng tôi không hề nói chuyện, nhưng chỉ vậy thôi cũng khiến trái tim tôi thấy ấm áp, thư thái, như thể có một thứ gì đó vô hình đang kết nối hai chúng tôi lại với nhau.

Nhưng có lẽ tất cả những điều đó chỉ là vọng tưởng của riêng tôi.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên từ phía sau.

- Vì Konoha sẽ bị tổn thương nên tốt hơn là cậu không nên viết nữa... Miu đạo này trở nên ủy mị quá rồi. Thật đáng thất vọng.

Lông tóc toàn thân tôi dựng đứng cả lên khi chứng kiến Ryuuto xuất hiện sau tấm rèm màu xanh lá cây rực rỡ.

Nó vẫn luôn liên lạc với tôi qua điện thoại, nhưng đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau kể từ khi Kotobuki tới nhà tôi chơi hôm Chủ nhật.

Thái độ vui vẻ, cà lơ phất phơ lúc bình thường của nó đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, quanh người nó như lớn vờn một bầu không khí đáng sợ lạnh lẽo thấu xương. Ryuuto ngồi xuống chỗ của Miu lúc này.

Sau đó nó nhìn chăm chăm vào tôi với ánh mắt hung tàn của một con dã thú.

Toàn thân tôi cứng đờ như thể bị ánh mắt đó ghim chặt lại. Tôi cũng chẳng thể nhắm mắt hay ngoảnh mặt sang chỗ khác.

- Cứ như thế này sẽ rất khó cho em. Nếu anh Konoha không viết, sẽ có người bị tổn thương... sẽ có người cảm thấy tuyệt vọng... Anh Konoha sẽ vứt bỏ một độc giả trung thành với anh như vậy sao? Nếu không có Amano Tooko thì Inoue MIU cũng sẽ không tồn tại. Anh Konoha chính là tác giả của Amano Tooko.

- Ý em là gì... tại sao Inoue MIU lại không tồn tại?

Tôi nuốt nước bọt và hỏi một cách khó khăn.

Khóe miệng của Ryuuto khẽ nhếch lên. Động tác này khiến bộ dạng của nó trông càng đáng sợ hơn.

- Sao anh không đi mà hỏi trực tiếp nhỉ? Bây giờ chị Tooko đang ở nhà đấy.

Thấy tôi do dự, nó khẽ nói tiếp.

- Anh nên nhanh lên đi. Có khi bây giờ chị ấy đã trúng độc và đang nằm chờ chết cũng không biết chừng.

Kana này, Ole Lukojie có một người em trai đấy.

Tên của người em trai cũng là Ole Lukojie y hệt người anh. Cho dù là ai thì trong đời cũng chỉ có thể gặp ông ấy một lần.

Ông ấy cười ngựa, trên người mặc áo mỏng thêu sợi bạc, bên ngoài khoác một chiếc măng tô làm từ lông thiên nga. Ông ấy sẽ cho chúng ta cưỡi lên con ngựa của mình và kể chuyện cho chúng ta nghe.

Có hai loại chuyện, một loại là câu chuyện xinh đẹp nhất trần đời, đến nỗi không một ai có thể tưởng tượng ra, một loại là câu chuyện cực kì đáng sợ khiến toàn thân họ phát run.

Người sống sau khi leo lên ngựa của ông ấy sẽ vừa lắng nghe một trong hai câu chuyện vừa chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Kana này, câu chuyện chí cao mà cậu hướng tới là loại nào trong số hai câu chuyện của Ole Lukojie vậy?

Mình đặt chiếc bình nhỏ hình trái tim màu violet bên trong chứa bột ngủ của Ole Lukojie vào hòm châu báu rồi khóa lại, thỉnh thoảng lại lấy ra và ngắm nhìn nó phản chiếu ánh sáng trên tay.

Thứ bột màu bạc nhẹ nhàng chuyển động đằng sau lớp thủy tinh trong suốt màu violet như chiếm lấy ánh mắt mình, mình áp chiếc bình vào gò má nóng bừng như lửa cháy để làm dịu đi cảm xúc.

Chỉ cần có chiếc bình này, mình sẽ có thể thay đổi vận mệnh.

Có lẽ ngay cả việc xuyên qua cánh cửa treo trên trời cao xa thẳm kia mình cũng có thể làm được.

Trái tim đang nằm trong lòng bàn tay mình bây giờ rốt cuộc là trái tim của ai nhỉ?

Của mình? Của người đó? Hay là của Kana?

Khi đến được nhà Sakurai, toàn thân tôi đã ướt nhẹp mồ hôi, trên đầu cũng toàn tuyết vừa lạnh vừa ướt át.

Chuyện chị Tooko sắp chết vì uống thuốc độc chắc chắn là nói dối. Nhưng cứ nghĩ tới cái chết của vợ chồng Amano do tai nạn giao thông và những gì cô Kanako viết trong tiểu thuyết là ruột gan tôi lại cồn cào không yên.

Ngôi nhà cũ một tầng kiểu Nhật này chính là căn nhà trong tác phẩm đầu

tay của cô Kanako, nơi cô ấy chứng kiến ba mình bóp cổ mẹ mình đến chết sau đó thắt cổ tự vẫn ngay bên cạnh.

Cứ như đang có ai nhìn chăm chăm vào tôi, toàn thân tôi run lên vì cảm giác lạnh lẽo.

Tôi nhấn chuông nhiều lần nhưng không có tiếng trả lời. Cảm giác lạnh lẽo tiếp tục lớn vồn sau lưng tôi.

Chị Tooko không có ở nhà sao? Chị ấy ra ngoài rồi ư? Nhưng, nếu như... những lời Ryuuto nói là sự thật...

Tôi tiếp tục nhấn chuông như điên.

Vẫn không có động tĩnh nào cả.

Khi tôi thử đẩy cánh cửa trượt ra thì thấy nó không khóa.

- Xin lỗi, có ai ở nhà không, tôi là Inoue!

Chẳng còn hơi sức đâu mà quan tâm tới lễ tiết, tôi hét to.

- Tôi vào đây ạ!

Tôi cởi giày ra và bước nhanh trên hành lang phát ra những tiếng cọt kẹt. Không biết có phải do thời tiết hay không mà mặc dù bây giờ vẫn là ban ngày nhưng trong nhà lại tối âm u, không khí lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt.

Đúng lúc này, tôi nghe thấy tiếng thứ gì đó đập mạnh xuống sàn.

Tôi đẩy cánh cửa trượt ra và chạy như mất hồn về phía âm thanh, ở đó tôi chứng kiến một cô gái với hai bím tóc dài đang nằm gục trên thảm tatami.

Cô gái ấy mặc một bộ đồ ngủ màu violet nhạt, là chị Tooko!

- Chị Tooko! Em đây! Chị làm sao vậy!

Tôi ôm chị ấy dậy, cách một lớp vải cotton mỏng nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được cơ thể chị Tooko nóng bừng bừng.

Hai mắt chị Tooko nhắm chặt, hơi thở đứt quãng, như thể chị ấy đang hấp hối!

Chị ấy đã bị đầu độc thật sao? Là ai đã làm vậy? Nghe nói lúc trúng độc thì phải cho uống thật nhiều nước để rửa chất độc trong dạ dày, nhưng làm vậy sẽ có tác dụng với chị Tooko sao? Hay là tôi nên cho chị ấy uống thuốc rồi gọi xe cấp cứu? Trong lúc tôi đang bối rối, hàng lông mi của chị Tooko khẽ lay động rồi chị ấy mở mắt ra.

- ...Konoha.

- Chị tỉnh rồi à? Rốt cuộc chị uống phải loại thuốc độc nào vậy? Bây giờ em phải làm gì?!

Thấy tôi la hét, chị Tooko vừa thở khó khăn, vừa thì thào.

- Cái gì... mà độc... Chị chỉ... bị cảm lạnh... một chút thôi...

Cảm lạnh?! Tôi trợn tròn mắt.

- Ý chị là, chị chỉ bị cảm lạnh thôi sao?!

- ...Không phải là "chỉ"... chị bị cảm sắp chết... rồi...

Tôi há hốc mồm khi thấy đến giờ này rồi mà chị ấy vẫn còn tâm trí đi uốn nắn người khác.

- Vậy tại sao chị không nằm yên trên giường mà lại gục ở chỗ này vậy hả?!

- Tại vì... có người cứ nhấn chuông mãi... mãi mà không chịu ngừng, nên chị định đi ra cửa, nhưng rồi lại bị choáng nên té ngã...

Tôi á khẩu không nói thêm được gì, bởi vì cái người không nắm rõ tình hình và cứ nhấn chuông mãi đó chính là tôi.

- Em... Em xin lỗi.

Nếu là bình thường, chắc hẳn chị ấy đã ưỡn bộ ngực lép của mình ra nói với vẻ đắc ý "Em hiểu là tốt rồi", nhưng hôm nay chị ấy chỉ gục đầu lên vai tôi rồi xụi lơ.

- Oa, chị Tooko!

Toàn thân chị ấy nóng ran, trước hết tôi phải đưa chị ấy về giường đã.

Tôi để một tay của chị Tooko vòng qua vai mình và bắt đầu dìu chị ấy về phòng.

Trong căn phòng lót thảm tatami với những giá sách lớn xếp thành hàng, cửa sổ được che lại bởi rèm cửa màu violet, chăn và nệm đã được trải ra sẵn. Nệm nhàu nhĩ, chăn được vệt sang một bên, có lẽ từ nãy đến giờ chị Tooko vẫn nằm ngủ ở đây.

Tôi đặt chị Tooko xuống nệm và đắp chăn cho chị ấy.

Khi tôi thử sờ lên trán chị ấy thì thấy nó nóng như lửa đốt.

- Chị Tooko, chị uống thuốc chưa?

- ...Chị mới uống lúc nãy rồi.

Là loại thuốc gì? Nó có tác dụng với chị ấy sao? Trong đầu tôi liên tiếp hiện lên những câu hỏi, nhưng hiện tại tôi quyết định không suy nghĩ nhiều

về chúng nữa. Dù sao thì trong hai năm này, tôi đã chứng kiến quá nhiều điều không hợp lẽ thường phát sinh từ chị Tooko rồi. Hơn nữa cho dù là dê rừng hay vẹt thì nếu đem tới bệnh viện tiêm thuốc cũng sẽ khỏi bệnh. Chắc hẳn chị Tooko cũng tương tự.

Tôi đi tới bồn rửa mặt lấy một cái khăn và một chậu nước, sau đó tới tủ lạnh lấy đá ra bỏ vào chậu, rồi quay lại chỗ chị Tooko.

Tôi nhúng khăn vào chậu rồi vắt khô nước sau đó đặt lên trán chị Tooko. Sau đó tôi lấy một cái khăn khác nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt và cổ chị ấy.

Nhưng tôi càng lau bao nhiêu thì mồ hôi lại tuôn ra bấy nhiêu. Cái khăn trên trán cũng được một lúc là lại nóng lên, tôi chẳng nhớ được mình đã phải thay nó bao nhiêu lần.

Tôi bỗng nhớ lại bàn tay lạnh như băng của chị Tooko khi chị ấy đem trả khăn quàng cho tôi sáng hôm qua.

Chị ấy đã đứng chờ tôi ở đó bao lâu?

Chị ấy vẫn đứng một mình chờ tôi trong thời tiết giá rét như thế sao.

Lý do chị ấy bị cảm cũng là vì vậy sao?

Rất lâu về trước... khi tôi vẫn còn học lớp 10, chị Tooko cũng từng bị cảm lạnh và phải nghỉ ở nhà vài ngày.

Hình như đó là lúc học kì ba vừa mới bắt đầu.

Trước khi bị cảm lạnh, trông chị Tooko cũng đã rất kì lạ. Không phải là triệu chứng bị sốt, mà là thái độ của chị ấy với tôi...

Khi đó, thỉnh thoảng chị Tooko lại tỏ thái độ lạnh nhạt, có lúc lại đột nhiên không dám nhìn vào mắt tôi, mặt đỏ bừng lên nói ra những câu trẻ con

đại loại như:

"Em đứng yên đấy, cấm cử động. Không được tới gần chị!"

"Em làm sai chuyện gì à?"

"Không biết! Tóm lại là cấm em tới gần chị..."

Không hề đưa ra một lời giải thích cụ thể, chị ấy kéo ghế ra xa tôi như đang cảnh giác, nhưng tất nhiên, bởi vì phòng sinh hoạt của câu lạc bộ bé như cái lỗ mũi nên cho dù có dời ra xa thì cũng chẳng xa được là mấy.

"Vậy thì để em đi ra ngoài là được chứ gì."

"N-Như vậy cũng không được!"

"Vậy chứ chị bảo giờ em phải làm gì?"

"Là lỗi của Konoha hết."

"Ô hay, lỗi gì mới được chứ."

"Không được lại đây!"

Cuối cùng, với vẻ mặt như chực khóc, chị ấy xoay lưng lại trên ghế rồi ngồi ôm đầu gối ủ rũ.

Khi đó rốt cuộc đã có chuyện gì vậy?

Thời gian đó, tôi cũng đã qua thời kì chống đối chị Tooko, nên cho dù không có chị ấy tới đón thì tôi cũng tự tới câu lạc bộ Văn học.

Việc nhìn chị Tooko vừa đọc sách vừa thao thao bất tuyệt đủ thứ chuyện đã hoàn toàn trở thành một thói quen sau giờ học của tôi, tôi cũng không còn

cảm thấy kì lạ khi thấy chị ấy xé ra từng mẫu sách rồi bỏ vào miệng.

Không chỉ vậy, đôi lúc, tôi lại ngây người nhìn hình dáng chị ấy ngồi ôm chân trên ghế ăn sách vui vẻ.

Đó cũng là lúc tôi bắt đầu có suy nghĩ mỗi ngày cứ trôi qua với một bà chị tùy hứng như trẻ con, thích chĩa mũi vào việc của người khác, nhiều chuyện, lúc nào cũng gây phiền toái như thế này cũng không phải là chuyện gì quá tệ hại.

Thế nhưng, vừa mới quen với sự tồn tại của chị Tooko thì tôi lại chẳng thể hiểu nổi tại sao một người vẫn luôn nắm tay tôi một cách thản nhiên, khi tôi viết bản thảo thì gí sát mặt vào bên cạnh hồi thúc "Nhanh lên, nhanh lên~ bụng chị đói quá rồi, chị hết chịu nổi rồi~", nay lại chỉ vì đầu ngón tay khẽ chạm vào nhau khi tôi đưa bản thảo mà mặt đỏ bừng lên rồi vội rút tay lại, rồi thì chỉ cần tôi lại gần chị ấy khoảng một mét là chị ấy lại mở to hai mắt nháy ngược ra sau như thấy ma.

Tình trạng này kéo dài chắc cũng phải đến ba ngày.

Một hôm, khi tôi tới phòng câu lạc bộ thì thấy Tooko vẫn chưa tới.

Chờ mãi mà không thấy chị ấy đến, tất nhiên là tôi cũng không phải muốn gặp chị ấy hay gì cả, tôi đành đi về với tâm trạng cụt hứng.

Ngày hôm sau, tôi vốn định sẽ viết một câu chuyện thật lộn xộn để trả thù vụ chị ấy cho tôi leo cây hôm qua, nhưng cuối cùng thì chị Tooko vẫn không chịu xuất hiện.

Dạo gần đây trông chị ấy rất lạ. Chẳng lẽ có chuyện gì với chị ấy rồi...

Hay là vì không muốn gặp tôi nên chị ấy mới không tới câu lạc bộ.

Tôi vốn cho rằng chuyện chị ấy có tới câu lạc bộ hay không chẳng liên quan gì tới mình, nhưng rốt cuộc nó vẫn khiến tôi bận tâm... Thế là vào giờ giải lao của ngày thứ tư chị Tooko tránh mặt tôi, tôi đi tới dãy phòng học của lớp 11 và lén nhìn xem chị ấy đang làm gì.

Dĩ nhiên đây không phải là vì tôi muốn tìm chị Tooko đi sinh hoạt câu lạc bộ. Chỉ là bình thường vẫn gặp nhau mà đột nhiên chị ấy lại biến mất, thế nên tôi mới muốn xác nhận xem chị ấy còn sống hay không thôi. Có khi chị ấy đã quay về vương quốc yêu quái cũng nên. Nếu vậy thì tôi sẽ không phải tới câu lạc bộ Văn học hàng ngày nữa.

Nói thì nói vậy, việc đến lớp của các anh chị lớp trên vẫn khiến tôi căng thẳng, trong khi tôi đang loay hoay ở hành lang không dám mở miệng hỏi thăm, một chị lớp trên tới bắt chuyện với tôi.

"Ồ? Em là cậu nhóc hay đi cùng Tooko đây mà! Nếu em tới tìm Tooko thì cậu ấy bị cảm xin nghỉ phép từ thứ Hai tới giờ rồi. Nghe nói là cậu ấy đứng trong trời tuyết rơi lâu quá, hôm qua chị gọi điện cho cậu ấy thì có vẻ là cậu ấy cũng hồi phục nhiều rồi, chắc ngày mai hoặc tuần sau là cậu ấy sẽ đi học lại thôi."

Cảm lạnh ư? Yêu quái mà cũng bị cảm lạnh được sao?

Còn nữa, chị ấy làm cái quái gì mà đứng dưới trời tuyết rơi hàng tiếng đồng hồ chứ? Cuối tuần trước, chỗ chúng tôi trời có tuyết to. Chẳng lẽ chị ấy còn ra đường vào một ngày như vậy sao? Rõ ràng hôm đó đến tàu điện còn phải ngưng hoạt động, thật chẳng hiểu đầu óc chị ấy đang nghĩ gì.

Tôi vừa kinh ngạc, lại vừa tức giận... nhưng đồng thời cũng cảm thấy an tâm. Ngày hôm đó, mặc dù đã biết là chị Tooko sẽ không tới, nhưng tan học tôi vẫn đi đến câu lạc bộ, ở đó, vừa ngồi một mình tôi vừa suy nghĩ về chuyện của chị Tooko.

Tan học ngày hôm sau. Khi mở cửa phòng sinh hoạt, tôi trông thấy chị Tooko đang ngồi ôm đùi trên ghế xếp đọc sách như mọi khi.

Thấy tôi, chị ấy cười rạng rỡ.

"Chào em, Konoha. Bụng chị đói meo rồi, em mau viết thứ gì cho chị đi~"

Và bắt đầu mè nheo.

"Hi hi, nghe nói trong lúc chị nghỉ học Konoha đã rất cô đơn, chuyện đó có thật không vậy?"

Chị ấy nghiêng cả người cả ghế về phía trước nhìn tôi chăm chú và hỏi một cách vui vẻ.

"Không phải chị không cho phép em tới gần chị sao?"

"À, giờ không sao nữa rồi, bây giờ chị hết bệnh rồi, sẽ không lây cho em nữa đâu."

"Em không nói chuyện ấy..."

"Hả? Hả? Chứ là chuyện gì? Mà đừng phí phạm thời gian nữa, nhanh viết điểm tâm cho chị đi~. Vì là quà chúc mừng chị khỏe lại, nên em phải viết thật là~ ngọt đấy nhé."

Chị Tooko hoàn toàn quay trở lại là chị Tooko trước kia, không hề có chút đề phòng nào với tôi.

Bị chọc tức lộn ruột, cuối cùng tôi tặng cho chị Tooko vừa khỏi bệnh một câu chuyện tam đề siêu... cay.

Chẳng lẽ khi đó chị Tooko cũng nằm ở nhà trong tình trạng như bây giờ sao?

Nằm liệt giường bao nhiêu ngày, thở không nổi, tự mình uống thuốc.

Ryuuto có lẽ vẫn chăm sóc chị ấy. Nhưng cô Kanako thì sao...?

Bầu không khí trong phòng lại trở nên lạnh lẽo. Tuyết dường như đã chuyển thành mưa. Bên kia lớp rèm màu violet khẽ vang lên tiếng tí tách.

Chị Tooko dường như rất khó chịu. Hai mắt chị ấy nhắm chặt, hơi thở đứt quãng.

Vừa lấy khăn lau mồ hôi cho chị ấy, tôi vừa cảm thấy lo lắng. Điều duy nhất tôi có thể làm bây giờ là cầu nguyện cho chị Tooko khỏe lên, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Theo những gì tôi được nghe kể thì chị Tooko bắt đầu sống trong căn nhà này từ năm tám tuổi.

Chị ấy cảm thấy như thế nào khi đột nhiên mất đi cùng lúc cả cha lẫn mẹ?

Hay là như những gì Ryuuto nói, trong ngôi nhà này, chị Tooko bị coi như "không tồn tại", chị ấy vẫn luôn bị cô Kanako mặc kệ không nhìn tới sao?

Vừa nghĩ như vậy, ngực tôi đau nhói lên.

Hồi tiểu học, khi tôi bị cảm lạnh, mẹ đã dịu dàng lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho tôi và giúp tôi uống thuốc, rồi mẹ vừa xoa đầu tôi vừa cười hiền từ nói "Không sao đâu con, sẽ lành ngay ấy mà". Sau đó mẹ lấy muỗng đút cho tôi ăn táo và thạch trái cây nghiền nhỏ.

Trong phòng thật ấm áp, mẹ cũng dịu dàng hơn mọi khi, cảm giác rất thoải mái, đến nỗi tôi bắt đầu thấy thích bị cảm lạnh.

Bởi vì cả ba và mẹ đều đã qua đời, cho nên chị Tooko không có người lớn nào chăm sóc chị ấy thân thiết như vậy.

Tôi bỗng nhớ lại khi tới nhà tôi chơi, chị Tooko vừa nhìn từng đồ vật trong phòng tôi với ánh mắt dịu dàng, vừa khẽ nói.

"Gia đình của Konoha thật ấm áp."

"Konoha đã lớn lên trong ngôi nhà này... được bao quanh bởi những con người dịu dàng như vậy nhỉ..."

Nụ cười đó thật dịu dàng... thật trong suốt, như bộc lộ từ tận sâu thẳm trái tim... cứ như thể điều đó thật sự rất vui vẻ.

Ngực tôi thắt lại khi nụ cười đó hiện lên trong đầu.

Mang theo tâm trạng đau đớn, tôi nhìn xung quanh căn phòng của chị Tooko.

Bàn học màu nâu sậm, chân ghế có vết cháy đen. Hộp bàn cũ kĩ. Giá sách lớn với rất nhiều quyển sách được xếp gọn gàng.

Văn học cổ điển, văn học thời Minh Trị, Đại Chính, văn học cận đại Nhật Bản, danh tác nước ngoài, thi tập, truyện cổ tích... Những quyển sách cũ kĩ đủ thể loại từ cổ chí kim đã được đọc đi đọc lại vô số lần này chắc hẳn không phải đồ ăn.

(Đại Chính (Taisho), một thời kì của Nhật Bản, từ năm 1912 đến năm 1926)

Trong số đó, tôi nhìn thấy Khung cửa hẹp của Gide.

Đó là một quyển sách bìa cứng được đóng gáy rất cũ.

Thánh nữ Alissa rời đi trước mặt Jérôme và tới bên Chúa trời.

Tác giả Sakurai Kanako lạnh lùng trước sảnh khách sạn.

Arisa, người con gái lạnh lùng như băng, tàn nhẫn như lửa trong Cánh cửa tội lỗi do cô Kanako viết ra... Người vì mục đích đạt đến nơi chí cao, đã phạm tội sát nhân.

Cổ họng tôi khát khô khi trong đầu hiện lên hình ảnh ba người phụ nữ đó.

Tôi đi tới trước giá sách và cầm lấy cuốn Khung cửa hẹp, khi lật trang bìa ra, tôi thấy bên trong có một hàng chữ viết bằng bút máy.

"Tặng Tooko

Cha của con"

Nét chữ mềm mại thanh thoát tựa như chữ con gái.

Cuốn sách này là quà tặng của ba chị Tooko dành cho chị ấy sao? Tôi thử rút vài cuốn sách khác ra và lật trang bìa.

Nhưng chúng không viết gì cả.

Chỉ có cuốn sách này thôi sao...?

Tại sao chỉ có cuốn sách này là chú Fumiharu lại ghi dòng chữ "Tặng Tooko"?

Chuyện này có liên hệ gì với chuyện cô Kanako xây dựng hình tượng nhân vật chính của Cánh cửa tội lỗi giống hệt Alissa của Khung cửa hẹp không?

Đúng lúc này, tôi chợt nhớ ra trong Cánh cửa tội lỗi, nhân vật Haru được lấy hình mẫu từ chú Fumiharu đã từng nói với Arisa một câu như sau: "Cô giống như Alissa đi tìm tình yêu của trời cao".

Đó chẳng lẽ là những gì mà chú Fumiharu đã thực sự nói với cô Kanako sao?

Tôi tiếp lục lật từng trang sách.

Tại nhà thờ, khi nghe được mục sư nói "Con hãy gắng tiến vào, qua khung cửa hẹp", Jérôme đã rất cảm động, anh ta nguyện cầu được bước qua cánh cửa đó cùng với Alissa.

"Hai chúng ta sẽ mặc bộ đồ trắng thuần khiết như được ghi trong sách Khải Huyền và cùng nắm tay hướng tới cùng một mục tiêu..."

Đối với Jérôme, cái gọi là cánh cửa hẹp cũng chính là cánh cửa dẫn về phía Alissa, anh chưa một lần nghi ngờ việc hai người sẽ cùng đi trên con đường chí cao dẫn về phía Chúa trời.

Còn chú Fumiharu, chú ấy nghĩ như thế nào về cô Kanako?

Họ cũng như những người đồng chí, được gắn kết với nhau bằng sợi dây bền chặt như Arisa và Haru trong Cánh cửa tội lỗi sao?

Bác Sasaki từng kể cho tôi rằng cô Kanako đã gọi mối quan hệ giữa mình với chú Fumiharu giống như một cuộc "Hôn nhân màu trắng".

Bác ấy còn nói cô Kanako có ý chống đối với cô Yui, vợ của chú Fumiharu... rằng ngay cả ngày nghỉ, cô ấy cũng cố tình gọi chú Fumiharu tới chỗ làm...

Như vậy, cô Yui... Juliette ở bên Jérôme, nghĩ như thế nào về chuyện đó?

Những ngón tay của tôi chợt dừng lại.

Ở giữa những trang sách kẹp một tấm hình.

Tấm hình dường như được chụp ở sở thú.

Trong hình, một người đàn ông với ngoại hình nho nhã đầy trí thức đang mỉm cười ôm một bé gái đầu để tóc hai bím. Trông bé gái cũng rất vui vẻ. Đứng bên cạnh là một người phụ nữ nhỏ nhắn đáng yêu, mái tóc cô ấy buông dài trông hơi gọn sóng, bầu không khí mà người phụ nữ tỏa ra thật dịu dàng, cô ấy cũng đang cười hạnh phúc.

Đây chắc chắn là chú Fumiharu, cô Yui... và chị Tooko. Nụ cười của cô Yui trông y hệt nụ cười của chị Tooko.

Hơn nữa, ánh mắt trong suốt của chú Fumiharu cũng chẳng khác gì ánh mắt của chị Tooko khi chị ấy tỏ vẻ uyên bác.

Cố họng tôi nghẹn lại khi nhìn thấy gia đình trông đầy hạnh phúc này.

Ở phía sau tôi, chị Tooko đang rên rỉ đầy khó nhọc.

Tôi khép cuốn sách lại rồi đặt nó lên trên giá, sau đó tiếp tục dùng khăn lau mồ hôi trên trán cho chị Tooko. Những viên đá trong chậu đã hoàn toàn tan ra thành nước.

Trong căn phòng yên tĩnh, tôi không nghe thấy gì ngoài tiếng mưa rơi và tiếng thở của chị Tooko.

Cảm giác về thời gian của tôi dần mất đi.

Nhưng chắc hẳn là đã sắp tối rồi.

Không biết người trong nhà khi nào sẽ về nhỉ...

Ryuuto thì nhìn thái độ nó như vậy chắc sẽ không về đâu. Nhưng cũng có thể nó đang núp ở đâu đó theo dõi tôi.

Còn cô Kanako thì nghe bác Sasaki bảo là nơi làm việc của cô ấy ở một chỗ khác, có lẽ cô ấy đang ở đó viết bản thảo. Bình thường mấy giờ cô ấy về nhỉ? Hoặc mấy ngày thì cô ấy mới về nhà một lần nhỉ?

Tôi mở điện thoại ra, trong đó có tin nhắn của Kotobuki.

Cậu ấy rất lo lắng, hỏi tôi tại sao đột nhiên lại về sớm, rằng tôi không khỏe à, tình trạng người thân của tôi lại chuyển biến xấu à. Tôi có thể cảm nhận được tâm trạng do dự của cậu ấy trong từng câu hỏi về thái độ mất tự nhiên của tôi. Cũng phải thôi, thấy cái cách tôi chạy như bay ra khỏi lớp như vậy, không nghi ngờ mới là lạ.

Dạ dày tôi quặn thắt.

Cảm giác có lỗi với Kotobuki như xoắn lấy tâm can tôi.

"Xin lỗi. Đừng lo lắng cho tôi."

Cuối cùng, tôi chỉ biết nhắn tin cho cậu ấy như vậy.

Nghĩ tới việc đây là lần thứ bao nhiêu tôi nói "xin lỗi", ngực tôi lại càng đau hơn. Tôi cũng biết bảo cậu ấy đừng lo lắng cho mình là một việc vô lý đến cỡ nào.

Tôi cũng nhắn tin cho mẹ bảo có thể sẽ về muộn nên không ăn cơm tối.

Khi gặp điện thoại lại, tôi có cảm giác như cơ thể mình đang bị lấp đầy một thứ gì đó đen kịt.

Sau đó tôi tiếp tục thay khăn trên trán và lau mồ hôi cho chị Tooko...

Khi chị Tooko tỉnh lại thì đã là gần tám giờ tối.

Cơ sốt vẫn chưa thuyên giảm, hẳn là chị ấy rất khó chịu. Vừa khẽ rên hừ

hừ, chị ấy ngược lên nhìn tôi với cặp mắt hơi ướt.

- ... Konoha, bây giờ là mấy giờ rồi?

- Khoảng bốn giờ.

- Nói dối... trời bên ngoài tối đen như vậy rồi.

- Mấy giờ mà chẳng được. Chị có uống thuốc chứ? Chị để nó ở đâu rồi?

- Dưới nệm...

- Nệm?

Tôi hơi vén một góc nệm lên và tìm thấy thuốc cảm được gói trong bao màu bạc.

- Để em đi lấy nước. Còn nữa, trước khi uống thuốc chị phải ăn thứ gì đó mới được... Ồ?

Dưới nệm lòi ra một cuốn tiểu thuyết bỏ túi, dường như tôi đã trông thấy nó ở đâu đó.

Khi tôi rút nó ra và xem thử thì thấy quả nhiên đó là quyển Alt Heidelberg mà tôi đã mua cho chị Tooko vào kì nghỉ hè khi chúng tôi tới biệt thự của chị Maki. Khi ấy chị Tooko cười hạnh phúc kể rằng đây là phiên bản tiếng Đức của Ngày nghỉ thành Rome nói về một câu chuyện tình buồn của một chàng hoàng tử và cô gái nhà trọ.

Quyển sách này vẫn còn sao...

Tôi nhớ rõ ràng hai cuốn khác là Tonio Kroger và Undine đã nhanh chóng nằm gọn trong bụng chị ấy.

Khi thử lật ra, tôi thấy dấu vết của việc nó đã được đọc rất nhiều lần, số trang cũng đã bị xé chỉ còn lại khoảng một phần ba.

- Chị Tooko, bữa tối chị ăn cái này nhé?

Khi tôi định xé ra một mẫu sách, chị Tooko vội kêu lên yếu ớt.

- Không được!

- Cuốn sách đó không được...

Trái tim tôi đập mạnh một cú khi thấy chị ấy thều thào với hai mắt đầm lệ.

- Tại sao?

- Sẽ ăn... hết mất... Chỉ còn lại duy nhất Alt Heidelberg thôi... Thế nên không được ăn...

Giọng chị ấy khàn khàn yếu ớt.

Rồi chị Tooko run rẩy đứng dậy và cướp quyển sách khỏi tay tôi rồi ôm chặt nó trước ngực. Có lẽ vì hoạt động quá mạnh, chị ấy lại bị choáng và gục xuống.

Tôi vội đỡ lấy chị Tooko và để chị ấy nằm xuống nệm.

Chị Tooko cuộn người lại trong khi vẫn níu chặt lấy cuốn Alt Heidelberg.

- ...

Hành động trẻ con này khiến tim tôi đau nhói.

- Vậy chị muốn ăn cuốn nào? Hay là để em làm thức ăn bình thường cho chị nhé? Em có thể nấu cháo được.

Có lẽ vì sốt quá cao, chị Tooko dần trở nên không tỉnh táo.

Vẫn ôm lấy cuốn sách trước ngực, chị ấy ngược lên nhìn tôi rồi khẽ nói với khuôn mặt mếu máo.

- Mẹ...

- Hà?

- Chị muốn ăn cơm của mẹ...

Hệt như một đứa bé.

Ánh mắt rưng rưng, đầy yếu đuối.

Giọng nói của chị ấy run run, như thể cuối cùng cũng nói ra được tâm nguyện chất chứa bao lâu nay.

... Mẹ của chị cũng là một cô gái văn chương giống hệt chị.

... Lúc nào mẹ cũng viết cho chị và ba những câu chuyện thật là ngon.

Gia đình hạnh phúc mà tôi nhìn thấy trong ảnh.

Bé gái nhỏ nhắn, người cha dịu dàng và người mẹ.

"Cả ba và chị đều thích nhất cơm của mẹ", nhớ lại hình ảnh chị Tooko nói ra những lời đó một cách vui vẻ, ngực tôi như bị xé thành từng mảnh.

Sau khi ba mẹ qua đời, chắc hẳn chị Tooko vẫn luôn nhớ tới những bữa ăn của mẹ chị ấy, vẫn luôn mong ước được ăn cơm do mẹ chị ấy viết ra.

Mặc dù chị ấy biết rõ hơn ai hết điều đó là không thể...

Chị Tooko nhúu chặt lông mày, nét mặt càng lúc càng bi thương, rồi chị ấy

lấy cuốn sách che mặt lại, cắn môi và run run giọng trách cứ tôi.

- ...Konoha, tại sao hôm nay em lại tới đây?

- Cái này...

- Chị đã trả lại... khăn quàng cho em rồi... chị đã nói lời từ biệt rồi... cũng đã định... ăn hết Alt Heidelberg rồi... Vậy mà... tại sao... em lại vẫn ở trong phòng của chị...

- ...

- Konoha thật xấu xa...

Chị Tooko quay lưng lại phía tôi.

Tôi chưa từng nghĩ chị ấy sẽ nói ra những lời như vậy vào lúc này.

Ngực tôi vừa như bị dao cắt, lại như bị đá tảng đè nặng, tôi không tài nào nói nên lời.

Thế nên thay vào đó, tôi mở cặp ra và xé vài trang giấy từ vở Toán. Trên trang giấy trắng tinh, tôi từ từ dệt nên câu chuyện ngắn bằng ngòi bút chì HB.

"Cơm trưa", "Điểm tâm", "Mẹ"...

Vừa nhớ lại những câu chuyện về mẹ mà chị Tooko kể cho tôi... vừa nhớ lại người phụ nữ dịu dàng đáng yêu và bé gái nhỏ nhắn để tóc bím trong bức hình... vừa nhớ lại nụ cười hạnh phúc của hai người, tôi vừa viết nên những con chữ.

Sau khi viết kín một trang, tôi lại chuyển sang trang tiếp theo, sau đó lại chuyển sang trang kế.

Cuối cùng tôi cầm lấy câu chuyện dài hai trang rưỡi vừa viết xong, ngồi xuống bên cạnh chị Tooko và đọc cho chị ấy nghe.

Giống như khi chị Tooko ngồi bên cạnh tôi và đọc cho tôi nghe nhật kí của Yuri.

Giống như người mẹ đọc truyện cho đứa con trước khi ngủ...

Có một bé gái vừa mới vào lớp một, bé gái rất ghét cơm trưa. Cho dù mọi người đã ăn xong hết rồi, thì cũng chỉ có cô bé là ngồi một mình với tô cơm.

Bị cô giáo mắng, bị bạn bè trêu chọc, cô bé vừa khóc vừa nói với mẹ "Con không muốn tới trường nữa".

Người mẹ dịu dàng thuyết phục cô bé.

"Con thật sự không ăn được sao? Dù chỉ là một chút cũng được, con hãy chịu đựng và ăn thử xem sao. Nếu con làm được, mẹ sẽ làm cho con một món điểm tâm thật ngon thay cho phần thưởng."

Ngày hôm sau, cô bé xúc một muống súp cà rốt bỏ vào miệng rồi nín thở nuốt xuống.

Khi cô bé về nói cho mẹ biết chuyện này, người mẹ đã ôm chầm lấy cô bé và tự tay làm một bữa điểm tâm thật ngon cho cô bé ăn.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa, cô bé đã có thể ăn từng chút, từng chút một bữa cơm trưa.

Mỗi lần như vậy, người mẹ đều ôm lấy cô bé và dịu dàng nói ra những lời khen ngợi, rồi bắt tay vào làm điểm tâm cho cô bé.

Cuối cùng, vào một ngày, cô bé cũng ăn hết được bữa cơm trưa, cô bé cười tươi và nói cho mọi người biết mình đã ăn xong.

Trên đường về nhà, cô bé háo hức với ý nghĩ phải nhanh kể cho mẹ chuyện này... chắc hẳn điểm tâm hôm nay sẽ ngon nhất từ trước đến giờ.

- ...

Bằng giọng khe khẽ... tôi tiếp tục đọc từng chút từng chút một... cho chị ấy nghe câu chuyện vụng về mà mình vừa viết ra.

Vừa đọc tôi vừa thầm cầu nguyện cho câu chuyện này có thể chạm tới được trái tim của chị Tooko, giúp chị ấy cảm nhận được hương vị của mẹ, dù chỉ là một chút đi chăng nữa.

Hi vọng nó có thể tới được trái tim, tới được đầu lưỡi của chị Tooko.

Tôi khẩn cầu như vậy.

Cho tới khi tôi đọc xong câu cuối cùng, chị Tooko vẫn không hề quay đầu lại.

Tôi xé ra một mẫu giấy rồi vươn tay ra đưa nó về phía miệng của chị Tooko.

- Chị không quay lại cũng được, nhưng xin chị ăn đi.

- ...

Sau một lúc im lặng như nín thở, cuối cùng bờ môi mềm mại của chị ấy khẽ chạm vào đầu ngón tay của tôi.

Rồi tiếng nhai giấy khẽ vang lên...

Chị Tooko lật người về phía tôi. Rồi khẽ mếu máo.

- ...Nữa.

- Ừ..

Tôi cười gật đầu rồi tiếp tục đút một mẫu giấy khác vào miệng chị Tooko.

Tựa như chim con được mẹ mớm mồi, chị Tooko ăn từng mẫu câu chuyện trên ngón tay của tôi.

Thình thoảng, bờ môi, đầu lưỡi của chị ấy lại chạm vào ngón tay tôi.

Mỗi lần như vậy, đầu ngón tay tôi lại nóng bừng lên.

Khi răng chị ấy đụng vào ngón tay tôi, tôi vội nhắc nhở.

- Đừng cắn em nhé.

Chị Tooko bèn ngượng ngùng xin lỗi.

- ...Chị xin lỗi.

Sau đó chị ấy dùng môi nhận lấy từng mẫu giấy, vẫn nhìn tôi với ánh mắt rưng rưng, miệng chị ấy chậm rãi nhai nuốt.

Khi tôi đưa mẫu giấy cuối cùng vào trong miệng chị ấy và chị Tooko ăn hết nó, khuôn mặt chị ấy bỗng trở nên buồn bã.

- ...Chị uống thuốc nhé. Để em đi lấy nước cho chị.

- ...Konoha.

Khi tôi đứng dậy định đi về phía phòng bếp, chị Tooko gọi tôi lại.

Tôi quay đầu và thấy chị ấy đang nhìn mình với ánh mắt bi thương.

- Cảm ơn em. Câu chuyện đó... rất ngon, rất ngọt ngào.

Tôi khẽ cười.

- Vậy thì tốt quá.

Về sau, chị Tooko vẫn nhìn tôi với ánh mắt như chực khóc.

Đêm đó, tôi ở bên cạnh chị Tooko suốt cho tới bình minh.

Khi tôi nhắn tin cho mẹ bảo tôi nay sẽ ngủ lại nhà Ryuuto. Mẹ nhắn tin trả lời "Như vậy không làm phiền nhà người ta chứ? Để mẹ nói chuyện với nhà đó một tiếng, con cho mẹ số điện thoại đi", nhưng tôi không nhắn tin lại.

Có lẽ thuốc đã có tác dụng, chị Tooko ngủ rất say.

Tôi đi tới giá sách, cầm lấy cuốn Khung cửa hẹp và ngồi đọc đi đọc lại nó.

"Em chỉ hi vọng anh biết được rằng em đã rất yêu anh..."

"Một ngày nào đó, anh hãy để con gái mình được đeo chiếc thập tự giá mà anh yêu thích, xem như một cách để nhớ tới em. Đừng nói cho nó biết đó là món quà của ai..."

"Còn nữa... không biết liệu anh có thể lấy tên em... để đặt cho đứa bé đó không..."

Alissa nói và hi vọng Jérôme sẽ nhận lấy cây thập tự giá bằng thủy tinh là đồ vật kỉ niệm của hai người.

Cô hi vọng Jérôme nếu tương lai kết hôn và sinh con gái thì hãy đưa cho đứa bé cây thập tự giá đó. Cô hi vọng anh đặt tên cho đứa bé đó là Alissa.

Thuần khiết tựa thiên sứ.

Jérôme tức giận hỏi lại tại sao Alissa lại nghĩ rằng anh sẽ kết hôn và có con với một người phụ nữ khác, rồi anh ôm lấy Alissa khẩn cầu cô thay đổi ý định.

Nhưng Alissa chỉ giấu đi nỗi đau trong tim và từ chối một cách lạnh lùng.

"Thôi, chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi."

"Cuộc đời tôi đã sang một trang khác rồi."

"Vĩnh biệt, người yêu dấu. Từ bây giờ... 'Thứ tuyệt vời nhất' sẽ bắt đầu."

Tôi tự hỏi thứ tuyệt vời hơn cả tình yêu mà Alissa tin vào là gì?

Con gái của Juliette, đứa bé được đặt cho cái tên Alissa, cuộc đời của nó sau này sẽ thế nào?

Lý do mình không dám gọi điện cho anh Fumiharu là vì mình sợ anh ấy đang ở bên Kana.

Khi mình không ngủ được và lấy cái bình nhỏ màu violet mà Takumi đưa cho mình đặt trên tay ngắm nhìn, thì Tooko, vốn đang nằm ngủ ở phòng bên cạnh, dụi mắt bước vào.

- Mẹ ơi... con đói.

- Vẫn chưa tới giờ cơm mà con. về giường ngủ đi nào.

- Dạ... mẹ ơi, cái gì vậy ạ?

Mình giật nảy khi thấy Tooko đang nhìn cái bình nhỏ màu violet.

- Đây là bột ngủ của Ole Lukoje đấy. Nhưng là của người em chứ không phải người anh. Tooko cũng biết câu chuyện của ông Ole đúng không?

Em trai của Ole là tử thần tới trên lưng ngựa. Thế nên, dù chỉ dính một chút bột này thôi là người ta sẽ tự leo lên lưng ngựa và bị đưa tới thế giới ngủ vĩnh hằng đấy. Sẽ không thể quay về được. Thế nên Tooko không được đụng vào nó đâu nhé.

Đang định đưa tay ra chạm vào cái bình hình trái tim, Tooko vội rút tay lại.

Trông con bé vẫn chưa tỉnh ngủ, có lẽ sáng mai nó sẽ quên mất chuyện cái bình.

Khi mình đưa con bé về giường rồi khẽ hôn lên má con bé, Tooko ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Ở bên cạnh, Ryuu cũng đang nằm ngủ.

Hai đứa bé chẳng khác nào thiên thần.

Mình thật hạnh phúc khi có Tooko ở bên.

Mình đem chìa khóa hòm châu báu giấu ở tầng cao nhất của kệ chén bát. Vì để ở đó thì mấy đứa nhỏ sẽ không với tới được.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Sáng hôm sau, khi những tia nắng le lói chiếu vào phòng qua kẽ hở của rèm cửa, chị Tooko tỉnh lại.

- Xem ra vẫn còn sốt. Để em viết một câu chuyện ngắn làm bữa sáng, chị ăn rồi uống thuốc, sau đó nghỉ cho khỏe đi.

Sau khi tôi đặt tay lên trán chị ấy để xem chị ấy còn sốt không và nói như vậy, hai má chị Tooko hơi đỏ lên.

- ...Konoha, đêm qua em ở lại đây à?

- Em cũng đâu thể bỏ bệnh nhân lại một mình đúng không.

Trông chị Tooko như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không tìm được lời thích hợp, thế nên chị ấy đành cúi đầu, sau khi do dự mất một lúc, chị ấy mới khẽ nói.

- ...Cảm ơn em.

- Đ-Đến lúc này rồi mà chị còn khách sáo như vậy sao. Còn nữa, nếu chị đã dậy được rồi thì nên thay quần áo đi, dù sao thì hôm qua chị cũng đổ mồ hôi nhiều lắm.

- Ừm... để chị đi thay.

Sau khi trả lời với vẻ ngượng ngùng, chị Tooko từ từ bò dậy rồi lấy đồ để thay từ tủ quần áo, sau đó chị ấy ôm theo nó đi lảo đảo ra khỏi phòng.

- Chị đi một mình được không?

Tôi định đưa tay ra đỡ chị ấy.

- Không sao đâu.

Nhưng chị Tooko lại đỏ mặt cúi đầu từ chối.

Một lúc sau, chị Tooko quay lại trong bộ pijama màu lam và mái tóc được tết lại gọn gàng, rồi chị ấy ngồi trên nệm ăn những mẫu truyện bữa sáng do tôi dứt.

- ...Ngon quá... thật ấm áp... thật dịu dàng... cứ món súp bắp cải, thịt xông khói và nấm vậy.

Chị ấy khẽ cười và nói.

- Câu chuyện ngày hôm qua em viết cũng rất ngọt ngào, chẳng khác gì món cháo sữa bò... rất ngon... hết như vị của mẹ.

...Chị muốn ăn cơm của mẹ...

Ngực tôi khẽ nhói lên.

Chị Tooko còn nhớ việc chị ấy đã mếu máo khi nói ra những lời như vậy không...

Ánh mắt dịu dàng của chị ấy pha lẫn chút xót xa.

Vừa cẩn thận ăn câu chuyện của tôi, chị Tooko vừa thì thầm bằng giọng hoài niệm.

- ...Những bữa cơm của mẹ chị rất ngọt ngào, rất ấm áp, cho dù gặp chuyện buồn thì chỉ cần được ăn cơm của mẹ là chị lại quên đi hết thấy... hết như phép màu vậy... Mẹ luôn nói với chị rằng... mẹ muốn viết ra những câu chuyện như "Manna"...

- Manna...?

- Đó là một loại đồ ăn xuất hiện trong chuyện về Moses trong Kinh thánh. Khi các con chiên đang lưu lạc trên vùng hoang dã mang theo cái bụng đói, Chúa trời đã để cho manna màu trắng như tuyết rơi xuống từ trên bầu trời. Đó là một thứ ngọt ngào như mật ong, mỏng manh như sương sớm... Và Chúa trời vẫn tiếp tục để manna rơi cho đến khi những con chiên của người đến được vùng đất hứa Canaan.

Trong đôi mắt trong suốt của chị ấy toát lên tia sáng dịu dàng.

Như thế quang cảnh đó đang hiện lên trong đầu chị ấy...

Thức ăn của trời rơi xuống trên miền đất hoang.

Manna, tình thương của Chúa trời, trải rộng vô hạn, thanh khiết, ôn hòa.

- Giấc mơ của mẹ chị là... một ngày nào đó có thể viết ra những câu chuyện... như manna, làm đầy những cái bụng rỗng...

Tôi từng nghe nói mẹ của chị Tooko muốn trở thành một tác giả.

Chắc hẳn cô ấy đã nhiều lần kể cho đứa con gái nhỏ nghe bằng giọng nói dịu dàng.

... Một ngày nào đó, mẹ muốn viết ra câu chuyện như manna.

Đang hạnh phúc kể lại những kỉ niệm, bỗng dưng chị Tooko im lặng cúi đầu.

Có lẽ chị ấy vừa nhớ ra... rằng mẹ chị ấy đã không thể nào viết ra một câu chuyện như manna nữa rồi.

- Cảm ơn em, chị ăn xong rồi.

Chị ấy nói khẽ.

- Vậy chị uống thuốc nhé.

- Ừ.

- Uống thuốc xong chị nằm ngủ thêm chút nữa đi.

- Vậy còn Konoha...?

Chị Tooko ngược lên nhìn tôi lo lắng.

- Em sẽ ở đây cho đến khi chị Tooko tỉnh lại.

- Trường học thì sao?

- Em vừa gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm báo hôm nay nghỉ rồi.

- ...Konoha, cả đêm qua em không ngủ phải không?

- Không. Mà chị đừng lo cho em, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe đi. Vẫn còn một kì thi đang đợi chị đấy.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt rưng rưng không biết phải làm sao rồi nói.

- Trong tủ có chăn đấy... nếu em buồn ngủ thì cứ lấy ra mà dùng. Còn

nữa, dưới bếp có đồ ăn, nếu đói em cứ lấy mà ăn.

Sau khi ngáp ngừng khẽ nói như vậy, chị ấy lại ngủ say sưa.

Nghe chị ấy nói tôi mới nhớ ra từ hôm qua tới giờ mình chưa có thứ gì vào bụng cả. Vì chẳng hề cảm thấy đói bụng nên tôi cũng quên khuấy đi mất. Mặc dù cảm thấy không nên đi lục lọi bếp nhà người khác, nhưng tôi vẫn đi tới tủ lạnh và mở tủ ra, ở đó tôi phát hiện trong tủ gần như trống rỗng.

Một vỉ trứng gà với duy nhất một quả trứng còn sót lại, hạn sử dụng không biết, ngoài ra còn có pho mát, xúc xích salami, mayonnaise, một chai nước khoáng và một lon bia.

(Một loại xúc xích dạng khối được làm từ thịt động vật lên men rồi đem sấy khô. Là đồ ăn truyền thống của vùng Nam Âu)

Mặc dù nói chị Tooko chỉ ăn sách, nhưng nhà này vẫn còn Ryuuto và cô Kanako mà, hai người đó rốt cuộc ăn gì để sống vậy?!

Đúng lúc này, tôi liếc thấy một thùng các tông đặt dưới nền nhà, bên trong cơ man nào là mì ly, mì xào và hàng tá đôi đũa xài một lần.

Tôi lấy ra một ly mì vị súp miso, rót nước nóng vào rồi bắt đầu ăn.

Sau khi nhét đầy bao tử, cơn buồn ngủ lập tức ập tới. Cố nhịn không để mí mắt sụp xuống, tôi quay lại phòng của chị Tooko, chị Tooko vẫn đang nằm ngủ, một tay nắm chặt cuốn Alte Heidelberg ăn dở.

Chẳng hiểu sao mũi tôi lại cay xè.

Thấy chị Tooko khẽ run lên như thể bị lạnh, tôi ngồi xổm xuống nhẹ nhàng cầm cánh tay thò ra ngoài và cuốn sách đút vào lại trong chăn.

Có lẽ nên lấy thêm một cái chăn nữa đắp cho chị ấy.

Vừa nghĩ như vậy, tôi đi tới tủ định mở ra, nhưng đột nhiên sống lưng tôi ớn lạnh.

Tôi nhớ tới một cảnh trong tiểu thuyết của cô Kanako.

Sau đám tang của cặp vợ chồng, Arisa đi tới chung cư trống rỗng, khi cô ấy mở ra cánh cửa tủ, từ bên trong xuất hiện xác chết thối rữa của một đứa trẻ.

Tôi đang nghĩ cái gì vậy?!

Đó chỉ là hư cấu. Chị Tooko vẫn đang sống sờ sờ, không phải ngay lúc này đây chị ấy đang nằm ngủ sau lưng tôi sao?!

Dù vậy, tôi vẫn không thể ngăn bản thân run rẩy như đang bị bao trùm bởi một bầu không khí lạnh lẽo, cổ họng tôi khát khô, cánh tay duỗi ra dừng lại bất động trước cửa tủ.

Dường như có một thứ gì đó đáng sợ và vô hình đang ẩn náu ở phía bên kia cánh cửa kéo mỏng và phai màu, nó đang chờ để lao ra tấn công khi tôi đẩy cửa... từ trong bóng tối dày đặc, duỗi ra một cánh tay trắng nhợt và nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào bên trong...

Phải bình tĩnh lại! Sao lại để trí tưởng tượng của mình dọa sợ như vậy chứ!

Tôi nín thở, mở to hai mắt rồi đẩy cánh cửa tủ ra.

Một luồng khí lạnh thổi ra từ bên trong, tim tôi thắt chặt lại, da gà nổi hết cả lên.

Ngăn trên của tủ đặt chặn và nệm, ở bên cạnh và ngăn dưới thì là những chiếc hộp và sách được xếp chặt kín.

Một cái tủ cực kì bình thường.

Dù vậy, cảm giác bất an trong lòng tôi vẫn không biến mất, tôi cố gắng lôi cái chần ra khỏi tủ càng nhanh càng tốt rồi đóng cửa lại.

Tuy nhiên, một mép chần lại bị kẹt trong đồng hồ đặc nằm bên cạnh, cho nên khi tôi kéo mạnh nó ra, đồng hồ đặc cũng đổ ập xuống.

- Oa!

Tôi vội vươn tay ra đỡ nhưng vẫn không bắt được cái hộp ở trên cùng, đồ vật bên trong cái hộp văng tung tóe khắp thảm tatami.

Tôi vội quay lại nhìn ra đằng sau, tuy nhiên chị Tooko vẫn ngủ say và không nhận ra điều gì cả.

Tôi thở dài một cái rồi đặt chần xuống thảm, sau đó bắt đầu nhặt những thứ rơi dưới sàn lên.

Một bức tranh ba mẹ do chị Tooko vẽ khi còn nhỏ, cục gôm hình động vật, viên bi màu violet, tin nhắn âm nhạc chúc mừng sinh nhật gửi từ bệnh viện... nằm lẫn lóc trên sàn đều là những thứ mang đầy kỉ niệm.

Còn có một quyển album.

Khi tôi định nhặt quyển album nằm dưới sàn trong trạng thái mở ra để đóng nó lại, tôi nhìn thấy một cô gái tóc thắt bím mặc đồng phục thủy thủ.

Cô gái này... đang học cấp hai thì phải. Cô gái trên vai đeo một bình nước, hai tay xách một túi lớn đồ lưu niệm, đang đứng trước một bảo tàng kĩ thuật vây quanh bởi rừng cây và cười hạnh phúc. Trên tóc cô ấy cài một chiếc trâm hình hoa violet.

Đây là cô Yui sao?

Đứng bên cạnh là một cô gái với vóc người thon thả. Trước ngực đeo một chiếc vòng cổ thủy tinh màu lam, mái tóc cắt ngắn ngang vai, đôi mắt lạnh lùng như búp bê...

Đây là cô Kanako!

Tôi thử lật sang những trang khác.

Tất cả gần như đều là hình của hai cô gái.

Ngôi trường cũ kĩ, nhà thể dục, cầu môn, xà đơn, hoa anh đào. Trong những khung cảnh bình thường như vậy đều tồn tại hai cô gái, khi thì mặc đồng phục, khi thì mặc đồ thể dục. Ở trong tấm hình nào thì cô gái tóc thắt bím cũng đều cười thật hạnh phúc, còn cô gái còn lại thì lúc nào cũng giữ nét mặt lạnh lùng.

Dù vậy, cô gái tóc thắt bím dường như chẳng bận tâm đến điều đó, cô vòng tay qua tay bạn mình và nở một nụ cười tươi như hoa.

Càng lật về phía sau, hai cô gái lại càng trưởng thành, họ bắt đầu khoác lên mình trang phục khác nhau.

Cô gái tóc thắt bím mặc áo khoác dài tay, váy kẻ sọc caro và đi tất, cô gái với đôi mắt lạnh lùng thì mặc đầm một mảnh màu xám, khoác áo bolero bên ngoài và quần vớ màu đen.

Cho dù học khác trường cấp ba, hai người có vẻ vẫn thường xuyên gặp nhau.

Cô gái tóc thắt bím vẫn rạng rỡ như trước, cô gái còn lại thì lạnh lùng âm u.

Khung cảnh trong hình chuyển sang trường đại học, trong căn phòng chật hẹp của một câu lạc bộ nào đó có hai cô gái nay đã là sinh viên.

Lúc này cô gái tóc thắt bím đã không còn buộc bím tóc nữa mà để xõa mái tóc hơi uốn lượn loăn xoăn rũ qua vai, dù vậy nụ cười của cô vẫn không hề thay đổi. Cô gái đứng bên cạnh cũng càng xinh đẹp hơn, nét lạnh lùng trong đôi mắt cô ấy cũng vẫn y hệt như ngày xưa.

Trang cuối cùng của quyển album là hình cô Yui mặc váy cưới trắng thuần khiết đang nở nụ cười, còn cô Kanako thì mặc váy màu xanh dương, cô ấy đang trao hoa cho cô Yui.

Cô Kanako không hề nở nụ cười, nét mặt của cô ấy không có chút tình cảm nào. Có vẻ màu xanh dương là màu yêu thích của cô Kanako. Vào buổi tiệc hôm trước, cô ấy cũng mặc bộ đầm màu này...

...Kanako và Yui, mẹ của Tooko, là bạn thân của nhau.

Nét mặt bối rối và biểu cảm đắng chát của bác Sasaki khi nói ra những lời đó hiện lên trong đầu tôi.

Hai người họ thật sự là bạn thân của nhau sao? Đúng là lúc nào họ cũng ở bên nhau, nhưng mà... tôi lại cảm thấy có điều gì đó không đúng. Chắc hẳn đó là vì trong cả quyển album này không hề có lấy một tấm hình mà cô Kanako nở nụ cười...

Khi định khép lại quyển album, tôi nhận ra ở trang giấy mỏng nằm giữa trang cuối cùng và bìa dường như đang kẹp một thứ gì đó.

Đó là vài tờ giấy có kẻ hàng trông như giấy viết thư.

Khi thoáng liếc qua nội dung, toàn thân tôi cứng đờ lại.

"Cậu chắc hẳn rất muốn tôi chết đúng không."

Cái quái gì đây?!

Tôi nín thở nhìn vào câu nói được viết bằng nét chữ gọn gàng và xinh đẹp. Ngoài nó ra còn có những câu chữ sắc nhọn như kim châm.

"Từ khi tôi vào nghề, cậu liên tục làm những chuyện quá đáng với tôi. Cậu lợi dụng tôi để tiếp cận anh ấy. Cậu dùng thân thể của mình để dụ dỗ anh ấy, để anh ấy đọc tiểu thuyết của cậu. Cậu đã phản bội tôi, giấu tôi viết tiểu thuyết.

Bộ dạng xấu xí kia mới chính là con người thật của cậu.

Dù vậy, khi đứng trước anh ấy, cậu lại giả vờ làm người tốt, giả vờ lo lắng cho tôi, cậu thật chẳng có chút liêm sỉ nào. Cậu lại còn dám nói với tôi rằng nếu tôi xuất bản cuốn sách đó, tôi sẽ bị tổn thương. Tôi biết, trong thâm tâm, cậu đang ghen tị, đang khó chịu với tôi, tìm mọi cách để vu khống tôi."

Trên trán tôi toát ra mồ hôi lạnh.

Đây là... thư của cô Kanako gửi cho cô Yui sao? Nhưng nội dung trong này hoàn toàn không phải dành cho một người bạn thân.

"Cậu lúc nào cũng tự ý viết lại những câu chuyện theo ý thích của mình.

Từ hồi cấp hai đã luôn như vậy. Cậu chẳng quan tâm tới việc có khiến tôi cảm thấy phiền toái hay không, lúc nào cũng bám dính lấy tôi, thể hiện cho những người xung quanh biết cậu là bạn thân của tôi. Trên thực tế, đó chỉ là vì cậu muốn thỏa mãn cảm giác đặc ý khi người khác thấy chỉ có cậu là có thể nói chuyện thân thiết với tôi, người lúc nào cũng cô độc.

Khi cha mẹ tôi mất hồi cấp ba cũng vậy.

Chẳng có ai gọi cậu nhưng cậu vẫn tới khu hỏa táng, rồi vừa ôm lấy tôi giả vờ khóc, khoe miệng cậu vừa nhếch lên thật vui vẻ, cậu tưởng rằng tôi không nhận ra điều đó sao? Khi đó, cậu cũng chỉ là đang say mê với việc khích lệ người bạn thân bất hạnh mà thôi.

Bây giờ cũng vậy.

Cậu vừa giả vờ là một người mẹ dịu dàng, vừa sợ hãi chồng của mình bị tôi cướp đi, cậu núp trong bóng tối nhìn tôi với ánh mắt thù hận, cậu gọi điện tới chỗ làm việc, lấy con gái của cậu làm cái cớ để buộc anh ấy ở nhà. Những nỗ lực ngu xuẩn của cậu khiến tôi muốn bật cười.

"Minh là tác giả của anh ấy."

"Anh Fumiharu nói với mình, hi vọng mình trở thành tác giả của riêng anh ấy."

"Mặc dù không thể xuất bản tiểu thuyết như Kana, nhưng chỉ cần như vậy là mình cũng thấy thỏa mãn rồi."

Như muốn khoe khoang niềm hạnh phúc của bản thân, cậu liên tục nói cho tôi những điều đó, cậu còn gửi bưu thiếp có hình gia đình cậu cho tôi, nhưng cậu hãy tự biết thân biết phận mà nhìn vào sự thật đi.

Cậu không hề có tài năng.

Những câu chuyện cậu viết giống như giấc mơ mà Ole Lukoje cho đám trẻ con thấy qua chiếc dù có tranh vẽ. Mơ hồ không chút sự thật; chẳng hề để lại chút ấn tượng nào, sáng sớm tỉnh lại là sẽ quên hết.

Anh ấy cũng vì biết điều này nên mới không để cho cậu xuất bản sách.

Tác giả của Amano Fumiharu là tôi, không phải cậu, cho dù ai nhìn vào

thì cũng thấy rõ điều đó. Anh ấy đã "ăn cơm" trước mặt tôi. Cậu không phải là người đặc biệt duy nhất. Tác giả của anh ấy chính là tôi.

Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả. Tiểu thuyết của cậu chỉ là những thứ nhàm chán đầy viễn vông.

Cậu nói cậu có độc dược.

"Không biết nếu anh Fumiharu uống thuốc độc thì sẽ thế nào nhỉ? Không biết anh ấy có chết không nhỉ?"

Cậu định uy hiếp tôi sao?

Tôi biết thừa cậu đang giấu độc dược ở đâu. Cậu lúc nào cũng cất những thứ quan trọng ở đó. Chỉ cần mở nó ra là mọi chuyện sẽ sáng tỏ.

Sau khi giết anh ấy, cậu cũng sẽ giết tôi phải không? Cậu sẽ vừa cười vừa đổ thuốc độc vào thức ăn của tôi phải không?

Nhưng vô dụng thôi. Tôi sẽ không chết, tôi sẽ sống. Tôi cũng không ngu xuẩn đến mức bị một người như cậu giết.

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu cũng như con gái cậu, những kẻ dám cản trở mục tiêu của anh ấy và tôi."

Khi đọc xong lá thư, toàn thân lẫn những đầu ngón tay của tôi đều lạnh cóng.

Đầu tôi đau nhói, mắt không tài nào rời khỏi những con chữ. Ngày được ghi ở cuối bức thư là ba ngày trước khi vợ chồng chú Amano qua đời.

Ngực tôi như bị đâm thủng, không chỉ vì việc cô Kanako viết thư chỉ trích cô Yui, nói rằng cô Yui ghen ghét với cô ấy, mà còn vì việc cô Kanako đã viết rằng cô Yui có độc dược.

Trong Cánh cửa tội lỗi, Arisa đã bỏ độc vào đồ ăn.

Nhưng nếu trên thực tế, người sở hữu độc được là cô Yui...

Theo những gì viết trong thư thì cô Kanako đã phát hiện ra điều đó và tìm cách sát hại cô Yui? Không... nếu như chính cô Yui đã... Toàn thân tôi run bắn lên khi trong đầu hiện lên một câu trong bức thư: "Không biết nếu anh Fumiharu uống thuốc độc thì sẽ thế nào nhỉ? Không biết anh ấy có chết không nhỉ?".

Cảnh sát đã không tìm được bằng chứng nào về việc cô Kanako hạ độc. Cho nên người hạ độc không phải là cô Kanako, nếu vậy người đó chẳng lẽ lại là cô Yui sao?

Nếu như cô Yui vì bị cô Kanako vạch trần chỗ giấu độc được mà bị dồn vào đường cùng rồi tự bỏ độc vào đồ ăn của chính mình và chồng cô ấy...

Nếu như cô ấy lựa chọn việc cùng chết đi thay vì để cô Kanako cướp chồng của mình...

Cô Yui, người luôn nở nụ cười trong những tấm hình trông không giống một người sẽ làm những chuyện như vậy, cô ấy dịu dàng, đáng yêu, hay quan tâm đến người khác.

Nhưng, nếu cô Yui thật sự âm thầm oán hận cô Kanako như những gì viết trong thư... đó cũng không phải là chuyện không thể diễn ra!

Tay tôi run rẩy.

Tôi bỏ lại lá thư vào quyển album, đặt nó vào hộp rồi nhét vào sâu trong góc tủ. Cho dù đã khép cửa tủ lại, tôi vẫn không thể ngăn cảm giác lạnh lẽo đang bủa vây lấy bản thân mình.

Sau khi đắp thêm cho chị Tooko một cái chăn nữa, tôi ngồi rúc vào một góc phòng, lấy áo khoác trùm kín đầu rồi cố gắng nhắm mắt lại.

Tôi muốn quên đi toàn bộ những gì mình vừa đọc được.

Mới vừa nãy thôi tôi còn buồn ngủ díp mắt nhưng bây giờ tim tôi đập thình thịch, đầu óc như bị điện giật, tôi không tài nào ngủ được!

Người hạ độc thật sự là cô Yui sao?

Chị Tooko vẫn đang ngủ một cách an lành. Chị ấy rốt cuộc định làm gì khi giữ lại lá thư đó?

Bóng tối như đè nặng cơ thể tôi. Tôi không thở được. Đừng suy nghĩ những chuyện dư thừa nữa, nhanh ngủ đi!

Sau một hồi niệm thầm trong đầu "Ngủ đi, ngủ đi!" như đọc kinh xua tà ma, cuối cùng tôi cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ vì quá mệt mỏi nên tôi ngủ rất say. Khi tôi tỉnh lại thì đã hơn bốn giờ chiều rồi.

Mặc dù trước khi ngủ tôi chỉ choàng áo khoác lên người, nhưng bây giờ đã có thêm một cái chăn. Hẳn là chị Tooko đã đắp giúp tôi.

Khi tôi xoay người nhìn về phía chị Tooko đang nằm ngủ thì thấy chị ấy đã ngồi dậy và đang đọc cuốn Alte Heidelberg.

Thấy tôi đã thức, chị ấy nheo mắt cười dịu dàng.

- Cảm ơn em, Konoha. Chị khỏe hơn nhiều rồi.

Nụ cười đó và nụ cười của cô Yui mà tôi nhìn thấy trong tấm hình chồng lên nhau, máu toàn thân tôi như đông lại.

Để che giấu sự bất an của mình, tôi đứng dậy lấy tay đặt lên trán của chị Tooko.

- Vẫn còn sốt. Chị cứ nằm nghỉ tiếp đi.

Tôi cứ nghĩ rằng chỉ cần đi ngủ thì sẽ quên đi hết thấy. Nhưng tôi đã nhầm. Tôi không tài nào quên được lá thư đó.

Chị Tooko bật cười, nụ cười giống hệt cô Yui.

- ...Konoha thiệt là, lo xa hệt như mẹ chị.

Tôi giật mình hỏi lại bằng giọng khàn khàn.

- Mẹ của chị Tooko... là bạn của mẹ Ryuuto... nhỉ?

Chị Tooko gật đầu vui vẻ nói.

- Ừ. Hai người bắt đầu quen nhau từ khi học cùng lớp vào hồi cấp hai. Mẹ chị rất hay kể cho chị nghe về chuyện của dì Kanako. Cứ mỗi lần nhắc tới chủ đề này là mẹ lại không dừng lại được. Mẹ rất tự hào và yêu mến dì Kanako.

Ngực tôi như có một vòng xoáy màu đen đang lan rộng.

Cô Yui thật sự "yêu mến" cô Kanako sao? Cô ấy thật sự nghĩ như vậy sao?

Chị Tooko tiếp tục kể cho tôi nghe với nụ cười trong vắt.

- Chị cũng rất thích dì Kanako. Mặc dù dì ấy thoạt nhìn rất lạnh lùng nhưng thật ra dì ấy là một người dịu dàng. Dì đã cứu mang chị trong căn nhà này. Dì ấy thật sự là một người tốt.

Chẳng hiểu sao tôi lại cảm thấy cái cách chị Tooko vừa cười vừa lặp lại câu nói "Dì ấy là một người tốt" trông thật gượng gạo.

Vòng xoáy đen kịt càng lúc càng trở nên dày đặc.

- ...Chị không báo cho cô Kanako chuyện chị bị cảm phải nằm liệt giường sao?

Chị Tooko vừa cười vừa lắc đầu.

- Nếu biết chị bị cảm, dì chắc chắn sẽ rất lo lắng. Chị không muốn dì phải lo lắng hay buồn rầu. Bởi vì dì là người không biết cách nói ra suy nghĩ của mình... Thế nên khi đứng trước dì chị lúc nào cũng cố gắng cười thật tươi.

Làm sao có thể như vậy được. Rõ ràng là sống chung cùng một nhà, vậy mà ngay cả việc mình bị cảm cũng không thể nói cho người khác biết, chuyện này thật sự quá vô lý.

Tôi định nói ra những lời này, nhưng nhìn thấy nét mặt và giọng nói của chị Tooko rạng rỡ không chút vấn đục, tôi lại đành im lặng.

Đột nhiên, chị Tooko trở nên buồn bã và khẽ thì thầm.

- ...Nếu mẹ còn sống... và viết truyện cho chị thì tốt biết mấy... nếu vậy...

Tôi định hỏi lại nếu vậy thì sao nhưng chị Tooko đã nở nụ cười rạng rỡ.

- Konoha, chị đói bụng rồi. Em lấy gì đó cho chị ăn đi.

Sau đó tôi làm một ly mì xào. Còn chị Tooko thì ăn tuyển tập truyện ngắn của Kunida Doppo.

- Nỗi buồn của cậu thiếu niên... chị thích nhất là truyện ngắn này đây. Người đàn ông dẫn truyện khi còn niên thiếu từng gặp gỡ một người con gái

bất hạnh, hai người chỉ nói với nhau một câu sau đó từ biệt... đó chỉ là một câu chuyện ngắn như vậy thôi... nhưng nó lại mang hương vị mặn chát của biển đêm... đau xót... trong suốt... tựa như một chén canh trong vắt nấu từ sò và ngò tây...

Ngực tôi khê đau khi nhớ lại kỉ niệm khi tôi và chị Tooko cùng đọc truyện ngắn của Doppo.

- Đoạn mở đầu của câu chuyện rất thi vị "Niềm vui của thiếu niên nếu là thơ, nỗi buồn của thiếu niên cũng là thơ"...

Rồi chị Tooko tươi cười hỏi tôi một câu tương tự khi đó "Nó thật tuyệt đúng không?"

- ...Đúng vậy.

Cơn đau xé lòng mà tôi đang cảm nhận bây giờ cũng là nỗi buồn của thiếu niên sao? Nếu tôi trở thành người lớn, cơn đau này sẽ phai nhạt sao?

Hay là vết thương này sẽ tiếp tục chảy máu. Cho dù đã trở thành người lớn thì tôi cũng sẽ cảm hận một ai đó, nguyên rủa một ai đó như lá thư của Kanako sao?

Sau khi ăn xong bữa trưa muộn, chị Tooko dịu dàng nói.

- Chị không sao nữa rồi. Konoha cũng về nhà đi.

Thế nên tôi đành đứng dậy ra về.

- Chị cứ nằm nghỉ đi, không cần tiễn em đâu.

- Để chị đưa em tới cửa. Dù sao cũng phải khóa cửa lại mà.

- Lúc em tới cửa đâu có khóa đâu.

- Ủa... sao kì vậy?!

Chúng tôi nói chuyện với nhau như bình thường, nhưng chẳng hiểu sao ngực tôi lại đau nhức, một nỗi xót xa dâng lên trong lòng.

Lần tới chúng tôi gặp lại nhau sẽ là khi nào?

Chúng tôi sẽ không còn gặp nhau nữa sao.

Khi tôi đang ngồi trước cửa buộc dây giày lại thì cửa trước mở ra, một người phụ nữ mặc áo khoác màu xanh dương bước vào.

Tôi sửng sờ.

Người phụ nữ kia cũng nhíu mày lại.

Người phụ nữ này chính là người đã viết ra quyển tiểu thuyết đó. Người đầu độc vợ chồng bạn thân và siết cổ con gái họ...

Lá thư kẹp trong quyển album, những gì Ryuuto nói với tôi, những lời của chị Tooko lần lượt hiện lên trong đầu, cơn giận bỗng dâng trào trong tôi... tôi bất giác trừng mắt nhìn về phía người phụ nữ.

Đối phương cũng dùng ánh mắt xinh đẹp và lạnh lùng nhìn tôi chăm chú.

Đúng lúc này giọng nói của chị Tooko vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

- Dì về rồi ạ!

Với nụ cười rạng rỡ vui vẻ không chút che giấu, chị ấy chạy về phía cô Kanako.

- Konoha tới thăm con đấy ạ. Chẳng là con bị cảm một chút những giờ đã

không sao nữa rồi. À, dì xong việc rồi ạ? Đúng rồi, nhà xuất bản có gửi đồ tới, con đã để trong phòng khách rồi, có gì dì xem nhé. Còn nữa...

Với vẻ mặt lạnh lùng như băng giá không chút cảm tình, cô Kanako cởi giày cao gót rồi đi ngang qua tôi vào trong nhà.

Sau đó cô ấy đi ngang qua chị Tooko vẫn đang định nói gì đó, đẩy cửa ra rồi biến mất vào trong phòng.

Cửa đóng lại.

Chị Tooko vẫn đang cười.

- Dì dạo này hơi bận nên đã không về nhà một thời gian rồi, chắc dì mệt lắm. Em đừng để ý nhé, Konoha.

Chứng kiến chị Tooko như vậy mà trái tim tôi như bị đóng băng.

- Cảm ơn em vì đã chăm sóc chị hai ngày hôm nay. Chị tiễn tới đây thôi, em về cẩn thận nhé, Konoha.

- ...Chị giữ gìn sức khỏe.

Sau khi khó khăn nói ra những lời đó, tôi đi ra ngoài.

Tại sao chị Tooko lại phải miễn cưỡng bản thân cười như vậy chứ?!

Bên ngoài gió lạnh đang thổi.

Mặt trời đã lặn, tôi vừa đi ngang qua khu vườn u ám ra phía cổng vừa nghiêng răng nghiêng lợi vì cơn giận dữ không có chỗ phát tiết.

Chị ấy vẫn luôn như vậy sao? Sống mà bị người khác coi như không tồn tại.

Nếu vậy tại sao chị ấy lại có thể nói ra cái câu "Dì Kanako là người rất dịu dàng và tốt bụng" chứ!

Mặc dù tức giận như vậy nhưng tôi lại chẳng thể nói gì với chị Tooko và cô Kanako cả. Điều duy nhất tôi có thể làm là quay lưng lại căn nhà nơi hai người đang sống...

Bởi vì, tôi không có tư cách đó.

Tôi không thể hiểu được tâm tình của chị Tooko, của cô Kanako... tôi, một người không thể sống với thân phận tác giả, không có tư cách đó.

Ngực tôi đau ê ẩm.

Khi tôi đi ngang qua cây hồng ngay cạnh cổng, tôi nhận ra Ryuuto đang đứng ở đó, hơi thở của tôi ngừng lại.

- !

- Anh gặp Kanako rồi chứ?

Nó hỏi với giọng trầm thấp.

Trên khuôn mặt vắn vẹo một cách nguy hiểm của nó chỉ có đôi mắt là tỏa ra ánh sáng sắc nhọn.

- Hai người đó... lúc nào cũng vậy. Chị Tooko nói chuyện, còn Kanako thì cứ xem chị ấy như không tồn tại... vẫn luôn như vậy... kể từ khi chị Tooko tới cái nhà này. Đến nỗi ngay cả người ngoài nhìn vào cũng cảm thấy không chịu nổi.

Sau khi cắn môi một cách khổ sở, nó tiếp tục nói.

- Khi còn sống với ba mẹ mình, chị Tooko hờ một chút là lại mếu máo

khóc. Khóc từ trường về tới nhà, rồi dì Yui sẽ dỗ dành chị ấy. Mặc dù ở trước mặt em thì chị ấy vẫn phồng má nói rằng chị ấy không khóc, nhưng nhìn cặp mắt đỏ hồng của chị ấy là sẽ biết ngay.

Có lẽ vì trí tưởng tượng quá phong phú, cho nên chị Tooko rất sợ người lạ, mỗi lần có khách lạ tới thăm là chị ấy lại sợ run tìm cách trốn đi... chị ấy cũng rất ghét ma và những câu chuyện đáng sợ... Thế nhưng kể từ khi tới căn nhà này, em chưa từng một lần chứng kiến chị ấy khóc hay tỏ ra buồn rầu, cho dù là ai thì chị ấy cũng có thể nói chuyện một cách vui vẻ. Mặc dù rất sợ phải sống trong căn nhà từng xảy ra án mạng, nhưng chị ấy lại chưa một lần nói ra. Còn nữa, lúc nào đứng trước Kanako chị ấy cũng cười. Anh có biết vì sao không?

Trong ánh mắt, giọng nói của Ryuuto dường như đang cháy rực lửa giận và nỗi đau.

- Bởi vì chị Tooko muốn trở thành dì Yui.

Cô Yui ư?!

Trong đầu tôi hiện lên nụ cười giống hệt với nụ cười của chị Tooko.

Trong khi nở nụ cười, lúc nào chị Tooko cũng nghĩ tới người mẹ quá cố của mình sao?

Cho dù đau đớn đến tâm can vỡ nát, chị ấy vẫn nỗ lực và cố tỏ ra vui vẻ sao? Tại sao?! Tại sao chị ấy lại phải làm như vậy?!

- Nhưng cho dù chị ấy cố gắng tới gần dì Yui đến thế nào thì vẫn có một việc chị ấy không thể làm được.

Ryuuto nhìn chăm chăm vào tôi.

- Đó là viết ra những câu chuyện như của dì ấy. Chỉ có duy nhất điều đó là cho dù cố gắng thế nào chị Tooko cũng không thể làm được.

Lưng tôi ớn lạnh khi bị ánh mắt của nó nhìn vào.

Nó...

Nó đang muốn nói gì vậy?

- Đáng lẽ là không thể.

Ryuuto nói một cách rành mạch.

- Nhưng chị ấy đã tìm được anh Konoha. Câu chuyện mà dì Yui không thể viết ra, thì chính anh là người đã mang tới hi vọng hoàn thành nó...

Cô Kanako từng nói cô ấy biết một người viết ra tiểu thuyết giống y hệt tôi, còn chị Tooko từng nói mẹ chị ấy muốn viết ra một câu chuyện như manna.

Nhớ lại nét mặt mếu máo của chị Tooko khi chị ấy nói muốn được ăn cơm của mẹ, đầu tôi như sôi trào, toàn thân run rẩy.

Thì ra thứ mà chị Tooko hi vọng tôi viết chính là tiểu thuyết mà mẹ chị ấy đáng lẽ sẽ viết! Bởi vì như vậy nên chị ấy mới hi vọng tôi viết tiểu thuyết sao?!

- Nếu anh Konoha viết, mọi người sẽ được cứu rồi... Cả em, cả chị Tooko... đều nghĩ như vậy.

Tôi rên rỉ.

- Anh không làm được! Anh đâu phải mẹ của chị Tooko đâu. Anh là một người khác. Cho dù em hi vọng như vậy thì anh cũng không thể làm được!

- Nhưng nếu cứ thế này thì cũng chỉ có sự hủy diệt đang chờ đợi ở phía trước.

Khuôn mặt của Ryuuto trở nên thâm trầm đến mức khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

- Em biết chứ... em hoàn toàn rõ ràng.

Mọi người đều như đang mang theo một quả bom đi thăng bằng trên bờ vực. Giống hệt như chín năm trước... Giống hệt như khi đó, nếu không có ai biến mất thì mọi chuyện sẽ không dừng lại được.

Bóng tối càng lúc càng trở nên đặc quánh. Dưới ánh trăng yếu ớt, Ryuuto nở một nụ cười hung tàn.

- Em biết tất cả... Bởi vì em chính là Suwa Takumi đầu thai.

- !

Ryuuto làm sao vậy. Nó không giống bình thường chút nào cả.

- Anh biết Suwa Takumi chứ? Đó là người cha đào hoa vô tích sự của em. Mặc dù từ khi em còn ở trong bụng Kanako thì ông ta đã lao ra trước đầu xe hơi rồi bị tông chết. Nhưng ông ta đã đầu thai trở thành em.

Quá sợ hãi, tôi run giọng nói.

- Không thể nào, chuyện đó...

- Không thể sao? Nhưng em lại có kí ức của kiếp trước. Kể cả việc Kanako cự tuyệt em với ánh mắt lạnh lùng, kể cả khoảnh khắc em lao người ra trước đầu xe, kể cả việc Kanako đã không tới bệnh viện, kể cả việc em đưa độc dược cho chị Yui, em đều nhớ rõ toàn bộ.

Sống lưng tôi run lên.

Nó nói nó đã đưa độc dược cho cô Yui sao?!

- Đúng vậy, chính em là người đã đưa cho chị Yui chiếc bình nhỏ hình trái tim màu violet bên trong chứa độc dược. Bởi vì em rất yêu quý chị Yui, chị Yui lúc nào cũng đối xử với em thật dịu dàng. Em không thể chịu đựng việc phải nhìn thấy chị ấy khổ sở. Thế nên em đưa nó cho chị Yui, để chị ấy có thể ngủ một cách thanh thản...

Trong khi tôi sợ đến cứng người thì Ryuuto tiếp tục kể lại những chuyện không thể tin với nụ cười trên môi.

- Tay của chị Yui trắng nõn nà... mềm mại, nhỏ nhắn như tay em bé. Khi nắm lấy trái tim màu violet bằng bàn tay đó, chị ấy đã cười thật vui vẻ và cảm ơn em. Sau đó, chị ấy đã dùng nó. Bởi vì chỉ có tự tay giết chết người mình yêu thì người đó mới vĩnh viễn thuộc về mình.

Những cơn gió sắc nhọn như dao cắt qua mặt, qua cổ họng tôi.

Ryuuto luôn nói như vậy.

Rằng nó vẫn tìm kiếm một người yêu nó đến mức sẽ giết chết nó.

Rằng nó muốn được yêu, được hận bởi một người con gái như vậy.

Bởi vì chỉ có thù hận mới kéo dài mãi mãi, hơn cả tình yêu...

Quả nhiên cô Yui chính là người đã hạ độc sao?!

Ranh giới giữa sự thật và hư cấu dần biến mất, tôi cố gắng ngăn bản thân bị bầu không khí kì dị nuốt chửng.

- Đó chỉ là tưởng tượng của em! Bởi vì khi Takumi chết, anh ta không thể

biết được việc Kanako có tới bệnh viện hay không!

- Đúng thế. Nhưng đêm nào em cũng nằm mơ, mơ thấy mình nằm chết cô độc trong bệnh viện... cứ như thể linh hồn đã rời khỏi thể xác và chứng kiến mọi chuyện từ trên cao... Sự nôn nóng, khó chịu, tuyệt vọng cũng như tình yêu khi đó... em còn nhớ rất rõ. Em mang theo những cảm xúc đó và lại một lần nữa sinh ra từ trong bụng của Kanako. Để bị kịch đó không lặp lại một lần nữa...

Ryuuto nhìn tôi với ánh mắt xuyên thấu tất cả, rồi nó nói bằng giọng cứng rắn.

- Xin anh hãy viết, anh Konoha. Vẫn chưa quá muộn, trước khi em đưa chiếc bình màu tím của Ole Lukojie cho chị Tooko, xin anh hãy viết. Chỉ có anh mới có thể cứu rồi tất cả.

Những lời đó tựa như những lời nguyện rủa.

- Không thể. Anh không thể viết được!

Sau khi nói ra những lời đó, tôi bỏ chạy. Băng qua cánh cổng ra mặt đường lạnh giá như băng dưới bầu trời đêm, tôi tiếp tục chạy thục mạng, suýt vấp té bao nhiêu lần.

Không thể!

Không thể!

Không thể!

Câu chuyện tựa như manna trắng muốt được Chúa trời ban xuống cho những con chiên của người.

Món ăn cao quý đến từ thiên đàng tỏa sáng lấp lánh.

Tôi không thể viết ra một cuốn tiểu thuyết như vậy.

Tôi không làm được chuyện vĩ đại như cứu rỗi một ai đó bằng câu chuyện của mình.

Khó thở quá! Đầu tôi đau nhức, cổ họng khát khô, trái tim như nứt vỡ!

Tại sao tôi lại phải viết?!

Tại sao tôi lại phải gánh vác trách nhiệm đó?!

... Xin anh hãy viết, anh Konoha.

... Nếu như mẹ còn sống... và viết ra những câu chuyện cho chị.

... Anh Konoha phải viết.

... Konoha này... một ngày nào đó em hãy viết tiểu thuyết nhé.

... Chỉ có anh mới có thể cứu rỗi tất cả.

... Hãy để chị được đọc câu chuyện của em nhé.

Những câu nói cuốn qua đầu tôi như một cơn bão. Gió lạnh mùa đông cắt da cắt thịt.

... Cậu sẽ không thể trở thành một tác giả.

... Độc giả sẽ phản bội tác giả.

... Em hãy viết tiểu thuyết nhé.

... Konoha, một ngày nào đó...

Không được! Dừng lại đi! Tôi không phải tác giả! Không phải tác giả!

Tôi không muốn viết tiểu thuyết nữa!

Tôi quá mệt mỏi rồi, tôi không muốn chạy nữa, không muốn phải suy nghĩ nữa. Sau khi nhiều lần định gục xuống đất mặc kệ hết thảy, cuối cùng tôi cũng tới được cửa nhà.

Rồi tôi nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng ở phía góc tường vây làm bằng gạch.

Đó là một chiếc khăn quàng.

Hai tay cầm cặp sách, cổ quấn chiếc khăn quàng màu trắng mà tôi đã đưa cho cậu ấy, Kotobuki nhìn về phía trước với ánh mắt lo lắng.

Tại sao Kotobuki lại ở đây...?!

Cậu ấy vẫn đứng ở đây chờ tôi sao?!

Đúng lúc này, Kotobuki nhận ra tôi, nét mặt cậu ấy giãn ra như chực khóc.

- Tốt quá... cuối cùng cũng gặp được Inoue rồi.

Giọng nói khẽ run vì lạnh.

Hai mắt rưng rưng, Kotobuki cố gắng nói ra thành lời bằng âm thanh đứt quãng.

- Tại vì... Inoue hôm qua đột nhiên... về sớm... hôm nay, cũng nghỉ học... cho nên tôi rất lo... thế nên... tôi tự ý chạy tới đây... xin lỗi cậu... Mặc dù... Akutagawa nói... bây giờ Inoue cũng rất đau đớn, rằng tôi hãy chờ... cho đến khi cậu có câu trả lời... nhưng cứ nghĩ tới việc... Inoue đang khổ sở... tôi lại...

không nhìn được... xin lỗi... xin lỗi.

Đột nhiên cậu ấy mở to hai mắt.

- Inoue... sao cậu lại khóc?

Chỉ khi nghe những lời đó, tôi mới nhận ra là mình đang khóc.

Mũi tôi cay xè, cổ họng đau nhức, bờ mi run rẩy, nước mắt lăn dài trên má.

- Inoue, cậu sao vậy?! Đã xảy ra chuyện gì vậy?!

Kotobuki chạy tới bên cạnh tôi, mặc dù bản thân cũng sắp khóc tới nơi, nhưng cậu ấy vẫn cố dùng bàn tay lạnh buốt của mình lau nước mắt cho tôi.

Những đầu ngón tay chạm vào má tôi thật lạnh. Cậu ấy đã đứng chờ tôi đến mức những đầu ngón tay lạnh cóng thế này.

Kotobuki nhú mào một cách khổ sở, hai mắt rưng rưng nước, cậu ấy tiếp tục lau nước mắt cho tôi. Dù vậy, cổ họng của tôi vẫn không thể ngừng run rẩy.

Nỗi đau đớn dâng trào trong tôi.

- ...Mọi người đều bắt tôi phải viết tiểu thuyết. Chị Tooko, Ryuuto, đều nói tôi phải viết tiểu thuyết... cả bác Sasaki từng là biên tập viên của tôi cũng nói tôi hãy thử viết tiểu thuyết một lần nữa... rằng tôi hãy trở lại làm Inoue MIU... Tôi không muốn viết nữa...! Thế nhưng, mọi người...

Bằng giọng nói nghẹn ngào, tôi vừa khóc vừa nói.

Kotobuki cũng khóc cùng tôi.

Cậu ấy kiễng chân lên vòng tay qua cổ tôi rồi ôm tôi thật chặt. Nước mắt của Kotobuki khiến cổ tôi ướt đầm.

- N-Nếu vậy thì cậu đừng viết nữa... cậu không cần viết nữa... Cho dù Inoue không viết tiểu thuyết thì tôi vẫn thích Inoue... tôi sẽ mãi mãi ở bên Inoue.

Những câu nói được nói ra bằng giọng nói khàn khàn nghẹn ngào đó tựa như những tia sáng xuyên qua tầng mây cứu rỗi linh hồn tôi.

Tựa như khi cậu ấy tiếp thêm dũng khí cho tôi trong căn phòng mùa đông được thắp sáng bởi ánh nến le lói.

Kotobuki nói tôi không cần phải viết nữa.

Rằng cho dù tôi không viết thì cậu ấy vẫn thích tôi.

Vào lúc này đây, khi tôi đang ở dưới đáy vực thẳm, cậu ấy đã nói cho tôi những lời tôi vẫn luôn hi vọng được nghe thấy.

Bằng từ ngữ dịu dàng, vụng về nhưng cũng rất thẳng thắn.

Rằng cho dù tôi không viết tiểu thuyết, cho dù tôi là Inoue Konoha, một kẻ phạm tặc yếu đuối và thảm hại chỉ biết dậm chân đứng trước khung cửa hẹp, thì cậu ấy vẫn thích tôi.

Điều này khiến tôi cảm thấy thật hạnh phúc, thật an tâm... Kotobuki, người vừa khóc vừa nói với tôi những lời đó, đã cứu rỗi tôi, yêu tôi bằng cả trái tim...

Tôi cũng ôm chặt lấy Kotobuki và tiếp tục rơi những dòng lệ ấm áp.

Cuối cùng, hai chúng tôi ngượng ngùng tách khỏi nhau.

- Ngày mai cậu phải đi học nhé!

Kotobuki nói với khuôn mặt ửng đỏ.

- Ủ, cậu không cần tôi đưa cậu về sao?

- Vẫn còn sớm nên không sao đâu. Vậy thôi, ngày mai gặp lại nhé.

- A, Kotobuki.

Tôi gọi cậu ấy lại rồi khẽ cười.

- Lần sau cậu lại tới nhà tôi chơi nhé. Tôi sẽ giới thiệu cho mẹ đây là bạn gái của tôi. Còn nữa, tôi muốn ăn bánh chanh nướng do Kotobuki làm.

- Ủ-ừm! Tôi sẽ nướng thật nhiều bánh chanh nướng cho Inoue.

Tâm hồn như được thắp sáng bởi một ngọn nến, Kotobuki vui vẻ nở nụ cười rồi chạy đi sau khi nói "Bye bye".

Mang theo cảm giác ấm áp tràn ngập yêu thương, tôi nhìn theo Kotobuki cho đến khi chiếc khăn quàng màu trắng dần biến mất vào màn đêm.

Vừa bước vào nhà, tôi đã bị mẹ hỏi đủ thứ chuyện về ngày hôm qua. Rằng tại sao tôi không gọi điện về. Rằng hôm nay tôi có đi học không.

- Xin lỗi mẹ, hôm nay con cúp học.

Có vẻ như mẹ cũng không còn tâm trạng nào quở trách khi thấy tôi thành khẩn cúi đầu nhận lỗi, sau khi nhắc nhở tôi lần sau không được như vậy nữa, mẹ bỏ qua cho tôi.

- Sắp ăn tối rồi, con lên thay đồ đi rồi xuống ngay nhé.

- Dạ.

Cổ họng tôi đau nhức, mí mắt sưng lên vì khóc quá nhiều, nhưng lòng tôi lại trở nên thanh thản. Sẽ không sao cả, tôi vẫn có Kotobuki đồng hành với mình. Một người thì rất yếu đuối, nhưng nếu ở bên nhau, chúng tôi sẽ trở nên mạnh mẽ.

Chuông điện thoại reo lên khi tôi vừa bước vào phòng.

Giai điệu trang nghiêm khiến tôi giật nảy. Nhưng tôi sẽ không sợ hãi nữa, sẽ không trốn chạy nữa.

- Alô.

Khi tôi áp điện thoại vào tai và trả lời bằng giọng bình tĩnh, một giọng nói trầm thấp vang lên, như thể đang có ai lấy tay vuốt ve sống lưng của tôi.

- Chị Kotobuki đúng là phiền phức thật.

Khoang miệng tôi ngay lập tức trở nên khô khốc. Nó đã nghe được cuộc nói chuyện giữa tôi và Kotobuki rồi sao?!

- Nếu hai người không chia tay, em không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu. Có thể em sẽ hủy hoại chị ấy, để chị Kotobuki sống không bằng chết cũng nên.

Tôi rất hạnh phúc.

Đúng vậy, tôi rất hạnh phúc, đáng lẽ là như vậy. Tôi được sống giữa những con người dịu dàng, được mọi người yêu thương, tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, niềm hạnh phúc tựa như được tắm trong ánh nắng vàng rực rỡ của buổi hoàng hôn trước khi màn đêm buông xuống... tựa như một giấc mơ.

Tôi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc. Tựa như một giấc mơ... đúng vậy, tôi thật hạnh phúc. Takumi này, chị rất hạnh phúc, cực kì hạnh phúc.

Nhưng tại sao ngực tôi lại đau như vậy?! Tại sao tôi lại cảm thấy linh hồn mình như bị xé tan thành từng mảnh như vậy?! Lại cảm thấy bất an như bị bóng tối đen kịt nuốt chửng?! Tại sao cho dù tôi viết bao nhiêu đi chăng nữa thì nỗi buồn này cũng không vơi đi?

Tại sao vậy? Nói cho chị biết đi, Takumi!

Chúng ta hãy đánh cược đi, Kana.

Nếu mình thua, mình sẽ biến mất vĩnh viễn, không xuất hiện trước mặt Kana nữa. Nếu như đó là nguyện vọng của Kana.

Một trang này đã được lật qua.

"Thứ tốt đẹp nhất" sắp bắt đầu rồi.

CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG VÀ NHÀ VĂN HƯỚNG VỀ CHÚA TRỜI PHẦN 1

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Tác Giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Cuối cùng cũng đến chương tốt nghiệp của loạt truyện Cô gái văn chương rồi! Cuốn này và cuốn kế tiếp sẽ đánh dấu sự kết thúc của cốt truyện chính.

Tập này Konoha bị đả kích rất nhiều. Tuy nhiên nếu Ryuuto cứ muốn làm gì thì làm thế này thì chính tôi cũng cảm thấy sợ hãi. Vốn dĩ trong số các nhân vật xuất hiện trong truyện thì tôi cho rằng Ryuuto là người bệnh nặng nhất, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút là sẽ có đi không về, thế nên tôi nhiều lần phải kìm nén "Không được đi theo hướng đó!!!". Cuốn tiếp theo thì những gút mắc trong lòng Konoha cũng sẽ tiếp diễn.

Tác phẩm chủ đề lần này là Khung cửa hẹp của Gide. Tác phẩm này biểu hiện những cảm xúc tinh tế bằng một thứ văn chương thật thanh thoát, khiến lòng người thất lại. Cuốn sách này đối với tôi mà nói là một tác phẩm cực kì khó nói nên lời, mỗi lần đọc lại nó, cảm xúc phiền muộn lại chất chứa trong lòng tôi. Vừa lật từng trang sách, tôi lại vừa tự hỏi "Tại sao?", khi khép quyển sách lại tôi vẫn tiếp tục suy nghĩ "Tại sao lại như vậy chứ?", mãi mà không quên được. Đó chính là một tác phẩm đầy sức mê hoặc như vậy, các bạn nếu có dịp xin đừng bỏ qua nhé.

Đối chủ đề một chút, Tooko trên trang bìa tập trước thật dễ thương các bạn nhỉ! Rồi cả hình Konoha và Tooko mặc kimono ở trang màu (phong cách

Yuri & Akira), và hình Maki ngồi lơ đễnh ở mặt sau cũng thế, phải nói đó là tập mà tôi thật sự vui mừng khi được chị Takeoka vẽ tranh minh họa cho.

Như tôi từng nói ở lời cuối sách của tập một, khi bắt đầu một sêri mới tôi lúc nào cũng rất lo lắng. Mỗi tập tôi đều viết mà lòng thầm cầu nguyện mọi người có thể đọc tới trang cuối cùng. Hi vọng làm sao đó mà chúng ta có thể nghênh đón một kết cục mà tôi đã tưởng tượng trong đầu ở một độ dài vừa đủ. Cho dù bán không chạy cũng không sao cả, chỉ cần mọi người có thể tiếp tục mua đủ lượng sách để duy trì tới kết thúc là được. Hi vọng tôi có thể truyền đạt câu chuyện của mình tới mọi người. Thế nên tôi thật sự rất vui khi lần tới chúng ta sẽ có một kết thúc với độ dài như tôi mong muốn! Thật sự cảm ơn các bạn độc giả đã đồng hành cùng tôi cho tới tận bây giờ! Mặc dù từ tháng Sáu thì truyện tranh Cô gái văn chương sẽ bắt đầu được đăng dài kì trên tạp chí Gangan Powered, và ngoài ra thì tôi cũng có dự định sẽ viết tiếp ngoại truyện và tập truyện ngắn, nhưng tập kế tiếp sẽ là kết thúc rồi. Xin mọi người cùng dõi theo lựa chọn của Konoha và Tooko. Tạm biệt, hẹn gặp lại!

Ngày 27 Tháng 12 Năm 2008

Nomura Mizuki

Lời họa sĩ (1)

Mỗi lần đều nói thế này thì thật là...

Cảm ơn chị biên tập viên.

Nhờ có sự giúp đỡ của chị mà cuối cùng tôi cũng vẽ xong rồi.

Lần tới tôi sẽ cố gắng nhiều hơn.

Takeoka Miho

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm dưới đây.

- Khung cửa hẹp; Tác giả: Gide, Dịch giả: Yamanouchi Yoshio, NXB Shincho, xuất bản ngày 30/07/1954, tái bản lần 81 ngày 05/06/1987.
- Nhật kí của Gide I; Dịch giả: Shinjou Yoshiakira, NXB Ozawa Shoten, 10/06/1992.
- Tuyển tập: Nỗi buồn của cậu thiếu niên; Tác giả: Kunikida Doppo, NXB Iwanami Shoten, xuất bản lần đầu ngày 17/04/1939, tái bản có chỉnh sửa lần thứ 14 ngày 25/01/1960.
- Tuyển tập truyện cổ tích Kaneko Misuzu; Tôi, chú chim nhỏ, lục lạc và...; Tác giả: Kaneko Misuzu, tuyển chọn bởi Yazaki Setsuo, Cục xuất bản JULA, in lần đầu ngày 31/08/1984.
- Tuyển tập truyện cổ tích Andersen (2); Sử dụng Yêu tinh ngủ Ole Lukoje; Dịch giả: Oohata Suekichi, NXB Iwanami Shoten, xuất bản lần đầu có sửa đổi ngày 16/05/1984.